

POSTANAK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50							

ПОГЛАВЉЕ 1

U početku stvori Bog nebo i zemlju.

² A zemlja beše bez obličja i pusta, i beše tama nad bezdanom; i duh Božji dizaše se nad vodom.

³ I reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost.

⁴ I vide Bog svetlost da je dobra; i rastavi Bog svetlost od tame.

⁵ I svetlost nazva Bog dan, a tamu nazva noć. I bi večer i bi jutro, dan prvi.

⁶ Potom reče Bog: Neka bude svod posred vode, da rastavlja vodu od vode.

⁷ I stvori Bog svod, i rastavi vodu pod svodom od vode nad svodom; i bi tako.

⁸ A svod nazva Bog nebo. I bi večer i bi jutro, dan drugi.

⁹ Potom reče Bog: Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže suvo. I bi tako.

¹⁰ I suvo nazva Bog zemlja, a zborišta vodena nazva mora; i vide Bog da je dobro.

¹¹ Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje radja rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako.

¹² I pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme po svojim vrstama, i drvo, koje radja rod, u kome je seme njegovo po njegovim vrstama. I vide Bog da je dobro.

¹³ I bi večer i bi jutro, dan treći.

¹⁴ Potom reče Bog: Neka budu videla na svodu nebeskom, da dele dan i noć, da budu znaci vremenima i danima i godinama;

¹⁵ I neka svetle na svodu nebeskom, da obasjavaju zemlju. I bi tako.

¹⁶ I stvori Bog dva videla velika: videlo veće da upravlja danom, i videlo manje da upravlja noću, i zvezde.

¹⁷ I postavi ih Bog na svodu nebeskom da obasjavaju zemlju.

¹⁸ I da upravljaju danom i noću, i da dele svetlost od tame. I vide Bog da je dobro.

¹⁹ I bi večer i bi jutro, dan četvrti.

²⁰ Potom reče Bog: Neka vrve po vodi žive duše, i ptice neka lete iznad zemlje pod svod nebeski.

²¹ I stvori Bog kitove velike i sve žive duše što se miču, što provrveše po vodi po vrstama svojim, i sve ptice krilate po vrstama njihovim. I vide Bog da je dobro;

²² I blagoslovi ih Bog govoreći: Radjajte se i množite se, i napunite vodu po morima, i

ptice neka se množe na zemlji.

23 I bi večer i bi jutro, dan peti.

24 Potom reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske po vrstama njihovim. I bi tako.

25 I stvori Bog zveri zemaljske po vrstama njihovim, i stoku po vrstama njenim, i sve sitne životinje na zemlji po vrstama njihovim. I vide Bog da je dobro.

26 Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi, koji će biti gospodar od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cele zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji.

27 I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih.

28 I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Radajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svih zveri što se miče po zemlji.

29 I još reče Bog: Evo, dao sam vam sve bilje što nosi seme po svojoj zemlji, i sva drveta rodna koja nose seme; to će vam biti za hranu.

30 A svim zverima zemaljskim i svim pticama nebeskim i svemu što se miče na zemlji i u čemu ima duša živa, dao sam svu travu da jedu. I bi tako.

31 Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma. I bi večer i bi jutro, dan šesti.

ПОГЛАВЉЕ 2

Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova.

2 I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini;

3 I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini;

4 To je postanje neba i zemlje, kad postaše, kad Gospod Bog stvori zemlju i nebo,

5 I svaku biljku poljsku, dokle je još ne beše na zemlji, i svaku travku poljsku, dokle još ne nicaše; jer Gospod Bog još ne pusti dažda na zemlju, niti beše čoveka da radi zemlju,

6 Ali se podizaše para sa zemlje da natapa svu zemlju.

7 A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa.

8 I nasadi Gospod Bog vrt u Edemu na istoku; i onde namesti čoveka, kog stvori.

9 I učini Gospod Bog, te nikoše iz zemlje svakakva drveća lepa za gledanje i dobra za jelo, i drvo od života usred vrta i drvo od znanja dobra i zla.

10 A voda tečaše iz Edema natapajući vrt, i odande se deliše u četiri reke.

11 Jednoj je ime Fison, ona teče oko cele zemlje evilske, a onde ima zlata,

12 I zlato je one zemlje vrlo dobro; onde ima i bdela i dragog kamena onih.

13 A drugoj je reci ime Geon, ona teče oko cele zemlje huske.

14 A trećoj je reci ime Hidekel, ona teče k asirskoj. A četvrta je reka Efrat.

15 I uzevši Gospod Bog čoveka namesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva.

16 I zapreti Gospod Bog čoveku govoreći: Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu;

17 Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega,

umrećeš.

18 I reče Gospod Bog: Nije dobro da je čovek sam; da mu načinim druga prema njemu.

19 Jer Gospod Bog stvori od zemlje sve zveri poljske i sve ptice nebeske, i dovede k Adamu da vidi kako će koju nazvati, pa kako Adam nazove koju životinju onako da joj bude ime;

20 I Adam nadade ime svakom živinčetu i svakoj ptici nebeskoj i svakoj zveri poljskoj; ali se ne nadje Adamu drug prema njemu.

21 I Gospod Bog pusti tvrd san na Adama, te zaspa; pa mu uze jedno rebro, i mesto popuni mesom;

22 I Gospod Bog stvori ženu od rebra, koje uze Adamu, i dovede je k Adamu.

23 A Adam reče: Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mog tela. Neka joj bude ime čovečica, jer je uzeta od čoveka.

24 Zato će ostaviti čovek oca svog i mater svoju, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo.

25 A behu oboje goli. Adam i žena mu, i ne beše ih sramota.

ПОГЛАВЉЕ 3

Ali zmija beše lukava mimo sve zveri poljske, koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?

2 A žena reče zmiji: Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu;

3 Samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.

4 A zmija reče ženi: Nećete vi umreti;

5 Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo.

6 I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra rod s njega i okusi, pa dade i mužu svom, te i on okusi.

7 Tada im se otvoriše oči, i videše da su goli; pa spletoše lišća smokovog i načiniše sebi pregače.

8 I začuše glas Gospoda Boga, koji idjaše po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga medju drvetu u vrtu.

9 A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: Gde si?

10 A on reče: Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih.

11 A Bog reče: Ko ti kaza da si go? Da nisi jeo s onog drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?

12 A Adam reče: Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh.

13 A Gospod Bog reče ženi: Zašto si to učinila? A žena odgovori: Zmija me prevari, te jedoh.

14 Tada reče Gospod Bog zmiji: Kad si to učinila, da si prokleta mimo svako živinče i mimo sve zveri poljske; na trbuhu da se vučeš i prah da jedeš do svog veka.

15 I još mećem neprijateljstvo izmedju tebe i žene i izmedju semena tvog i semena njenog; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.

16 A ženi reče: Tebi ću mnoge muke zadati kad zatrudniš, s mukama ćeš decu radjati, i volja će tvoja stajati pod vlašću muža tvog, i on će ti biti gospodar.

- ¹⁷ Pa onda reče Adamu: Što si poslušao ženu i okusio s drveta s kog sam ti zabranio rekavši da ne jedeš s njega, zemlja da je prokleta s tebe, s mukom ćeš se od nje hraniti do svog veka;
- ¹⁸ Trnje i korov će ti radjati, a ti ćeš jesti zelje poljsko;
- ¹⁹ Sa znojem lica svog ješćeš hleb, dokle se ne vratiš u zemlju od koje si uzet; jer si prah, i u prah ćeš se vratiti.
- ²⁰ I Adam nadade ženi svojoj ime Jeva, zato što je ona mati svima živima.
- ²¹ I načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože, i obuče ih u njih.
- ²² I reče Gospod Bog: Eto, čovek posta kao jedan od nas znajući šta je dobro šta li zlo; ali sada da ne pruži ruku svoju i uzbere i s drveta od života, i okusi, te do veka živi.
- ²³ I Gospod Bog izagna ga iz vrta edemskog da radi zemlju, od koje bi uzet;
- ²⁴ I izagnav čoveka postavi pred vrtom edemskim heruvima s plamenim mačem, koji se vijaše i tamo i amo, da čuva put ka drvetu od života.

ПОГЛАВЉЕ 4

- I** za toga Adam pozna Jevu ženu svoju, a ona zatrudne i rodi Kajina, i reče: Dobih čoveka od Gospoda.
- ² I rodi opet brata njegovog Avelja. I Avelj posta pastir a Kajin ratar.
- ³ A posle nekog vremena dogodi se, te Kajin prinese Gospodu prinos od roda zemaljskog;
- ⁴ A i Avelj prinese od prvina stada svog i od njihove pretiline. I Gospod pogleda na Avelja i na njegov prinos,
- ⁵ A na Kajina i na njegov prinos ne pogleda. Zato se Kajin rasrdi veoma, i lice mu se promeni.
- ⁶ Tada reče Gospod Kajinu: Što se srdiš? Što li ti se lice promeni?
- ⁷ Nećeš li biti mio, kad dobro činiš? A kad ne činiš dobro, greh je na vratima. A volja je njegova pod tvojom vlašću, i ti si mu stariji.
- ⁸ Posle govoraše Kajin s Aveljem bratom svojim. Ali kad behu u polju, skoči Kajin na Avelja brata svog, i ubi ga.
- ⁹ Tada reče Gospod Kajinu: Gde ti je brat Avelj? A on odgovori: Ne znam; zar sam ja čuvar brata svog?
- ¹⁰ A Bog reče: Šta učini! Glas krvi brata tvog viče sa zemlje k meni.
- ¹¹ I sada, da si proklet na zemlji, koja je otvorila usta svoja da primi krv brata tvog iz ruke tvoje.
- ¹² Kad zemlju uzradiš, neće ti više davati blaga svog. Bićeš potukač i begunac na zemlji.
- ¹³ A Kajin reče Gospodu: Krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti.
- ¹⁴ Evo me teraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred Tebe, i da se skitam i potucam po zemlji, pa će me ubiti ko me udesi.
- ¹⁵ A Gospod mu reče: Zato ko ubije Kajina, sedam će se puta to pokajati. I načini Gospod znak na Kajinu da ga ne ubije ko ga udesi.
- ¹⁶ I otide Kajin ispred Gospoda, i naseli se u zemlji naidskoj na istoku prema Edemu.
- ¹⁷ I pozna Kajin ženu svoju, a ona zatrudne i rodi Enoha. I sazida grad i prozva ga po imenu sina svog Enoh.
- ¹⁸ A Enohu rodi se Gaidad; a Gaidad rodi Maleleila: a Maleleilo rodi Matusala; a Matusal rodi Lameha.

- ¹⁹ I uze Lameh dve žene: jednoj beše ime Ada a drugoj Sela.
- ²⁰ I Ada rodi Jovila; od njega se narodiše koji žive pod šatorima i stoku pasu.
- ²¹ A bratu njegovom beše ime Juval; od njega se narodiše gudači i svirači.
- ²² A i Sela rodi Tovelu, koji beše vešt kovati svašta od bronzе i od gvoždja; a sestra Tovelu beše Noema.
- ²³ I reče Lameh svojim ženama, Adi i Seli: Čujte glas moj, žene Lamehove, poslušajte reči moje: ubiću čoveka za ranu svoju i mladića za masnicu svoju.
- ²⁴ Kad će se Kajin osvetiti sedam puta, Lameh će sedamdeset i sedam puta.
- ²⁵ A Adam opet pozna ženu svoju, i ona rodi sina, i nade mu ime Sit, jer mi, reče, Bog dade drugog sina za Avelja, kog ubi Kajin.
- ²⁶ I Situ se rodi sin, kome nadede ime Enos. Tada se počе prizivati ime Gospodnje.

ПОГЛАВЉЕ 5

- O**vo je pleme Adamovo. Kad Bog stvori čoveka po obličju svom stvori ga.
- ² Muško i žensko stvori ih, i blagoslovi ih, i nazva ih čovek, kad biše stvoreni.
- ³ I požive Adam sto trideset godina, i rodi sina po obličju svom, kao što je on, i nadede mu ime Sit.
- ⁴ A rodiv Sita požive Adam osam stotina godina, radjajući sinove i kćeri;
- ⁵ Tako požive Adam svega devet stotina trideset godina; i umre.
- ⁶ A Sit požive sto pet godina, i rodi Enosa;
- ⁷ A rodiv Enosa požive Sit osam stotina sedam godina, radjajući sinove i kćeri;
- ⁸ Tako požive Sit svega devet stotina dvanaest godina; i umre.
- ⁹ A Enos požive devedeset godina, i rodi Kajinana;
- ¹⁰ A rodiv Kajinana požive Enos osam stotina petnaest godina, radjajući sinove i kćeri;
- ¹¹ Tako požive Enos svega devet stotina pet godina; i umre.
- ¹² A Kajinan požive sedamdeset godina, i rodi Maleleila;
- ¹³ A rodiv Maleleila požive Kajinan osam stotina i četrdeset godina, radjajući sinove i kćeri;
- ¹⁴ Tako požive Kajinan svega devet stotina deset godina; i umre.
- ¹⁵ A Maleleilo požive šezdeset pet godina, i rodi Jareda;
- ¹⁶ A rodiv Jareda požive Maleleilo osam stotina trideset godina, radjajući sinove i kćeri;
- ¹⁷ Tako požive Maleleilo svega osam stotina devedeset pet godina; i umre.
- ¹⁸ A Jared požive sto i šezdeset i dve godine, i rodi Enoha;
- ¹⁹ A rodiv Enoha požive Jared osam stotina godina, radjajući sinove i kćeri;
- ²⁰ Tako požive Jared svega devet stotina šezdeset dve godine, i umre.
- ²¹ A Enoh požive šezdeset pet godina, i rodi Matusala;
- ²² A rodiv Matusala požive Enoh jednako po volji Božjoj trista godina, radjajući sinove i kćeri;
- ²³ Tako požive Enoh svega trista šezdeset pet godina;
- ²⁴ I živeći Enoh jednako po volji Božjoj, nestade ga jer ga uze Bog.
- ²⁵ A Matusal požive sto osamdeset sedam godina, i rodi Lameha;
- ²⁶ A rodiv Lameha požive Matusal sedam stotina osamdeset dve godine, radjajući sinove i kćeri;
- ²⁷ Tako požive Matusal svega devet stotina i šezdeset i devet godina; i umre.

- ²⁸ A Lameh požive sto osamdeset i dve godine, i rodi sina,
- ²⁹ I nadede mu ime Noje govoreći: Ovaj će nas odmoriti od poslova naših i od truda ruku naših na zemlji, koju prokle Gospod.
- ³⁰ A rodiv Noja požive Lameh pet stotina devedeset pet godina, radjajući sinove i kćeri;
- ³¹ Tako požive Lameh svega sedam stotina sedamdeset sedam godina; i umre.
- ³² A Noju kad bi pet stotina godina, rodi Noje Sima, Hama i Jafeta.

ПОГЛАВЉЕ 6

A kad se ljudi počеше množiti na zemlji, i kćeri im se narodiše.

- ² Videći sinovi Božji kćeri čovečije kako su lepe uzimaše ih za žene koje hteše.
- ³ A Gospod reče: Neće se duh moj do veka preti s ljudima, jer su telo; neka im još sto dvadeset godina.
- ⁴ A beše tada divova na zemlji; a i posle, kad se sinovi Božji sastajahu sa kćerima čovečijim, pa im one radjahu sinove; to behu silni ljudi, od starine na glasu.
- ⁵ I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihovog svagda samo zle,
- ⁶ Pokaja se Gospod što je stvorio čoveka na zemlji, i bi mu žao u srcu.
- ⁷ I reče Gospod: Hoću da istrebim sa zemlje ljude, koje sam stvorio, od čoveka do stoke i do sitne životinje i do ptica nebeskih; jer se kajem što sam ih stvorio.
- ⁸ Ali Noje nadje milost pred Gospodom.
- ⁹ Ovo su događaji Nojevi: Noje beše čovek pravedan i bezazlen svog veka; po volji Božjoj svagda življaše Noje.
- ¹⁰ I rodi Noje tri sina: Sima, Hama i Jafeta.
- ¹¹ A zemlja se pokvari pred Bogom, i napuni se zemlja bezakonja.
- ¹² I pogleda Bog na zemlju, a ona beše pokvarena; jer svako telo pokvari put svoj na zemlji.
- ¹³ I reče Bog Noju: Kraj svakom telu dodje preda me, jer napuniše zemlju bezakonja; i evo hoću da ih zatrem sa zemljom.
- ¹⁴ Načini sebi kovčeg od drveta gofera, i načini pregratke u kovčegu; i zatopi ga smolom iznutra i spolja.
- ¹⁵ I načini ga ovako; u dužinu neka bude trista lakata, u širinu pedeset lakata, i u visinu trideset lakata;
- ¹⁶ Pusti dosta svetlosti u kovčeg; i krov mu svedi ozgo od lakta; i udari vrata kovčegu sa strane; i načini ga na tri boja: donji, drugi i treći.
- ¹⁷ Jer evo pustiću potop na zemlju da istrebim svako telo u kome ima živa duša pod nebom; šta je god na zemlji sve će izginuti.
- ¹⁸ Ali ću s tobom učiniti zavet svoj: i ući ćeš u kovčeg ti i sinovi tvoji i žena tvoja i žene sinova tvojih s tobom.
- ¹⁹ I od svega živog, od svakog tela, uzećeš u kovčeg po dvoje, da sačuvaš u životu sa sobom, a muško i žensko neka bude.
- ²⁰ Od ptica po vrstama njihovim, od stoke po vrstama njenim, i od svega što se miče na zemlji po vrstama njegovim, od svega po dvoje neka udje s tobom, da ih sačuvaš u životu.
- ²¹ I uzmi sa sobom svega što se jede, i čuvaj kod sebe, da bude hrane tebi i njima.
- ²² I Noje učini, kako mu zapovedi Bog, sve onako učini.

ПОГЛАВЉЕ 7

I reče Gospod Noju: Udji u kovčeg ti i sav dom tvoj; jer te nadjoh pravedna pred sobom ovog veka.

² Uzmi sa sobom od svih životinja čistih po sedmoro, sve mužjaka i ženku njegovu; a od životinja nečistih po dvoje, mužjaka i ženku njegovu,

³ Takodje i od ptica nebeskih po sedam, mužjaka i ženku njegovu, da im se sačuva seme na zemlji.

⁴ Jer ću do sedam dana pustiti dažd na zemlju za četrdeset dana i četrdeset noći, i istrebiću sa zemlje svako telo živo, koje sam stvorio.

⁵ I Noje učini sve što mu zapovedi Gospod.

⁶ A beše Noju šest stotina godina kad dodje potop na zemlju.

⁷ I udje Noje u kovčeg i sinovi njegovi i žena njegova i žene sinova njegovih s njim radi potopa.

⁸ Od životinja čistih i od životinja nečistih i od ptica i od svega što se miče po zemlji,

⁹ Udje k Noju u kovčeg po dvoje, muško i žensko, kao što beše Bog zapovedio Noju.

¹⁰ A u sedmi dan dodje potop na zemlju.

¹¹ Kad je bilo Noju šest stotina godina, te godine drugog meseca, sedamnaesti dan toga meseca, taj dan razvališe se svi izvori velikog bezdana, i otvoriše se ustave nebeske;

¹² I udari dažd na zemlju za četrdeset dana i četrdeset noći.

¹³ Taj dan udje u kovčeg Noje i Sim i Ham i Jafet, sinovi Nojevi, i žena Nojeva i tri žene sinova njegovih s njima;

¹⁴ Oni, i svakojake zveri po vrstama svojim, i svakojaka stoka po vrstama svojim, i šta se god miče po zemlji po vrstama svojim, i ptice sve po vrstama svojim, i šta god leti i ima krila,

¹⁵ Dodje k Noju u kovčeg po dvoje od svakog tela, u kome ima živa duša,

¹⁶ Muško i žensko od svakog tela udjoše, kao što beše Bog zapovedio Noju; pa Gospod zatvori za njim.

¹⁷ I bi potop na zemlji za četrdeset dana; i voda dodje i uze kovčeg, i podiže ga od zemlje.

¹⁸ I navaljivši voda, i usta jako po zemlji, i kovčeg stade ploviti vodom.

¹⁹ I navaljivaše voda sve većma po zemlji, i pokri sva najviša brda što su pod celim nebom.

²⁰ Petnaest lakata dodje voda iznad brda, pošto ih pokri.

²¹ Tada izgibe svako telo što se micaše na zemlji, ptice i stoka, i zveri i sve što gamiže po zemlji, i svi ljudi.

²² Sve što imaše dušu živu u nosu, sve što beše na suvom, pomre.

²³ I istrebi se svako telo živo na zemlji, i ljudi i stoka i šta god gamiže i ptice nebeske, sve, velim, istrebi se sa zemlje; samo Noje osta i šta s njim beše u kovčegu.

²⁴ I stajaše voda povrh zemlje sto pedeset dana.

ПОГЛАВЉЕ 8

A Bog se opomenu Noja i svih zveri i sve stoke što behu s njim u kovčegu; i posla Bog vetar na zemlju da uzbije vodu.

² I zatvoriše se izvori bezdanu i ustave nebeske, i dažd s neba prestade.

- ³ I stade voda opadati na zemlji, i jednako opadaše posle sto pedeset dana;
- ⁴ Te se ustavi kovčeg sedmog meseca dana sedamnaestog na planini Araratu.
- ⁵ I voda opadaše sve većma do desetog meseca; i prvog dana desetog meseca pokazaše se vrhovi od brda.
- ⁶ A posle četrdeset dana otvori Noje prozor na kovčegu, koji beše načinio;
- ⁷ I ispusti gavrana, koji jednako odletaše i doletaše dokle ne presahnu voda na zemlji.
- ⁸ Pa pusti i golubicu da bi video je li opala voda sa zemlje.
- ⁹ A golubica ne našavši gde bi stala nogom svojom vrati se k njemu u kovčeg, jer još beše voda po svoj zemlji; i Noje pruživši ruku uhvati je i uze k sebi u kovčeg.
- ¹⁰ I počeka još sedam dana, po opet ispusti golubicu iz kovčega.
- ¹¹ I pred večer vrati se k njemu golubica, i gle, u kljunu joj list maslinov, koji beše otkinula; tako pozna Noje da je opala voda sa zemlje.
- ¹² Ali počeka još sedam dana, pa opet ispusti golubicu, a ona mu se više ne vrati.
- ¹³ Šest stotina prve godine veka Nojevog prvi dan prvog meseca usahnu voda na zemlji; i Noje otkri krov na kovčegu, i ugleda zemlju suhu.
- ¹⁴ A drugog meseca dvadeset sedmog dana beše sva zemlja suva.
- ¹⁵ Tada reče Bog Noju govoreći:
- ¹⁶ Izadi iz kovčega ti i žena tvoja i sinovi tvoji i žene sinova tvojih s tobom;
- ¹⁷ Sve zveri što su sa tobom od svakog tela, ptice i stoku i šta god gamiže po zemlji, izvedi sa sobom, neka se razidju po zemlji, i neka se plode i množe na zemlji.
- ¹⁸ I izidje Noje i sinovi njegovi i žena njegova i žene sinova njegovih s njim.
- ¹⁹ Sve zveri, sve sitne životinje, sve ptice i sve što se miče po zemlji po svojim vrstama izidjoše iz kovčega.
- ²⁰ I načini Noje žrtvenik Gospodu, i uze od svake čiste stoke i od svih ptica čistih, i prinese na žrtveniku žrtve paljenice.
- ²¹ I Gospod omirisa miris ugodni, i reče u srcu svom: Neću više kleti zemlje s ljudi, što je misao srca čovečijeg zla od malena; niti ću više ubijati sve što živi, kao što učinih.
- ²² Od sada dokle bude zemlje, neće nestajati setve ni žetve, studeni ni vrućine, leta ni zime, dana ni noći.

ПОГЛАВЉЕ 9

- I** Bog blagoslovi Noja i sinove njegove, i reče im; radjajte se i množite se i napunite zemlju;
- ² I sve zveri zemaljske i sve ptice nebeske i sve što ide po zemlji i sve ribe morske neka vas se boje i straše; sve je predano u vaše ruke.
- ³ Šta se god miče i živi, neka vam bude za jelo, sve vam to dadoh kao zelenu travu.
- ⁴ Ali ne jedite mesa s dušom njegovom, a to mu je krv.
- ⁵ Jer ću i vašu krv, duše vaše, iskati; od svake ću je zveri iskati; iz ruke samog čoveka, iz ruke svakog brata njegovog iskaću dušu čovečiju.
- ⁶ Ko prolije krv čovečiju, njegovu će krv proliti čovek; jer je Bog po svom obličju stvorio čoveka.
- ⁷ Radjajte se dakle i množite se; narodite se veoma na zemlji i namnožite se na njoj.
- ⁸ I reče Bog Noju i sinovima njegovim s njim, govoreći:
- ⁹ A ja evo postavljam zavet svoj s vama i s vašim semenom nakon vas,

- ¹⁰ I sa svim životinjama, što su s vama od ptica, od stoke i od svih zveri zemaljskih što su s vama, sa svačim što je izašlo iz kovčega, i sa svim zverima zemaljskim.
- ¹¹ Postavljam zavet svoj s vama, te odsele neće nijedno telo poginuti od potopa, niti će više biti potopa da zatre zemlju.
- ¹² I reče Bog: Evo znak zaveta koji postavljam izmedju sebe i vas i svake žive tvari, koja je s vama do veka:
- ¹³ Metnuo sam dugu svoju u oblake, da bude znak zaveta izmedju mene i zemlje.
- ¹⁴ Pa kad oblake navučem na zemlju, videće se duga u oblacima,
- ¹⁵ I opomenuću se zaveta svog koji je izmedju mene i vas i svake duše žive u svakom telu, i neće više biti od vode potopa da zatre svako telo.
- ¹⁶ Duga će biti u oblacima, pa ću je pogledati, i opomenuću se večnog zaveta izmedju Boga i svake duše žive u svakom telu koje je na zemlji.
- ¹⁷ I reče Bog Noju: To je znak zaveta koji sam učinio izmedju sebe i svakog tela na zemlji.
- ¹⁸ A behu sinovi Nojevi koji izadjoše iz kovčega: Sim i Ham i Jafet; a Ham je otac Hanancima.
- ¹⁹ To su tri sina Nojeva, i od njih se naseli sva zemlja.
- ²⁰ A Noje poče raditi zemlju, i posadi vinograd.
- ²¹ I napiv se vina opi se, i otkri se nasred šatora svog.
- ²² A Ham, otac Hanancima, vide golotinju oca svog, i kaza obojici braće svoje na polju.
- ²³ A Sim i Jafet uzeše haljinu, i ogrnuše je obojica na ramena svoja, i idući natraške pokriše njom golotinju oca svog, licem natrag okrenuvši se da ne vide golotinje oca svog.
- ²⁴ A kad se Noje probudi od vina, dozna šta mu je učinio mlađi sin,
- ²⁵ I reče: Proklet da je Hanan, i da bude sluga slugama braće svoje!
- ²⁶ I još reče: Blagosloven da je Gospod Bog Simov, i Hanan da mu bude sluga!
- ²⁷ Bog da raširi Jafeta da živi u šatorima Simovim, a Hanan da im bude sluga!
- ²⁸ I požive Noje posle potopa trista pedeset godina.
- ²⁹ A svega požive Noje devet stotina pedeset godina; i umre.

ПОГЛАВЉЕ 10

A ovo su plemena sinova Nojevih, Sima, Hama i Jafeta, kojima se rodiše sinovi posle potopa.

- ² Sinovi Jafetovi: Gomer i Magog i Madaj i Javan i Tovel i Meseh i Tiras.
- ³ A sinovi Gomerovi: Ashenas i Rifat i Togarma.
- ⁴ A sinovi Javanovi: Elisa i Tarsis, Kitim i Dodanim.
- ⁵ Od njih se razdeliše ostrva narodna na zemljama svojim, svako po jeziku svom i po porodicama svojim, u narodima svojim.
- ⁶ A sinovi Hamovi: Hus i Mesrain, Fud i Hanan.
- ⁷ A sinovi Husovi: Sava i Avila i Savata i Regma i Savataka. A sinovi Regmini: Sava i Dedan.
- ⁸ Hus rodi i Nevroda; a on prvi bi silan na zemlji;
- ⁹ Beše dobar lovac pred Gospodom; zato se kaže: Dobar lovac pred Gospodom kao Nevrod.
- ¹⁰ A početak carstvu njegovom beše Vavilon i Oreh i Arhad i Halani u zemlji Senaru.

- 11** Iz te zemlje izadje Asur, i sazida Nineviju i Rovot grad i Halah,
12 I Dasem izmedju Ninevije i Halaha; to je grad velik.
13 A Mesrain rodi Ludeje i Enemeje i Laveje i Neftaleje,
14 I Patroseje i Hasmeje, odakle izadjoše Filisteji i Gaftoreji.
15 A Hanan rodi Sidona, prvenca svog, i Heta,
16 I Jevuseja i Amoreja i Gergeseja,
17 I Eveja i Arukeja i Aseneja,
18 I Arvadeja i Samareja i Amateja. A posle se rasejaše plemena hananejska.
19 I behu medje hananejske od Sidona idući na Gerar pa do Gaze, i idući na Sodom i Gomor i Adamu i Sevojim pa do Dasa.
20 To su sinovi Hamovi po porodicama svojim i po jezicima svojim, u zemljama svojim i u narodima svojim.
21 I Simu rodiše se sinovi, najstarijem bratu Jafetovom, ocu svih sinova Everovih.
22 Sinovi Simovi behu: Elam i Asur i Arfaksad i Lud i Aram.
23 A sinovi Aramovi: Uz i Ul i Gater i Mas.
24 A Arfaksad rodi Salu, a Sala rodi Evera.
25 A Everu se rodiše dva sina: jednom beše ime Falek, jer se u njegovo vreme razdeli zemlja, a bratu njegovom ime Jektan.
26 A Jektan rodi Elmodada i Saleta i Sarmota i Jaraha,
27 I Odora i Evila i Deklu,
28 I Evala i Avimaila i Savu,
29 I Ufira i Evilu i Jovava; ti svi behu sinovi Jektanovi.
30 I življahu od Mase, kako se ide na Safir do gora istočnih.
31 To su sinovi Simovi po porodicama svojim i po jezicima svojim, u zemljama svojim i u narodima svojim.
32 To su porodice sinova Nojevih po plemenima svojim, u narodima svojim; i od njih se razdeliše narodi po zemlji posle potopa.

ПОГЛАВЉЕ 11

- A** beše na celoj zemlji jedan jezik i jednake reči.
2 A kad otidoše od istoka, nadjoše ravnicu u zemlji senarskoj, i naseliše se onde.
3 Pa rekoše medju sobom: Hajde da pravimo ploče i da ih u vatri pečemo. I behu im opeke mesto kamena i smola zemljana mesto kreča.
4 Posle rekoše: Hajde da sazidamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasejali po zemlji.
5 A Gospod sidje da vidi grad i kulu, što zidahu sinovi čovečiji.
6 I reče Gospod: Gle, narod jedan, i jedan jezik u svih, i to počеше raditi, i neće im smetati ništa da ne urade šta su naumili.
7 Hajde da sidjemo, i da im pometemo jezik, da ne razumeju jedan drugog šta govore.
8 Tako ih Gospod rasu odande po svoj zemlji, te ne sazidaše grada.
9 Zato se prozva Vavilon, jer onde pomete Gospod jezik cele zemlje, i odande ih rasu Gospod po svoj zemlji.
10 Ovo je pleme Simovo: beše Simu sto godina, kad rodi Arfaksada, druge godine posle

potopa.

- 11** A rodiv Arfaksada požive Sim pet stotina godina, radjajući sinove i kćeri.
- 12** A Arfaksad požive trideset i pet godina, i rodi Salu;
- 13** A rodiv Salu požive Arfaksad četiri stotine i tri godine, radjajući sinove i kćeri.
- 14** A Sala požive trideset godina, i rodi Evera;
- 15** A rodiv Evera požive Sala četiri stotine i tri godine, radjajući sinove i kćeri.
- 16** A Ever požive trideset i četiri godine, i rodi Faleka;
- 17** A rodiv Faleka požive Ever četiri stotine i trideset godina, radjajući sinove i kćeri.
- 18** A Falek požive trideset godina, i rodi Ragava;
- 19** A rodiv Ragava požive Falek dvesta i devet godina, radjajući sinove i kćeri.
- 20** A Ragav požive trideset i dve godine, i rodi Seruha;
- 21** A rodiv Seruha požive Ragav dvesta i sedam godina, radjajući sinove i kćeri.
- 22** A Seruh požive trideset godina, i rodi Nahora;
- 23** A rodiv Nahora požive Seruh dvesta godina, radjajući sinove i kćeri.
- 24** A Nahor požive dvadeset i devet godina, i rodi Taru;
- 25** A rodiv Taru požive Nahor sto i devetnaest godina, radjajući sinove i kćeri.
- 26** A Tara požive sedamdeset godina, i rodi Avrama, Nahora i Arana.
- 27** A ovo je pleme Tarino: Tara rodi Avrama, Nahora i Arana; a Aran rodi Lota.
- 28** I umre Aran pre Tare oca svog na postojbini svojoj, u Uru haldejskom.
- 29** I oženi se Avram i Nahor, i ženi Avramovoj beše ime Sara a ženi Nahorovoj ime Melha, kći Arama oca Melhe i Jeshe.
- 30** A Sara beše nerotkinja, i ne imaše poroda.
- 31** I uze Tara sina svog Avrama i Lota sina Aronovog, unuka svog, i Saru snahu svoju, ženu Avrama sina svog; i podjoše zajedno iz Ura haldejskog da idu u zemlju hanansku, i dodjoše do Harana, i onde se nastaniše.
- 32** I požive Tara svega dvesta i pet godina; i umre Tara u Haranu.

ПОГЛАВЉЕ 12

I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati.

- 2** I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov.
- 3** Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji.
- 4** Tada podje Avram, kao što mu kaza Gospod, i s njim podje Lot. A beše Avramu sedamdeset i pet godina kad podje iz Harana.
- 5** I uze Avram Saru ženu svoju i Lota sina brata svog sa svim blagom koje behu stekli i s dušama koje behu dobili u Haranu; i podjoše u zemlju hanansku, i dodjoše u nju.
- 6** I podje Avram tu zemlju do mesta Sihema i do ravnice moreške; a behu tada Hananeji u toj zemlji.
- 7** I javi se Gospod Avramu i reče: Tvom semenu daću zemlju ovu. I Avram načini onde žrtvenik Gospodu, koji mu se javio.
- 8** Posle otide odande na brdo, koje je prema istoku od Vetilja, i onde razape šator svoj, te mu Vetilj beše sa zapada a Gaj s istoka; i onde načini Gospodu žrtvenik, i prizva ime

Gospodnje.

⁹ Odande otide Avram dalje idući na jug.

¹⁰ Ali nasta glad u onoj zemlji, te Avram sidje u Misir da se onde skloni; jer glad beše velika u onoj zemlji.

¹¹ A kad se približi da već udje u Misir, reče Sari ženi svojoj: Gle, znam da si žena lepa u licu.

¹² Zato kad te vide Misirci reći će: Ovo mu je žena. Pa će me ubiti, a tebe će ostaviti u životu.

¹³ Nego hajde kaži da si mi sestra, te će meni biti dobro tebe radi i ostaću u životu uz tebe.

¹⁴ I kad dodje Avram u Misir, videše Misirci ženu da je vrlo lepa.

¹⁵ I videše je knezovi Faraonovi, i hvališe je pred Faraonom. I uzeše je u dvor Faraonov.

¹⁶ I on činjaše dobro Avramu nje radi, te imaše ovaca i goveda i magaraca i sluga i sluškinja i magarica i kamila.

¹⁷ Ali Gospod pusti velika zla na Faraona i na dom njegov radi Sare žene Avramove.

¹⁸ Tada dozva Faraon Avrama i reče mu: Šta mi to učini? Zašto mi nisi kazao da ti je žena?

¹⁹ Zašto si kazao: Sestra mi je? Te je uzeh za ženu. Sad eto ti žene, uzmi je, pa idi.

²⁰ I Faraon zapovedi ljudima za nj, te ga ispratiše i ženu njegovu i šta god imaše.

ПОГЛАВЉЕ 13

Tako otide Avram iz Misira gore na jug, on i žena mu i sve što imaše, takodje i Lot s njim.

² A beše Avram vrlo bogat stokom, srebrom i zlatom.

³ I idjaše svojim putevima od juga sve do Vetilja, do mesta gde mu prvo beše šator, između Vetilja i Gaja,

⁴ Do mesta, gde pre beše načinio žrtvenik; i onde prizva Avram ime Gospodnje.

⁵ A i Lot koji idjaše s Avramom imaše ovaca i goveda i šatora.

⁶ I zemlja ne mogaše ih nositi zajedno, jer blago njihovo beše veliko da ne mogoše živeti zajedno,

⁷ I beše svadja među pastirima Avramove stoke i pastirima Lotove stoke. A u to vreme živahu Hananeji i Ferezeji u onoj zemlji.

⁸ Pa Avram reče Lotu: Nemoj da se svadjamo ja i ti, ni moji pastiri i tvoji pastiri; jer smo braća.

⁹ Nije li ti otvorena cela zemlja? Odeli se od mene. Ako ćeš ti na levo, ja ću na desno; ako li ćeš ti na desno ja ću na levo.

¹⁰ Tada Lot podiže oči svoje i sagleda svu ravnicu jordansku, kako celu natapaše reka, beše kao vrt Gospodnji, kao zemlja misirska, sve do Zagora, pre nego Gospod zatre Sodom i Gomor.

¹¹ I Lot izabra sebi svu ravnicu jordansku, i otide Lot na istok; i razdeliše se jedan od drugog:

¹² Avram življaše u zemlji hananskoj, a Lot življaše po gradovima u onoj ravnici premeštajući svoje šatore do Sodoma.

¹³ A ljudi u Sodomu behu nevaljali, i grešahu Gospodu veoma.

¹⁴ A Gospod reče Avramu, pošto se Lot odeli od njega: Podigni sada oči svoje, pa

pogledaj s mesta gde si na sever i na jug i na istok i na zapad.

15 Jer svu zemlju što vidiš tebi ću dati i semenu tvom do veka.

16 I učiniću da semena tvog bude kao praha na zemlji; ako ko uzmože izbrojati prah na zemlji, moći će izbrojati i seme tvoje.

17 Ustani, i prolazi tu zemlju u dužinu i u širinu; jer ću je tebi dati.

18 I Avram diže šatore, i dodje i naseli se u ravnici mamrijskoj, koja je kod Hevrona, i onde načini žrtvenik Gospodu.

ПОГЛАВЉЕ 14

A kad beše Amarfal car senarski, Arion car elasarski, Hodologomor car elamski i Targal car gojimski,

2 Zavojevaše na Valu cara sodomskog, i na Varsu cara gomorskog, i na Senara cara adamskog, i na Simovora cara sevojimskog i na cara od Valake, koja je sada Sigor.

3 Svi se ovi skupiše u dolini sidimskoj koja je sada slano more.

4 Dvanaest godina behu služili Hodologomoru, pa trinaeste godine odmetnuše se.

5 A četrnaeste godine dodje Hodologomor i carevi koji behu s njim, i pobiše Rafaje u Astarotu karnajimskom i Zuzeje u Amu i Omeje u polju kirijatajskom,

6 I Horeje u planini njihovoj Siru do ravnice faranske pokraj pustinje.

7 Od tuda vrativši se dodjoše u En-Mispat, koji je sada Kadis, i isekoše sve koji živehu u zemlji amaličkoj, i Amoreje koji živehu u Asason-Tamaru.

8 Tada izidje car sodomski i car gomorski i car adamski i car sevojimski i car od Valake, koje je sada Sigor, izadjoše na njih u dolinu sidimsku,

9 Na Hodologomora cara elamskog, i na Targala cara gojimskog, i na Amarfala cara senarskog, i na Arioha cara elasarskog, četiri cara na pet.

10 A u dolini sidimskoj beše mnogo rupa iz kojih se vadila smola; i pobeže car sodomski i car gomorski, i onde padoše, a šta osta pobeže u planinu.

11 I uzeše sve blago u Sodomu i Gomoru i svu hranu njihovu, i otidoše.

12 Uzeše i Lota, sinovca Avramovog, i blago njegovo, i otidoše, jer živeše u Sodomu.

13 A dodje jedan koji beše utekao, te javi Avramu Jevrejину, koji živeše u ravni Mamrija Amorejina, brata Esholu i brata Avnanu, koji behu u veri s Avramom.

14 A kad Avram ču da mu se zarobio sinovac, naoruža sluge svoje, trista osamnaest, koji se rodiše u njegovoj kući, i podje u poteru do Dana.

15 Onde razdelivši svoje udari na njih noću sa slugama svojim, i razbi ih, i otera ih do Hovala, koji je na levo od Damaska,

16 I povrati sve blago; povrati i Lota sinovca svog s blagom njegovim, i žene i ljude.

17 A car sodomski izidje mu na susret kad se vrati razbivši Hodologomora i careve što behu s njim, u dolinu Savinu, koje je sada dolina careva.

18 A Melhisedek car salimski iznese hleb i vino; a on beše sveštenik Boga Višnjeg.

19 I blagoslovi ga govoreći: Blagosloven da je Avram Bogu Višnjem, čije je nebo i zemlja!

20 I blagosloven da je Bog Višnji, koji predade neprijatelje tvoje u ruke tvoje! I dade mu Avram desetak od svega.

21 A car sodomski reče Avramu: Daj meni ljude, a blago uzmi sebi.

22 A Avram reče caru sodomskom: Dižem ruku svoju ka Gospodu Bogu Višnjem, čije je nebo i zemlja, zaklinjući se:

²³ Ni konca ni remena od obuće neću uzeti od svega što je tvoje, da ne kažeš: Ja sam obogatio Avrama;

²⁴ Osim što su pojeli momci, i osim dela ljudima koji su išli sa mnom, Esholu, Avnanu i Mamriju, oni neka uzmu svoj deo.

ПОГЛАВЉЕ 15

Posle ovih stvari dodje Avramu reč Gospodnja u utvari govoreći: Ne boj se, Avrame, ja sam ti štit, i plata je tvoja vrlo velika.

² A Avram reče Gospode, Gospode, šta ćeš mi dati kad živim bez dece, a pa kome će ostati moja kuća to je Elijezer ovaj Damaštanin?

³ Još reče Avram: Eto meni nisi dao poroda, pa će sluga rodjen u kući mojoj biti moj naslednik.

⁴ A gle, Gospod mu progovori: Neće taj biti naslednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik.

⁵ Pa ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje.

⁶ I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu.

⁷ I reče mu: Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura haldejskog da ti dam zemlju ovu da bude tvoja.

⁸ A on reče: Gospode, Gospode, po čemu ću poznati da će biti moja?

⁹ I reče mu: Prinesi mi junicu od tri godine i kozu od tri godine i ovna od tri godine i grlicu i golupče.

¹⁰ I on uze sve to, i raseče na pole, i metnu sve pole jednu prema drugoj; ali ne raseče ptice.

¹¹ A ptice sletahu na te mrtve životinje; a Avram ih odgoniše.

¹² A kad sunce beše na zalasku, uhvati Avrama tvrd san, i gle, strah i mrak velik obuze ga.

¹³ I Gospod reče Avramu: Znaj zacelo da će seme tvoje biti došljaci u zemlji tudjoj, pa će joj služiti, i ona će ih mučiti četiri stotine godina.

¹⁴ Ali ću suditi i narodu kome će služiti; a posle će oni izaći s velikim blagom.

¹⁵ A ti ćeš otići k ocima svojim u miru, i bićeš pogreben u dobroj starosti.

¹⁶ A oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo; jer gresima amorejskim još nije kraj.

¹⁷ A kad se sunce smiri i kad se smrče, gle, peć se dimljaše, i plamen ognjeni prolažaše izmedju onih delova.

¹⁸ Taj dan učini Gospod zavet s Avramom govoreći: Semenu tvom dadoh zemlju ovu od vode misirske do velike vode, vode Efrata,

¹⁹ Kenejsku, kenezejsku i kedmonejsku,

²⁰ I hetejsku i ferezejsku i rafajsku,

²¹ I amorejsku i hananejsku i gergesejsku i jevusejsku.

ПОГЛАВЉЕ 16

Ali Sara žena Avramova ne radjaše mu dece. A imaše robinju Misirku, po imenu Agara.

² Pa reče Sara Avramu: Gospod me je zatvorio da ne rodim; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila dece od nje. I Avram prista na reč Sarinu.

- ³ I Sara žena Avramova uze Agar u Misirku robinju svoju, i dade je za ženu Avramu mužu svom posle deset godina otkako se nastani Avram u zemlji hananjskoj.
- ⁴ I on otide k Agari, i ona zatrudne; a kad vide da je trudna, ponese se od gospodje svoje.
- ⁵ A Sara reče Avramu: Uvreda moja pade na tebe; ja ti metnuh na krilo robinju svoju, a ona videvši da je trudna ponese se od mene. Gospod će suditi meni i tebi.
- ⁶ A Avram reče Sari: Eto, robinja je tvoja u tvojim rukama, učini s njom šta ti je volja. I Sara je stade zlostavljati, te ona pobeže od nje.
- ⁷ Ali andjeo Gospodnji nadje je kod studenca u pustinji, kod studenca na putu u Sur.
- ⁸ I reče joj: Agaro, robinjo Sarina, otkud ideš, kuda li ideš? A ona reče: Bežim od Sare gospodje svoje.
- ⁹ A andjeo joj Gospodnji reče: Vрати se gospodji svojoj, i pokori joj se.
- ¹⁰ Opet joj reče andjeo Gospodnji: Umnožiću veoma seme tvoje, da se neće moći prebrojati od mnoštva.
- ¹¹ Još joj reče andjeo Gospodnji: Eto si trudna, i rodićeš sina, i nadeni mu ime Ismailo; jer je Gospod video muku tvoju.
- ¹² A biće čovek ubica; ruka će se njegova dizati na svakog a svačija na njega, i nastavaće na pogledu svoj braći svojoj.
- ¹³ Tada Agara prizva ime Gospoda koji govori s njom: Ti si Bog, koji vidi. Jer govoraše: Zar još gledam iza Onog koji me vide?
- ¹⁴ Toga radi zove se studenac onaj studenac Živoga koji me vidi; a on je između Kadisa i Varada.
- ¹⁵ I rodi Agara Avramu sina; i nadade Avram sinu svom, kog mu rodi Agara, ime Ismailo.
- ¹⁶ A beše Avramu osamdeset i šest godina kad mu Agara rodi Ismaila.

ПОГЛАВЉЕ 17

A kad Avramu bi devedeset i devet godina, javi mu se Gospod i reče mu: Ja sam Bog Svemogućí, po mojoj volji živi, i budi pošten.

- ² I učiniću zavet između sebe i tebe, i vrlo ću te umnožiti.
- ³ A Avram pade ničice. I Gospod mu još govori i reče:
- ⁴ Od mene evo zavet moj s tobom da ćeš biti otac mnogim narodima.
- ⁵ Zato se više nećeš zvati Avram nego će ti ime biti Avraam, jer sam te učinio ocem mnogih naroda;
- ⁶ Daću ti porodicu vrlo veliku, i načiniću od tebe narode mnoge, i carevi će izaći od tebe.
- ⁷ A postavljam zavet svoj između sebe i tebe i semena tvog nakon tebe od kolena do kolena, da je zavet večan, da sam Bog tebi i semenu tvom nakon tebe;
- ⁸ I daću tebi i semenu tvom nakon tebe zemlju u kojoj si došljak, svu zemlju hananjsku u državu večnu, i biću im Bog.
- ⁹ I reče Bog Avramu: Ti pak drži zavet moj, ti i seme tvoje nakon tebe od kolena do kolena.
- ¹⁰ A ovo je zavet moj između mene i vas i semena tvog nakon tebe koji ćete držati: da se obrezuju između vas sve muškinje.
- ¹¹ A obrezivaćete okrajak tela svog, da bude znak zaveta između mene i vas.
- ¹² Svako muško dete kad mu bude osam dana da se obrezuje od kolena do kolena, rodilo se u kući ili bilo kupljeno za novce od kojih god stranaca, koje ne bude od semena tvog.

- ¹³ Da se obrezuje koje se rodi u kući tvojoj i koje se kupi za novce tvoje; tako će biti zavet moj na telu vašem zavet večan.
- ¹⁴ A neobrezano muško, kome se ne obreže okrajak tela njegovog, da se istrebi iz naroda svog, jer pokvari zavet moj.
- ¹⁵ I još reče Bog Avramu: A Saru ženu svoju ne zovi je više Sara nego neka joj bude ime Saara.
- ¹⁶ I ja ću je blagosloviti, i daću ti sina od nje; blagosloviću je, i biće mati mnogim narodima, i carevi narodima izaći će od nje.
- ¹⁷ Tada pade Avram ničice i nasmeja se govoreći u srcu svom: Eda će se čoveku od sto godina roditi sin? I Sari? Eda će žena od devedeset godina roditi?
- ¹⁸ I Avram reče Bogu: Neka živ bude Ismailo pred Tobom!
- ¹⁹ I reče Bog: Zaista Sara žena tvoja rodiće ti sina, i nadećeš mu ime Isak; i postaviću zavet svoj s njim da bude zavet večan semenu njegovom nakon njega.
- ²⁰ A i za Ismaila uslišio sam te; evo blagoslovio sam ga, i daću mu porodicu veliku, i umnožiću ga veoma; i rodiće dvanaest knezova, i načiniću od njega velik narod.
- ²¹ A zavet svoj učiniću s Isakom kad ti ga rodi Sara, do godine u ovo doba.
- ²² I Bog izgovorivši otide od Avrama gore.
- ²³ I Avram uze Ismaila sina svog i sve koji se rodiše u domu njegovom i koje god beše kupio za svoje novce, sve muškinje od domaćih svojih; i obreza okrajak tela njihovog u isti dan, kao što mu kaza Bog.
- ²⁴ A beše Avramu devedeset i devet godina kad obreza okrajak tela svog.
- ²⁵ A Ismailu sinu njegovom beše trinaest godina kad mu se obreza okrajak tela njegovog.
- ²⁶ U jedan dan obreza se Avram i sin mu Ismailo,
- ²⁷ I svi domašnji njegovi, rođeni u kući i kupljeni za novce od stranaca, biše obrezani s njim.

ПОГЛАВЉЕ 18

Posle mu se javi Gospod u ravnici mamrijskoj kad sedjaše na vratima pred šatorom svojim u podne.

² Podigavši oči svoje pogleda, i gle, tri čoveka stajaše prema njemu. I ugledavši ih potrča im u susret ispred vrata šatora svog, i pokloni se do zemlje;

³ I reče: Gospode, ako sam našao milost pred Tobom, nemoj proći sluge svog.

⁴ Da vam donesem malo vode i operite noge, te se naslonite malo pod ovim drvetom.

⁵ I izneću malo hleba, te potkrepite srce svoje, pa onda podjite, kad idete pored sluge svog. I rekoše: Učini šta si kazao.

⁶ I Avram otrča u šator k Sari, i reče: Brže zamesi tri kopanje belog brašna i ispeci pogače.

⁷ Pa otrča ka govedima i uhvati tele mlado i dobro, i dade ga momku da ga brže zgotovi.

⁸ Pa onda iznese masla i mleka i tele koje beše zgotovio, i postavi im, a sam stajaše pred njima pod drvetom dokle jedjahu.

⁹ I oni mu rekoše: Gde je Sara žena tvoja? A on reče: Eno je pod šatorom.

¹⁰ A jedan izmedju njih reče: Dogodine u ovo doba opet ću doći k tebi, a Sara će žena tvoja imati sina. A Sara slušaše na vratima od šatora iza njega.

¹¹ A Avram i Sara behu stari i vremeniti, i u Sare beše prestalo šta biva u žena.

- 12** Zato se nasmeja Sara u sebi govoreći: Pošto sam ostarela, sad li će mi doći radost? A i gospodar mi je star.
- 13** Tada reče Gospod Avramu: Što se smeje Sara govoreći: Istina li je da ću roditi kad sam ostarela?
- 14** Ima li šta teško Gospodu? Dogodine u ovo doba opet ću doći k tebi, a Sara će imati sina.
- 15** A Sara udari u bah govoreći: Nisam se smejala. Jer se uplaši. Ali On reče: Nije istina, nego si se smejala.
- 16** Potom ustaše ljudi odande, i podjoše put Sodoma; a Avram podje s njima da ih isprati.
- 17** A Gospod reče: Kako bih tajio od Avrama šta ću učiniti,
- 18** Kad će od Avrama postati velik i silan narod, i u njemu će se blagosloviti svi narodi na zemlji?
- 19** Jer znam da će zapovediti sinovima svojim i domu svom nakon sebe da se drže puteva Gospodnjih i da čine što je pravo i dobro, da bi Gospod navršio na Avramu šta mu je obećao.
- 20** I reče Gospod: Vika je u Sodomu i Gomoru velika, i greh je njihov grdan.
- 21** Zato ću sići da vidim eda li sve čine kao što vika dodje preda me; ako li nije tako, da znam.
- 22** I ljudi okrenuvši se podjoše put Sodoma; ali Avram još stajaše pred Gospodom,
- 23** I pristupiv Avram reče: Hoćeš li pogubiti i pravednog s nepravednim?
- 24** Može biti da ima pedeset pravednika u gradu; hoćeš li i njih pogubiti, i nećeš oprostiti mestu za onih pedeset pravednika što su u njemu?
- 25** Nemoj to činiti, ni gubiti pravednika s nepravednikom, da bude pravedniku kao i nepravedniku; nemoj; eda li sudija cele zemlje neće suditi pravo?
- 26** I reče Gospod: Ako nadjem u Sodomu pedeset pravednika u gradu, oprostiću celom mestu njih radi.
- 27** A Avram odgovori i reče: Gle, sada bih progovorio Gospodu, ako i jesam prah i pepeo.
- 28** Može biti pravednika pedeset manje pet, hoćeš li za onih pet potrti sav grad? Odgovori: Neću, ako nadjem četrdeset i pet.
- 29** I stade dalje govoriti, i reče: Može biti da će se naći četrdeset. Reče: Neću radi onih četrdeset.
- 30** Potom reče: Nemoj se gneviti, Gospode, što ću reći; može biti da će se naći trideset. I reče: Neću, ako nadjem trideset.
- 31** Opet reče: Gle sada bih progovorio Gospodu; može biti da će se naći dvadeset. Reče: Neću ih pogubiti za onih dvadeset.
- 32** Najposle reče: Nemoj se gneviti, Gospode, što ću još jednom progovoriti; može biti da će se naći deset. Reče: Neću ih pogubiti radi onih deset.
- 33** I Gospod otide svršivši razgovor sa Avramom; a Avram se vrati na svoje mesto.

ПОГЛАВЉЕ 19

Auveče dodjoše dva andjela u Sodom; a Lot sedjaše na vratima sedomskim; i kad ih ugleda, ustade te ih srete, i pokloni se licem do zemlje,

2 I reče: Hodite, gospodo, u kuću slugu svog, i prenoćite i operite noge svoje; pa sutra rano kad ustanete podjite svojim putem. A oni rekoše: Ne, nego ćemo prenoćiti na ulici.

- ³ Ali on navali na njih, te se uvratiše k njemu i udjoše u kuću njegovu, i on ih ugosti, i ispeče hlebova presnih, i jedoše.
- ⁴ I još ne behu legli, a građani Sodomljani slegoš se oko kuće, staro i mlado, sav narod sa svih krajeva,
- ⁵ I vikahu Lota i govorahu mu: Gde su ljudi što dodjoše sinoć k tebi? Izvedi ih k nama da ih poznamo.
- ⁶ A Lot izidje k njima pred vrata zatvorivši vrata za sobom,
- ⁷ I reče im: Nemojte, braćo, činiti zla.
- ⁸ Evo imam dve kćeri, koje još ne poznaše čoveka; njih ću vam izvesti, pa činite s njima šta vam je volja; samo ne dirajte u ove ljude, jer su zato ušli pod moj krov.
- ⁹ A oni rekoše: Hodi amo. Pa onda rekoše: Ovaj je sam došao amo da živi kao došljak, pa još hoće da nam sudi; sad ćemo tebi učiniti gore nego njima. Pa navališe jako na čoveka, na Lota, i stadoše istavljati vrata.
- ¹⁰ A ona dva čoveka digoše ruke, i uvukoše Lota sebi u kuću, i zatvoriše vrata.
- ¹¹ A ljude što behu pred vratima kućnim ujedanput oslepiše od najmanjeg do najvećeg, te ne mogahu naći vrata.
- ¹² Tada ona dva čoveka rekoše Lotu: Ako imaš ovde još koga svog, ili zeta ili sina ili kćer, ili koga god svog u ovom gradu, gledaj nek idu odavde;
- ¹³ Jer hoćemo da zatremo mesto ovo, jer je vika njihova velika pred Gospodom, pa nas posla Gospod da ga zatremo.
- ¹⁴ I izidje Lot, i kaza zetovima svojim, za koje htede dati kćeri svoje, i reče im: Ustajte, idite iz mesta ovog, jer će sada zatrti Gospod grad ovaj. Ali se zetovima njegovim učini da se šali.
- ¹⁵ A kad zora zabele, navališe andjeli na Lota govoreći: ustani, uzmi ženu svoju, i dve kćeri svoje koje su tu, da ne pogineš u bezakonju grada tog.
- ¹⁶ A on se stade ščinjati, te ljudi uzeše za ruku njega i ženu njegovu i dve kćeri njegove, jer ga beše žao Gospodu i izvedoše ga i pustiše ga iza grada.
- ¹⁷ I kad ih izvedoše napolje, reče jedan: Izbavi dušu svoju i ne obziri se natrag i u celoj ovoj ravni da nisi stao; beži na ono brdo da ne pogineš.
- ¹⁸ A Lot im reče: Nemoj, Gospode!
- ¹⁹ Gle, sluga tvoj nadje milost pred Tobom, i milost je Tvoja prevelika koju mi učini sačuvavši mi život; ali ne mogu uteći na brdo da me ne stigne zlo i ne poginem.
- ²⁰ Eno grad blizu; onamo se može uteći, a mali je; da bežimo onamo; ta mali je, te ću ostati živ.
- ²¹ A on mu reče: Eto poslušaću te i zato, i neću zatrti grada, za koji reče.
- ²² Brže beži onamo; jer ne mogu činiti ništa dok ne stigneš onamo. Zato se prozva onaj grad Sigor.
- ²³ I kad sunce ogranu po zemlji, Lot dodje u Sigor.
- ²⁴ Tada pusti Gospod na Sodom i na Gomor od Gospoda s neba dažd od sumpora i ognja,
- ²⁵ I zatre one gradove i svu onu ravan, i sve ljude u gradovima i rod zemaljski.
- ²⁶ Ali žena Lotova beše se obazrela idući za njim, i posta slan kamen.
- ²⁷ A sutradan rano ustavši Avram, otide na mesto gde je stajao pred Gospodom;
- ²⁸ I pogleda na Sodom i Gomor i svu okolinu po onoj ravni, i ugleda, a to se dizaše dim od zemlje kao dim iz peći.
- ²⁹ Ali kad Bog zatiraše gradove u onoj ravni, opomenu se Bog Avrama, i izvede Lota iz

propasti kad zatre gradove gde živeše Lot.

³⁰ A Lot otide iz Sigora i stani se na onom brdu s dve kćeri svoje, jer se bojaše ostati u Sigoru; i živeše u pećini s dve kćeri svoje.

³¹ A starija reče mladjoj: Naš je otac star, a nema nikoga na zemlji da dodje k nama, kao što je običaj po svoj zemlji.

³² Hajde da damo ocu vina neka se opije, pa da legnemo s njim, eda bismo sačuvale seme ocu svom.

³³ I dadoše ocu vina onu noć; i došavši starija leže s ocem svojim, i on ne oseti ni kad ona leže ni kad ustade.

³⁴ A sutradan reče starija mladjoj: Gle, noćas spavah s ocem svojim. Da mu damo vina i doveće, pa idi ti i lezi s njim, eda bismo sačuvale seme ocu svom.

³⁵ Pa i to veće dadoše ocu vina, i ustavši mladja leže s njim, i on ne oseti ni kad ona leže ni kad ustade.

³⁶ I obe kćeri Lotove zatrudneše od oca svog.

³⁷ I starija rodi sina, i nadede mu ime Moav; od njega su Moavci do današnjeg dana.

³⁸ Pa i mladja rodi sina, i nadede mu ime Ven-Amije; od njega su Amonci do današnjeg dana.

ПОГЛАВЉЕ 20

A Avram otide odande na jug, i stani se izmedju Kadisa i Sura; i živeše kao došljak u Geraru.

² I govoraše za ženu svoju Saru: Sestra mi je. A car gerarski Avimeleh posla te uze Saru.

³ Ali dodje Bog Avimelehu noću u snu, i reče mu: Gle, poginućeš sa žene koju si uzeo, jer ima muža.

⁴ A Avimeleh ne beše se nje dotakao, i zato reče: Gospode, eda li ćeš i pravedan narod pogubiti?

⁵ Nije li mi sam kazao: Sestra mi je? A i ona sama kaza: Brat mi je. Učinio sam u čistoti srca svog i u pravdi ruku svojih.

⁶ Tada mu reče Bog u snu: Znam da si učinio u čistoti srca svog, zato te sačuvah da mi ne sagrešiš, i ne dadoh da je se dotakneš.

⁷ A sada vrati čoveku ženu njegovu, jer je prorok, i moliće se za te, te ćeš ostati živ. Ako li ne vratiš, znaj da ćeš umreti ti i svi tvoji.

⁸ I ujutru rano usta Avimeleh, i sazva sve slugе svoje, i kaza im sve ovo da čuju. I uplašise se ljudi veoma.

⁹ Tada Avimeleh dozva Avrama i reče mu: Šta si nam učinio? Šta li sam ti zgrešio, te navuče na me i na carstvo moje toliko zlo? Učinio si mi šta ne valja činiti.

¹⁰ I još reče Avimeleh Avramu: Šta ti je bilo, te si to učinio?

¹¹ A Avram odgovori: Govorih: jamačno nema straha Božjeg u ovom mestu, pa će me ubiti radi žene moje.

¹² A upravo i jeste mi sestra, kći oca mog; ali nije kći moje matere, pa podje za me.

¹³ A kad me Bog izvede iz doma oca mog, ja joj rekoh: Učini dobro, i kaži za me gde god dodjemo: Brat mi je.

¹⁴ Tada Avimeleh uze ovaca i goveda i sluga i sluškinja, te dade Avramu, i vrati mu Saru ženu njegovu.

¹⁵ I reče Avimeleh Avramu: Evo, zemlja ti je moja otvorena, živi slobodno gde ti je volja.

- ¹⁶ A Sari reče: Evo dao sam tvom bratu hiljadu srebrnika; gle, on ti je očima pokrivalo pred svima koji budu s tobom; i to sve da ti je za nauku.
- ¹⁷ I Avram se pomoli Bogu, i isceli Bog Avimeleha i ženu njegovu i sluškinje njegove, te radjahu.
- ¹⁸ Jer Gospod beše sasvim zatvorio svaku matericu u domu Avimelehovom radi Sare žene Avramove.

ПОГЛАВЉЕ 21

- I** Gospod pohodi Saru, kao što beše rekao i učini Gospod Sari kao što beše kazao.
- ² Jer zatrudne i rodi Sara Avramu sina u starosti njegovoj u isto vreme kad kaza Gospod.
- ³ I Avram nadede ime sinu koji mu se rodi, kog mu rodi Sara, Isak.
- ⁴ I obreza Avram sina svog Isaka kad bi od osam dana, kao što mu zapovedi Bog.
- ⁵ A Avramu beše sto godina kad mu se rodi sin Isak.
- ⁶ A Sara reče: Bog mi učini smeh; ko god čuje, smejaće mi se.
- ⁷ I reče: Ko bi rekao Avramu da će Sara dobiti decu? Ipak mu rodih sina u starosti njegovoj.
- ⁸ A kad dete doraste da se odbije od sise, učini Avram veliku gozbu onaj dan kad odbiše Isaka od sise.
- ⁹ I Sara vide sina Agare Misirke, koja ga rodi Avramu, gde se podsmeva;
- ¹⁰ Pa reče Avramu: Oteraj ovu robinju sa sinom njenim, jer sin ove robinje neće biti naslednik s mojim sinom, s Isakom.
- ¹¹ A to Avramu bi vrlo krivo radi sina njegovog.
- ¹² Ali Bog reče Avramu: Nemoj da ti je krivo radi deteta i radi robinje tvoje. Šta ti je god kazala Sara, poslušaj; jer će ti se u Isaku seme prozvati.
- ¹³ Ali ću i od sina robinjinog učiniti narod, jer je tvoje seme.
- ¹⁴ I Avram ustav ujutru rano, uze hleba i mešinu vode, i dade Agari metnuvši joj na ledja, i dete, i otpusti je. A ona otišavši lutaše po pustinji virsavskoj.
- ¹⁵ A kad nesta vode u mešini, ona baci dete pod jedno drvo,
- ¹⁶ Pa otide koliko se može strelom dobaciti, i sede prema njemu; jer govoraše: Da ne gledam kako će umreti dete. I sedeći prema njemu stade glasno plakati.
- ¹⁷ A Bog ču glas detinji, i andjeo Božji viknu s neba Agar, i reče joj: Šta ti je Agaro? Ne boj se, jer Bog ču glas detinji odande gde je.
- ¹⁸ Ustani, digni dete i uzmi ga u naručje; jer ću od njega učiniti velik narod.
- ¹⁹ I Bog joj otvori oči, te ugleda studenac; i otišavši napuni mešinu vode, i napoji dete.
- ²⁰ I Bog beše s detetom, te odraste, i živeše u pustinji i posta strelac.
- ²¹ A živeše u pustinji Faranu. I mati ga oženi iz zemlje misirske.
- ²² U to vreme reče Avimeleh i Fihol vojvoda njegov Avramu govoreći: Bog je s tobom u svemu što radiš.
- ²³ Zakuni mi se sada Bogom da nećeš prevariti mene ni sina mog ni unuka mog nego da ćeš dobro onako kako sam ja tebi činio i ti činiti meni i zemlji u kojoj si došljak.
- ²⁴ A Avram reče: Hoću se zakleti.
- ²⁵ Ali Avram prekori Avimeleha za studenac, koji uzeše na silu slugu Avimelehove.
- ²⁶ A Avimeleh reče: Ne znam ko je to učinio; niti mi ti kaza, niti čuh do danas.
- ²⁷ Tada Avram uze ovaca i goveda, i dade Avimelehu, i uhvati veru medju sobom.

- ²⁸ A Avram odluči sedam jaganjaca iz stada.
- ²⁹ A Avimeleh reče Avramu: Šta će ono sedam jaganjaca što si odlučio?
- ³⁰ A on odgovori: Da primiš iz moje ruke ono sedam jaganjaca, da mi bude svedočanstvo da sam ja iskopao ovaj studenac.
- ³¹ Otuda se prozva ono mesto Virsaveja, jer se onde zakleše obojica.
- ³² Tako uhvatiše veru na Virsaveji. Tada se diže Avimeleh i Fihol vojvoda njegov, i vratiše se u zemlju filistejsku.
- ³³ A Avram posadi lug na Virsaveji, i onde prizva ime Gospoda Boga Večnog.
- ³⁴ I Avram živeše kao došljak u zemlji filistejskoj mnogo vremena.

ПОГЛАВЉЕ 22

- P**osle toga htede Bog okušati Avrama, pa mu reče: Avrame! A on odgovori: Evo me.
- ² I reče mu Bog: Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati.
- ³ I sutradan rano ustavši Avram osamari magarca svog, i uze sa sobom dva momka i Isaka sina svog; i nacepavši drva za žrtvu podiže se i podje na mesto koje mu kaza Bog.
- ⁴ Treći dan podigavši oči svoje Avram ugleda mesto iz daleka.
- ⁵ I reče Avram momcima svojim: Ostanite vi ovde s magarcem, a ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama.
- ⁶ I uzevši Avram drva za žrtvu naprti Isaku sinu svom, a sam uze u svoje ruke ognja i nož; pa otidoše obojica zajedno.
- ⁷ Tada reče Isak Avramu ocu svom: Oče! A on reče: Šta je, sine! I reče Isak: Eto ognja i drva, a gde je jagnje za žrtvu?
- ⁸ A Avram odgovori: Bog će se, sinko, postarati za jagnje sebi na žrtvu. I idjahu obojica zajedno.
- ⁹ A kad dodjoše na mesto koje mu Bog kaza, Avram načini onde žrtvenik, i metnu drva na nj, i svezavši Isaka sina svog metnu ga na žrtvenik vrh drva;
- ¹⁰ I izmahnu Avram rukom svojom i uze nož da zakolje sina svog.
- ¹¹ Ali andjeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: Avrame! Avrame! A on reče: Evo me.
- ¹² A andjeo reče: Ne diži ruku svoju na dete, i ne čini mu ništa; jer sada poznah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svog, jedinca svog, mene radi.
- ¹³ I Avram podigavši oči svoje pogleda; i gle, ovan iza njega zapleo se u česti rogovima; i otišavši Avram uze ovna i spali ga na žrtvu mesto sina svog.
- ¹⁴ I nazva Avram ono mesto Gospod će se postarati. Zato se i danas kaže: Na brdu, gde će se Gospod postarati.
- ¹⁵ I andjeo Gospodnji opet viknu s neba Avrama.
- ¹⁶ I reče: Sobom se zakleh, veli Gospod: kad si tako učinio, i nisi požalio sina svog, jedinca svog,
- ¹⁷ Zaista ću te blagosloviti i seme tvoje veoma umnožiti, da ga bude kao zvezda na nebu i kao peska na bregu morskom; i naslediće seme tvoje vrata neprijatelja svojih;
- ¹⁸ I blagosloviće se u semenu tvom svi narodi na zemlji, kad si poslušao glas moj.
- ¹⁹ Tada se Avram vrati k momcima svojim, te se digoše, i otidoše zajedno u Virsaveju, jer Avram živeše u Virsaveji.
- ²⁰ Posle toga javiše Avramu govoreći: Gle, i Melha rodi sinove bratu tvom Nahoru:

- ²¹ Uza prvenca i Vuza brata mu, i Kamuila, oca Aramovog,
²² I Hazada i Azava i Faldesa i Jeldafa i Vatuila.
²³ A Vatuilo rodi Reveku. Osam ih rodi Melha Nahoru bratu Avramovom.
²⁴ I inoča njegova, po imenu Revma, rodi i ona Taveka i Gama i Tohosa i Moha.

ПОГЛАВЉЕ 23

- A** požive Sara sto i dvadeset i sedam godina; to su godine veka Sarinog;
² I umre Sara u Kirijat-Arvi, a to je Hevron, u zemlji hananskoj. I dodje Avram da ožali Saru i oplače.
³ A kad usta Avram od mrtvaca svog, reče sinovima Hetovim govoreći:
⁴ Stranac sam i došljak kod vas; dajte mi da imam grob kod vas da pogrebem mrtvaca svog ispred očiju svojih.
⁵ A sinovi Hetovi odgovoriše Avramu govoreći mu:
⁶ Čuj nas, gospodaru; ti si knez od Boga medju nama; u najboljem grobu našem pogrebi mrtvaca svog; niko izmedju nas neće ti zatvoriti grob svoj da ne pogrebeš mrtvaca svog.
⁷ Tada usta Avram i pokloni se narodu zemlje one, sinovima Hetovim;
⁸ I reče im govoreći: Ako hoćete da pogrebem mrtvaca svog ispred očiju svojih, poslušajte me, i govorite za mene Efronu sinu Sarovom,
⁹ Neka mi da pećinu u Makpeli, koja je nakraj njive njegove; za novce neka mi je da medju vama koliko vredi, da imam grob.
¹⁰ A Efron sedjaše usred sinova Hetovih. Pa reče Efron Hetejin Avramu pred sinovima Hetovim, koji slušahu, pred svim koji ulažahu na vrata grada njegovog, govoreći:
¹¹ Ne, gospodaru; čuj me: poklanjam ti njivu, i pećinu kod nje poklanjam ti: pred sinovima naroda svog poklanjam ti je, pogrebi mrtvaca svog.
¹² A Avram se pokloni narodu zemlje one,
¹³ I reče Efronu pred narodom zemlje one govoreći: Ako si voljan čuj me; da ti dam šta vredi njiva, uzmi od mene, pa ću onda pogrepsti mrtvaca svog onde.
¹⁴ A Efron odgovori Avramu govoreći mu:
¹⁵ Gospodaru, čuj me; zemlja vredi četiri stotine sikala srebra izmedju mene i tebe; šta je to? Samo ti pogrebi mrtvaca svog.
¹⁶ A Avram čuvši Efrona izmeri mu srebro, koje reče pred sinovima Hetovim, četiri stotine sikala srebra, kako su išli medju trgovcima.
¹⁷ I njiva Efronova u Makpeli prema Mamriji, njiva s pećinom koja je na njoj, i sva drveta na njivi i po medji njenoj unaokolo,
¹⁸ Posta Avramova pred sinovima Hetovim, pred svima koji ulaze na vrata grada onog.
¹⁹ Potom pogrebe Avram Saru ženu svoju u pećini na njivi Makpeli prema Mamriji, a to je Hevron, u zemlji hananskoj.
²⁰ I potvrdiše sinovi Hetovi njivu i pećinu na njoj Avramu da ima grob.

ПОГЛАВЉЕ 24

- A** Avram beše star i vremenit, i Gospod beše blagoslovio Avrama u svemu;
² I reče Avram sluzi svom najstarijem u kući svojoj, koji beše nad svim dobrom njegovim: Metni ruku svoju pod stegno moje,

- ³ Da te zakunem Gospodom Bogom nebeskim i Bogom zemaljskim da nećeš dovesti žene sinu mom izmedju kćeri ovih Hananeja, medju kojima živim;
- ⁴ Nego da ćeš otići u zemlju moju i u rod moj i dovesti ženu sinu mom Isaku.
- ⁵ A sluga mu reče: i ako devojka ne htedbude poći sa mnom u ovu zemlju; hoću li odvesti sina tvog u zemlju iz koje si se iselio?
- ⁶ A Avram mu reče: Pazi da ne odvedeš sina mog onamo.
- ⁷ Gospod Bog nebeski, koji me je uzeo iz doma oca mog i iz zemlje roda mog, i koji mi je rekao i zakleo mi se govoreći: Semenu ću tvom dati zemlju ovu, On će poslati andjela svog pred tobom da dovedeš ženu sinu mom odande.
- ⁸ Ako li devojka ne htedbude poći s tobom, onda da ti je prosta zakletva moja; samo sina mog nemoj odvesti onamo.
- ⁹ I metnu sluga ruku svoju pod stegno Avramu gospodaru svom, i zakle mu se za ovo.
- ¹⁰ Tada sluga uze deset kamila izmedju kamila gospodara svog da ide, jer sve blago gospodara njegovog beše pod njegovom rukom; i otišavši dodje u Mesopotamiju do grada Nahorovog.
- ¹¹ I pusti kamile da poležu iza grada kod studenca pred večer kad izlaze gradjanke da zahvataju vode;
- ¹² I reče: Gospode Bože gospodara mog Avrama, daj mi sreću danas i učini milost gospodaru mom Avramu.
- ¹³ Evo, ja ću stajati kod ovog studenca, a gradjanke će doći da zahvataju vode.
- ¹⁴ Kojoj devojci kažem: Nagni krčag svoj da se napijem, a ona reče: Na pij, i kamile ću ti napojiti; daj to da bude ona koju si namenio sluzi svom Isaku; i po tome da poznam da si učinio milost gospodaru mom.
- ¹⁵ I on još ne izgovori, a to Reveka, kći Vatuila sina Melhe žene Nahora brata Avramovog, dodje s krčagom na ramenu.
- ¹⁶ I beše vrlo lepa, još devojka, još je čovek ne beše poznao. Ona sidje na izvor, i natoči krčag, i podje;
- ¹⁷ A sluga iskoči pred nju, i reče; daj mi da se napijem malo vode iz krčaga tvog.
- ¹⁸ A ona reče: Na pij, gospodaru. I brže spusti krčag na ruku svoju, i napoji ga.
- ¹⁹ I kad ga napoji, reče: i kamilama ću tvojim naliti neka se napiju.
- ²⁰ I brže izruči krčag svoj u pojilo, pa opet otrča na studenac da nalije, i nali svim kamilama njegovim.
- ²¹ A čovek joj se divljaše, i čutaše, neće li poznati je li Gospod dao sreću putu njegovom ili nije.
- ²² A kad se kamile napiše, izvadi čovek zlatnu grivnu od po sikala i metnu joj oko čela, i dve narukvice metnu joj na ruke od deset sikala zlata.
- ²³ I reče: Čija si kći? Kaži mi. Ima li u kući oca tvog mesta za nas da prenoćimo?
- ²⁴ A ona mu reče: Ja sam kći Vatuila sina Melšinog, koga rodi Nahoru.
- ²⁵ Još reče: Ima u nas mnogo slame i piće i mesta za noćište.
- ²⁶ Tada čovek savivši se pokloni se Gospodu,
- ²⁷ I reče: Blagosloven da je Gospod Bog gospodara mog Avrama, što ne ostavi milost svoju i veru svoju prema gospodaru mom, i putem dovede me Gospod u dom rodbine gospodara mog.
- ²⁸ A devojka otrča i sve ovo kaza u domu matere svoje.
- ²⁹ A Reveka imaše brata, kome ime beše Lavan; i istrča Lavan k čoveku na studenac,

- ³⁰ Kako vide grivnu i narukvice na rukama sestre svoje i ču gde Reveka sestra mu reče: Tako mi kaza čovek; dodje k čoveku; a on stajaše kod kamila na studencu.
- ³¹ I reče: Hodi, koji si blagosloven od Gospoda; što bi stajao napolju? Spremio sam kuću, ima mesta i za kamile.
- ³² I dovede čoveka u kuću, i rastovari kamile; i dodaše slame i piće kamilama, i donesoše vode za noge njemu i ljudima što behu s njim;
- ³³ I postaviše mu da jede; ali on reče: Neću jesti dokle ne kažem stvar svoju. A Lavan mu reče: Govori.
- ³⁴ Tada reče: Ja sam sluga Avramov.
- ³⁵ A Gospod je blagoslovio gospodara mog veoma, te je postao velik, i dao mu je ovaca i goveda, i srebra i zlata, i sluga i sluškinja, i kamila i magaraca.
- ³⁶ I još Sara žena gospodara mog rodi sina gospodaru mom u starosti njegovoj, i on mu dade sve što ima.
- ³⁷ A mene zakle gospodar moj govoreći: Nemoj dovesti sinu mom žene izmedju kćeri ovih Hananeja, medju kojima živim;
- ³⁸ Nego idi u dom oca mog i u rod moj, da dovedeš ženu sinu mom.
- ³⁹ A ja rekoh gospodaru svom:
- ⁴⁰ Može biti da devojkica neće hteti poći sa mnom.
- ⁴¹ A on mi reče: Gospod, po čijoj volji svagda živih, poslaće andjela svog s tobom, i daće sreću tvom putu da dovedeš ženu sinu mom od roda mog, iz doma oca mog.
- ⁴² Onda će ti biti prosta zakletva moja, kad otideš u rod moj; ako ti je i ne dadu, opet će ti biti prosta zakletva moja.
- ⁴³ I kad dodjoh danas na studenac, rekoh: Gospode Bože gospodara mog Avrama, ako si dao sreću putu mom, kojim idem,
- ⁴⁴ Evo, ja ću stajati kod studenca: koja devojkica dodje da zahvati vode, i ja joj kažem: Daj mi da se napijem malo vode iz krčaga tvog,
- ⁴⁵ A ona mi odgovori: i ti pij i kamilama ću tvojim naliti; to neka bude žena koju je namenio Gospod sinu gospodara mog.
- ⁴⁶ Ja još ne izgovorih u srcu svom, a dodje Reveka s krčagom na ramenu, i sišavši na izvor zahvati; i ja joj rekoh: Daj mi da se napijem.
- ⁴⁷ A ona brže spustivši sa sebe krčag reče: Na pij, i kamile ću ti napojiti. I kad se napih, napoji i kamile moje.
- ⁴⁸ I zapitah je govoreći: Čija si kći? A ona odgovori: Ja sam kći Vatuila sina Nahorovog, kog mu rodi Melha. Tada joj metnuh grivnu oko čela i narukvice na ruke;
- ⁴⁹ I padoh i poklonih se Gospodu, i zahvalih Gospodu Bogu gospodara mog Avrama, što me dovede pravim putem da nadjem kćer brata gospodara svog za sina njegovog.
- ⁵⁰ Ako ćete dakle učiniti ljubav i veru gospodaru mom, kažite mi; ako li nećete, kažite mi, da idem na desno ili na levo.
- ⁵¹ A Lavan i Vatuilo odgovarajući rekoše: Od Gospoda je ovo došlo; mi ti ne možemo kazati ni zlo ni dobro. Eto, Reveka je u tvojoj vlasti, uzmi je pa idi, i neka bude žena sinu tvog gospodara, kao što kaza Gospod.
- ⁵² A kad ču sluga Avramov reči njihove, pokloni se Gospodu do zemlje;
- ⁵³ I izvadi zaklade srebrne i zlatne i haljine, i dade Reveci; takodje i bratu njenom i materi njenoj dade darove.
- ⁵⁴ Potom jedoše i piše on i ljudi koji behu s njim, i prenoćiše. A kad ujutru ustaše, reče sluga: Pustite me gospodaru mom.

- ⁵⁵ A brat i mati njena rekoše: Neka ostane devojka kod nas koji dan, barem deset dana, pa onda neka ide.
- ⁵⁶ A on im reče: Nemojte me zadržavati, kad je Gospod dao sreću mom putu; pustite me da idem gospodaru svom.
- ⁵⁷ Tada rekoše: Da zovemo devojkicu, i upitamo šta ona veli.
- ⁵⁸ I dozvaše Reveku i rekoše joj: Hoćeš ići s ovim čovekom? A ona odgovori: Hoću.
- ⁵⁹ I pustiše Reveku sestru svoju i dojkicu njenu sa slugom Avramovim i ljudima njegovim.
- ⁶⁰ I blagosloviše Reveku i rekoše joj: Sestro naša, da se namnožiš na hiljade hiljada, i seme tvoje da nasledi vrata svojih neprijatelja!
- ⁶¹ I podiže se Reveka s devojkama svojim, i posedaše na kamile, i podjoše s čovekom; i sluga uzevši Reveku otide.
- ⁶² A Isak idjaše vraćajući se od studenca Živoga koji me vide jer življaše u južnom kraju;
- ⁶³ A beše izašao Isak u polje pred veče da se pomoli Bogu; i podigavši oči svoje ugleda kamile gde idu.
- ⁶⁴ I Reveka podigavši oči svoje ugleda Isaka, te skoči s kamile,
- ⁶⁵ I reče sluzi: Ko je onaj čovek što ide preko polja pred nas? A sluga reče: Ono je gospodar moj. I ona uze pokrivalo i pokri lice.
- ⁶⁶ I pripovedi sluga Isaku sve što je svršio.
- ⁶⁷ I odvede je Isak u šator Sare matere svoje; i uze Reveku, i ona mu posta žena, i omile mu. I Isak se uteši za materom svojom.

ПОГЛАВЉЕ 25

A Avram uze drugu ženu, po imenu Heturu.

- ² I ona mu rodi Zomrana i Joksana i Madana i Madijana i Jesvoka i Soijena.
- ³ A Joksan rodi Savana i Dedana. A Dedanovi sinovi biše Asurim i Latusim i Laomim.
- ⁴ A sinovi Madijanovi: Efar i Afir i Enoh i Avida i Eldaga. Svi behu deca Heturina.
- ⁵ A Avram dade sve što imaše Isaku;
- ⁶ A sinovima svojih inoča dade Avram dare, i opravi ih od Isaka sina svog još za života svog na istok, u istočni kraj.
- ⁷ I veka Avramovog što požive beše sto i sedamdeset i pet godina.
- ⁸ I onemoćav umre Avram u dobroj starosti, sit života, i bi pribran k rodu svom.
- ⁹ I pogreboše ga Isak i Ismailo u pećini makpelskoj na njivi Efrona sina Sara Hetejina, koja je prema Mamriji;
- ¹⁰ Na njivi koju kupi Avram od sinova Hetovih, onde je pogreben Avram sa Sarom ženom svojom.
- ¹¹ I po smrti Avramovoj blagoslovi Bog Isaka sina njegovog; a Isak živeše kod studenca Živoga koji me vidi.
- ¹² A ovo je pleme Ismaila sina Avramovog, kog rodi Avramu Agara Misirka robinja Sarina,
- ¹³ I ovo su imena sinova Ismailovih, kako se zvahu u plemenima svojim; prvenac Ismailov Navajot, pa Kidar i Navdeilo i Masam,
- ¹⁴ I Masma i Duma i Masa,
- ¹⁵ I Hadar i Teman i Jetur i Nafis i Kedma.
- ¹⁶ To su sinovi Ismailovi, i to su im imena po selima i gradovima njihovim, dvanaest knezova nad svojim narodima.

- 17** A godine su veka Ismailovog sto i trideset i sedam godina. Posle onemoćav umre, i bi pribran k rodu svom.
- 18** I živehu od Evilata do Sura prema Misiru, kako se ide u Asiriju; i dopade mu prema svoj braći svojoj da živi.
- 19** A ovo je pleme Isaka sina Avramovog: Avram rodi Isaka;
- 20** A Isaku beše četrdeset godina kad se oženi Revekom, kćerju Vatuila Sirina iz Mesopotamije, sestrom Lavana Sirina.
- 21** I Isak se moljaše Gospodu za ženu svoju, jer beše nerotkinja; i umoli Gospoda, te zatrudne Reveka žena njegova.
- 22** Ali udarahu jedno o drugo deca u utrobi njenoj, te reče: Ako je tako, na šta sam? I otide da pita Gospoda.
- 23** A Gospod joj reče: Dva su plemena u utrobi tvojoj, i dva će naroda, izaći iz tebe; i jedan će narod biti jači od drugog naroda, i veći će služiti manjem.
- 24** I kad dodje vreme da rodi, a to blizanci u utrobi njenoj.
- 25** I prvi izadje crven, sav kao runo rutav, i nadeše mu ime Isav.
- 26** A posle izadje brat mu, držeći rukom za petu Isava; i nadeše mu ime Jakov. A beše Isaku šezdeset godina, kad ih rodi Reveka.
- 27** I deca odrastoše, i Isav posta lovac i ratar, a Jakov beše čovek krotak i bavljao se u šatorima.
- 28** I Isak milovaoše Isava, jer rado jedjaše lov njegov; a Reveka milovaoše Jakova.
- 29** Jednom Jakov skuva jelo, a Isav dodje iz polja umoran.
- 30** I reče Isav Jakovu: Daj mi da jedem to jelo crveno, jer sam umoran. Otuda se prozva Edom.
- 31** A Jakov mu reče: Prodaj mi danas prvenaštvo svoje.
- 32** A Isav odgovori: Evo, hoću da umrem, pa šta će mi prvenaštvo?
- 33** A Jakov reče: Zakuni mi se danas. I on mu se zakle; tako prodade svoje prvenaštvo Jakovu.
- 34** I Jakov dade Isavu hleba i skuvanog leća, i on se najede i napi, pa usta i otide. Tako Isav nije mario za prvenaštvo svoje.

ПОГЛАВЉЕ 26

Ali nasta glad u zemlji svrh prve gladi koja beše za vremena Avramovog; i Isak otide k Avimelehu caru filistejskom u Gerar.

- 2** I javi mu se Gospod i reče: Nemoj ići u Misir, nego sedi u zemlji koju ću ti kazati.
- 3** Sedi u toj zemlji, i ja ću biti s tobom, i blagosloviću te; jer ću tebi i semenu tvom dati sve ove zemlje, i potvrdiću zakletvu, kojom sam se zakleo Avramu ocu tvom.
- 4** I umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu, i daću semenu tvom sve ove zemlje; i u semenu tvom blagosloviće se svi narodi na zemlji,
- 5** Zato što je Avram slušao glas moj i čuvao naredbu moju, zapovesti moje i pravila moja i zakone moje.
- 6** I osta Isak u Geraru.
- 7** A ljudi u mestu onom pitahu za ženu njegovu, a on govoraše: Sestra mi je. Jer se bojaše kazati: Žena mi je; da me, veli, ne ubiju ovi ljudi radi Reveke, jer je lepa.
- 8** I kad provede mnogo vremena onde, dogodi se, te pogleda Avimeleh car filistejski s

prozora, i vide Isaka gde se šali s Revekom ženom svojom.

⁹ I dozva Avimeleh Isaka i reče: Ta to ti je žena; kako si kazao: Sestra mi je? A Isak mu odgovori: Rekoh: da ne poginem s nje.

¹⁰ A Avimeleh reče: Šta si nam učinio? Lako je mogao ko od naroda ovog leći s tvojom ženom, te bi nas ti uvalio u greh.

¹¹ I zapovedi Avimeleh svemu narodu svom govoreći: Ko se dotakne ovog čoveka ili žene njegove, poginuće.

¹² I Isak stade sejati u onoj zemlji, i dobi one godine po sto, tako ga blagoslovi Gospod.

¹³ I obogati se čovek, i napredovaše sve većma, te posta silan.

¹⁴ I imaše ovaca i goveda i mnogo sluga; a Filisteji mu zavidjahu,

¹⁵ Pa sve studence koje behu iskopale sluge oca njegovog za vremena Avrama oca njegovog zaroniše Filisteji, i zasuše ih zemljom.

¹⁶ I Avimeleh reče Isaku: Idi od nas, jer si postao silniji od nas.

¹⁷ I Isak otide, odande, i razape šatore u dolini gerarskoj, i nastani se onde.

¹⁸ I stade Isak otkopavati studence, koji behu iskopani za vremena Avrama oca njegovog, i koje zaroniše Filisteji po smrti Avramovoj; i prozva ih imenima koja im beše nadeo otac njegov.

¹⁹ I kopajući sluge Isakove u onom dolu nadjoše studenac žive vode.

²⁰ Ali se svadjaše pastiri gerarski s pastirima Isakovim govoreći: Naša je voda. I nadede ime onom studencu Esek, jer se svadiše s njim.

²¹ Posle iskopaše drugi studenac, pa se i oko njega svadjaše, zato ga nazva Sitna.

²² Tada se podiže odande, i iskopa drugi studenac, i oko njega ne bi svadje; zato ga nazva Rehovot, govoreći: Sad nam dade Gospod prostora da rastemo u ovoj zemlji.

²³ I otide odande gore u Virsaveju.

²⁴ I istu noć javi mu se Gospod, i reče: Ja sam Bog Avrama oca tvog. Ne boj se, jer sam ja s tobom, i blagosloviću te i umnožiću seme tvoje Avrama radi sluga svog.

²⁵ I načini onde žrtvenik, i prizva ime Gospodnje; i onde razape šator svoj; i sluge Isakove iskopaše onde studenac.

²⁶ I dodje k njemu Avimeleh iz Gerara s Ohozatom prijateljem svojim i s Fiholom vojvodom svojim.

²⁷ A Isak im reče: Što ste došli k meni, kad mrzite na me i oteraste me od sebe?

²⁸ A oni rekoše: Videsmo zaista da je Gospod s tobom, pa rekosmo: Neka bude zakletva izmedju nas, izmedju nas i tebe; hajde da uhvatimo veru s tobom;

²⁹ Da nam ne činiš zla, kao što se mi tebe ne dotakosmo i kao što mi tebi samo dobro činismo, i pustismo te da ideš na miru, i eto si blagosloven od Gospoda.

³⁰ Tada ih on ugosti; te jedoše i piše.

³¹ A sutradan ustavši rano, zakleše se jedan drugom, i otpusti ih Isak i otidoše od njega s mirom.

³² Isti dan došavši sluge Isakove kazaše mu za studenac koji iskopaše, i rekoše mu: Nadjosmo vodu.

³³ I nazva ga Saveja; otuda se zove grad onaj Virsaveja do današnjeg dana.

³⁴ A kad bi Isavu četrdeset godina, uze za ženu Juditu, kćer Veoha Hetejina, i Vasematu kćer Elona Hetejina.

³⁵ I one zadavahu mnogo jada Isaku i Reveci.

ПОГЛАВЉЕ 27

Kad Isak ostare i oči mu potamneše, te ne videše, dozva Isava starijeg sina svog, i reče mu: Sine! A on odgovori: Evo me.

² Tada reče: Evo ostareo sam, ne znam kad ću umreti;

³ Uzmi oružje svoje, tul i luk, i izađi u planinu, te mi ulovi lov;

⁴ I zgotovi mi jelo po mojoj volji, i donesi mi da jedem, pa da te blagoslovi duša moja dok nisam umro.

⁵ A Reveka ću šta Isak reče sinu svom Isavu. I Isav otide u planinu da ulovi lov i donese.

⁶ A Reveka reče Jakovu, sinu svom govoreći: Gle, čuh oca tvog gde govori s Isavom, bratom tvojim i reče:

⁷ Donesi mi lov, i zgotovi jelo da jedem, pa da te blagoslovim pred Gospodom dok nisam umro.

⁸ Nego sada, sine, poslušaj me šta ću ti kazati.

⁹ Idi sada k stadu i donesi dva dobra jareta, da zgotovim ocu tvom jelo od njih, kako rado jede.

¹⁰ Pa ćeš uneti ocu da jede i da te blagoslovi dok nije umro.

¹¹ A Jakov reče Reveci materi svojoj: Ali je Isav brat moj rutav, a ja sam gladak;

¹² Može me opipati otac, pa će se osetiti da sam ga hteo prevariti, te ću navući na se prokletstvo mesto blagoslova.

¹³ A mati mu reče: Neka prokletstvo tvoje, sine padne na mene; samo me poslušaj, i idi i donesi mi.

¹⁴ Tada otišavši uze i donese materi svojoj; a mati njegova zgotovi jelo kako jedjaše rado otac njegov.

¹⁵ Pa onda uze Reveka najlepše haljine starijeg sina svog, koje behu u nje kod kuće, i obuče Jakova mladjeg sina svog.

¹⁶ I jarećim kožicama obloži mu ruke i vrat gde beše gladak.

¹⁷ I dade Jakovu sinu svom u ruke jelo i hleb što zgotovi.

¹⁸ A on udje k ocu svom i reče: Oče. A on odgovori: Evo me; koji si ti, sine?

¹⁹ I Jakov reče ocu svom: Ja, Isav tvoj prvenac; učinio sam kako si mi rekao; digni se, posadi se da jedeš lov moj, pa da me blagoslovi duša tvoja.

²⁰ A Isak reče sinu svom: Kad brže nadje, sine? A on reče: Gospod Bog tvoj dade, te izađje preda me.

²¹ Tada reče Isak Jakovu: Hodi bliže, sine da te opipam jesi li sin moj Isav ili ne.

²² I pristupi Jakov k Isaku ocu svom, a on ga opipa, pa reče: Glas je Jakovljev, ali ruke su Isavove.

²³ I ne pozna ga, jer mu ruke behu kao u Isava brata njegovog rutave: Zato ga blagoslovi;

²⁴ I reče mu: Jesi li ti sin moj Isav? A on odgovori: Ja sam.

²⁵ Tada reče: A ti daj, sine, da jedem lov tvoj, pa da te blagoslovi duša moja. I dade mu, te jede; pa mu donese i vino te pi.

²⁶ Potom Isak, otac njegov reče mu: Hodi sine, celivaj me.

²⁷ I on pristupi i celiva ga; a Isak oseti miris od haljina njegovih, i blagoslovi ga govoreći: Gle, miris sina mog kao miris od polja koje blagoslovi Gospod.

²⁸ Bog ti dao rose nebeske, i dobre zemlje i pšenice i vina izobila!

²⁹ Narodi ti služili i plemena ti se klanjala! Bio gospodar braći svojoj i klanjali ti se sinovi

matere tvoje! Proklet bio koji tebe usproklinje, a blagosloven koji tebe uzblagosilja!

³⁰ A kad Isak blagoslovi Jakova, i Jakov otide ispred Isaka oca svog, u taj čas dodje Isav brat njegov iz lova.

³¹ Pa zgotovi i on jelo i unese ocu svom, i reče mu: Ustani, oče, da jedeš šta ti je sin ulovio, pa da me blagoslovi duša tvoja.

³² A Isak otac njegov reče mu: Ko si ti? A on reče: Ja, sin tvoj, prvenac tvoj Isav.

³³ Tada se prepade Isak, i reče: Ko? Da gde je onaj koji ulovi i donese mi lova, i od svega jedoh pre nego ti dodje, i blagoslovih ga? On će i ostati blagosloven.

³⁴ A kad ču Isav reči oca svog, vrisnu glasno i ožalosti se veoma, i reče ocu svom: Blagoslovi i mene, oče.

³⁵ A on mu reče: Dodje brat tvoj s prevarom, i odnese tvoj blagoslov.

³⁶ A Isav reče: Pravo je što mu je ime Jakov, jer me već drugom prevari. Prvenaštvo mi uze, pa eto sada mi uze i blagoslov. Potom reče: Nisi li i meni ostavio blagoslov?

³⁷ A Isak odgovori, i reče Isavu: Eto sam ga postavio tebi za gospodara; i svu braću njegovu dadoh mu da mu budu sluge; pšenicom i vinom ukrepim ga; pa šta bih sada tebi učinio, sine?

³⁸ I Isav reče ocu svom: Eda li je samo jedan blagoslov u tebe, oče? Blagoslovi i mene, oče. I stade glasno plakati Isav.

³⁹ A Isak otac njegov odgovarajući reče mu: Evo, stan će ti biti na rodnoj zemlji i rosi nebeskoj ozgo.

⁴⁰ Ali ćeš živeti od mača svog, i bratu ćeš svom služiti; ali će doći vreme, te ćeš pošto se naplaćeš skršiti jaram njegov s vrata svog.

⁴¹ I Isav omrže ljuto na Jakova radi blagoslova, kojim ga blagoslovi otac, i govoraše u srcu svom: Blizu su žalosni dani oca mog, tada ću ubiti Jakova brata svog.

⁴² I kazaše Reveci reči Isava sina njenog starijeg, a ona poslavši dozva Jakova mlađeg sina svog, i reče mu: Gle, Isav brat tvoj teši se time što hoće da te ubije.

⁴³ Nego, sine, poslušaj šta ću ti kazati; ustani i beži k Lavanu bratu mom u Haran.

⁴⁴ I ostani kod njega neko vreme dokle prodje srdnja brata tvog,

⁴⁵ Dokle se gnev brata tvog odvрати od tebe, te zaboravi šta si mu učinio; a onda ću ja poslati da te dovedu odande. Zašto bih ostala bez obojice vas u jedan dan?

⁴⁶ A Isaku reče Reveka: Omrzao mi je život radi ovih Hetejaka. Ako se Jakov oženi Hetejkom, kakvom izmedju kćeri ove zemlje, na šta mi život?

ПОГЛАВЉЕ 28

Tada Isak dozva Jakova, i blagoslovi ga, i zapovedi mu i reče: Nemoj da se oženiš kojom izmedju kćeri hananejskih.

² Ustani, idi u Padan-Aram u dom Vatuila oca matere svoje, i odande se oženi izmedju kćeri Lavana ujaka svog.

³ A Bog Svemogući da te blagoslovi, i da ti da veliku porodicu i umnoži te, da od tebe postane mnoštvo naroda,

⁴ I da ti da blagoslov Avramov, tebi i semenu tvom s tobom, da naslediš zemlju u kojoj si došljak, koju Bog dade Avramu.

⁵ Tako opravi Isak Jakova, i on podje u Padan-Aram k Lavanu sinu Vatuila Sirina, bratu Reveke matere Jakovljeve i Isavove.

⁶ A Isav vide gde Isak blagoslovi Jakova i opravi ga u Padan-Aram da se odande oženi, i

gde blagosiljajući ga zapovedi mu i reče: Nemoj da se oženiš kojom između kćeri hananejskih,

⁷ I gde Jakov posluša oca svog i mater svoju, i otide u Padan-Aram;

⁸ I vide Isav da kćeri hananejske nisu po volji Isaku ocu njegovom.

⁹ Pa otide Isav k Ismailu, i uze za ženu preko žena svojih Maeletu, kćer Ismaila sina Avramovog, sestru Naveotovu.

¹⁰ A Jakov otide od Virsaveje idući u Haran.

¹¹ I dodje na jedno mesto, i onde zanoći, jer sunce beše zašlo; i uze kamen na onom mestu, i metnu ga sebi pod glavu, i zaspao na onom mestu.

¹² I usni, a to lestve stajahu na zemlji a vrhom ticahu u nebo, i gle, andjeli Božji po njima se penjahu i silažahu;

¹³ I gle, na vrhu stajaše Gospod, i reče: Ja sam Gospod Bog Avrama oca tvog i Bog Isakov; tu zemlju na kojoj spavaš tebi ću dati i semenu tvom;

¹⁴ I semena će tvog biti kao praha na zemlji, te ćeš se raširiti na zapad i na istok i na sever i na jug, i svi narodi na zemlji blagosloviće se u tebi i u semenu tvom.

¹⁵ I evo, ja sam s tobom, i čuvaću te kuda god podješ, i dovešću te natrag u ovu zemlju, jer te neću ostaviti dokle god ne učinim šta ti rekoh.

¹⁶ A kad se Jakov probudi od sna, reče: Zacelo je Gospod na ovom mestu; a ja ne znah.

¹⁷ I uplaši se, i reče: Kako je strašno mesto ovo! Ovde je doista kuća Božja, i ovo su vrata nebeska.

¹⁸ I usta Jakov ujutru rano, i uze kamen što beše metnuo sebi pod glavu, i utvrdi ga za spomen i preli ga uljem.

¹⁹ I prozva ono mesto Vetilj, a pre beše ime onom gradu Luz.

²⁰ I učini Jakov zavet, govoreći: Ako Bog bude sa mnom i sačuva me na putu kojim idem i da mi hleba da jedem i odela da se oblačim,

²¹ I ako se vratim na miru u dom oca svog, Gospod će mi biti Bog;

²² A kamen ovaj koji utvrdih za spomen biće dom Božji; i šta mi god daš, od svega ću deseto dati Tebi.

ПОГЛАВЉЕ 29

Tada se podiže Jakov i otide u zemlju istočnu.

² I obzirući se ugleda studenac u polju; i gle, tri stada ovaca ležahu kod njega, jer se na onom studencu pojahu stada, a veliki kamen beše studencu na vratima.

³ Onde se skupljahu sva stada, te pastiri odvaljivahu kamen s vrata studencu i pojahu stada, i posle opet privaljivahu kamen na vrata studencu na njegovo mesto.

⁴ I Jakov im reče: Braćo, odakle ste? Rekoše: Iz Harana smo.

⁵ A on im reče: Poznajete li Lavana sina Nahorovog? Oni rekoše: Poznajemo.

⁶ On im reče: Je li zdrav? Rekoše: Jeste, i evo Rahilje kćeri njegove, gde ide sa stadom.

⁷ I on reče: Eto još je rano, niti je vreme vraćati stoku; napojte stoku pa idite i pasite je.

⁸ A oni rekoše: Ne možemo, dokle se ne skupe sva stada, da odvalimo kamen s vrata studencu, onda ćemo napojiti stoku.

⁹ Dok on još govoraše s njima, dodje Rahilja sa stadom oca svog, jer ona pasaše ovce.

¹⁰ A kad Jakov vide Rahilju kćer Lavana ujaka svog, i stado Lavana ujaka svog, pristupi Jakov i odvali kamen studencu s vrata, i napoji stado Lavana ujaka svog.

- 11** I poljubi Jakov Rahilju, i povikavši zaplaka se.
- 12** I kaza se Jakov Rahilji da je rod ocu njenom i da je sin Revečin; a ona otrča te javi ocu svom.
- 13** A kad Lavan ču za Jakova sina sestre svoje, istrča mu na susret, i zagrli ga i poljubi, i uvede u svoju kuću. I on pripovedi Lavanu sve ovo.
- 14** A Lavan mu reče: Ta ti si kost moja i telo moje. I osta kod njega ceo mesec dana.
- 15** Tada reče Lavan Jakovu: Zar badava da mi služiš, što si mi rod? Kaži mi šta će ti biti plata?
- 16** A Lavan imaše dve kćeri: starijoj beše ime Lija, a mlađoj Rahilja.
- 17** I u Lije behu kvarne oči, a Rahilja beše lepog stasa i lepog lica.
- 18** I Jakovu omile Rahilja, te reče: Služiću ti sedam godina za Rahilju, mlađu kćer tvoju.
- 19** A Lavan mu reče: Bolje tebi da je dam nego drugom; ostani kod mene.
- 20** I odsluži Jakov za Rahilju sedam godina, i učiniše mu se kao nekoliko dana, jer je ljubljao.
- 21** I reče Jakov Lavanu: Daj mi ženu, jer mi se navršio vreme, da legnem s njom.
- 22** I sazva Lavan sve ljude iz onog mesta i učini gozbu.
- 23** A uveče uze Liju kćer svoju i uvede je k Jakovu, i on leže s njom.
- 24** I Lavan dade Zelfu robinju svoju Liji kćeri svojoj da joj bude robinja.
- 25** A kad bi ujutru, gle, ono beše Lija; te reče Jakov Lavanu: Šta si mi to učinio? Ne služim li za Rahilju kod tebe? Zašto si me prevario?
- 26** A Lavan mu reče: Ne biva u našem mestu da se uda mlađa pre starije.
- 27** Navrši nedelju dana s tom, pa ćemo ti dati i drugu za službu što ćeš služiti kod mene još sedam godina drugih.
- 28** Jakov učini tako, i navrši s njom nedelju dana, pa mu dade Lavan Rahilju kćer svoju za ženu.
- 29** I dade Lavan Rahilji kćeri svojoj robinju svoju Valu da joj bude robinja.
- 30** I tako leže Jakov s Rahiljom; i voljaše Rahilju nego Liju, i stade služiti kod Lavana još sedam drugih godina.
- 31** A Gospod videći da Jakov ne mari za Liju, otvori njoj matericu, a Rahilja osta nerotkinja.
- 32** I Lija zatrudne, i rodi sina, i nadade mu ime Ruvim, govoreći: Gospod pogleda na jade moje, sada će me ljubiti muž moj.
- 33** I opet zatrudne, i rodi sina i reče: Gospod ču da sam prezrena, pa mi dade i ovog. I nadade mu ime Simeun.
- 34** I opet zatrudne, i rodi sina, i reče: Da ako se sada već priljubi k meni muž moj, kad mu rodih tri sina. Zato mu nadeše ime Levije.
- 35** I zatrudne opet, i rodi sina, i reče: Sada ću hvaliti Gospoda. Zato mu nadade ime Juda; i presta radjati.

ПОГЛАВЉЕ 30

A Rahilja videvši gde ne radja dece Jakovu, pozavide sestri svojoj; i reče Jakovu: Daj mi dece, ili ću umreti.

2 A Jakov se rasrdi na Rahilju, i reče: Zar sam ja a ne Bog koji ti ne da poroda?

3 A ona reče: Eto robinje moje Vale, lezi s njom, neka rodi na mojim kolenima, pa ću i ja imati dece od nje.

- ⁴ I dade mu Valu robinju svoju za ženu, i Jakov leže s njom.
- ⁵ I zatrudne Vala, i rodi Jakovu sina.
- ⁶ A Rahilja reče: Gospod mi je sudio i čuo glas moj, te mi dade sina. Zato mu nadade ime Dan.
- ⁷ I Vala robinja Rahiljina zatrudne opet, i rodi drugog sina Jakovu;
- ⁸ A Rahilja reče: Borah se žestoko sa sestrom svojom, ali odoleh. I nadade mu ime Neftalim.
- ⁹ A Lija videvši gde presta radjati uze Zelfu robinju svoju i dade je Jakovu za ženu.
- ¹⁰ I rodi Zelfa robinja Lijina Jakovu sina;
- ¹¹ I Lija reče: Dodje četa. I nadade mu ime Gad.
- ¹² Opet rodi Zelfa robinja Lijina drugog sina Jakovu;
- ¹³ I reče Lija: Blago meni, jer će me blaženom zvati žene. Zato mu nadade ime Asir.
- ¹⁴ A Ruvim izidje u vreme žetve pšenične i nadje mandragoru u polju, i donese je Liji materi svojoj. A Rahilja reče Liji: Daj mi mandragoru sina svog.
- ¹⁵ A ona joj reče: Malo li ti je što si mi uzela muža? Hoćeš da mi uzmeš i mandragoru sina mog? A Rahilja joj reče: Neka noćas spava s tobom za mandragoru sina tvog.
- ¹⁶ I uveče kad se Jakov vraćаше iz polja, izidje mu Lija na susret i reče: Spavaćeš kod mene, jer te kupih za mandragoru sina svog. I spava kod nje onu noć.
- ¹⁷ A Bog usliši Liju, te ona zatrudne, i rodi Jakovu petog sina.
- ¹⁸ I reče Lija: Gospod mi dade platu moju što dadoh robinju svoju mužu svom. I nadade mu ime Isahar.
- ¹⁹ I zatrudne Lija opet, i rodi Jakovu šestog sina;
- ²⁰ I reče Lija: Dariva me Gospod darom dobrim; da ako se sada već priljubi k meni muž moj, jer mu rodih šest sinova. Zato mu nadade ime Zavulon.
- ²¹ Najposle rodi kćer, i nadade joj ima Dina.
- ²² Ali se Gospod opomenu Rahilje; i uslišivši je otvori joj matericu.
- ²³ I zatrudne, i rodi sina, i reče: Uze Bog sramotu moju.
- ²⁴ I nadade mu ime Josif, govoreći: Neka mi doda Gospod još jednog sina.
- ²⁵ A kad Rahilja rodi Josifa, reče Jakov Lavanu: Pusti me da idem u svoje mesto i u svoju zemlju.
- ²⁶ Daj mi žene moje, za koje sam ti služio, i decu moju, da idem, jer znaš kako sam ti služio.
- ²⁷ A Lavan mu reče: Nemoj, ako sam našao milost pred tobom; vidim da me je blagoslovio Gospod tebe radi.
- ²⁸ I još reče: Iđi koliko hoćeš plate, i ja ću ti dati.
- ²⁹ A Jakov mu odgovori: Ti znaš kako sam ti služio i kakva ti je stoka postala kod mene.
- ³⁰ Jer je malo bilo što si imao dokle ja ne dodjoh; ali se umnoži veoma, jer te Gospod blagoslovi kad ja dodjoh. Pa kad ću i ja tako sebi kuću kućiti?
- ³¹ I reče mu Lavan: Šta hoćeš da ti dam? A Jakov odgovori: Ne treba ništa da mi daš; nego ću ti opet pasti stoku i čuvati, ako ćeš mi učiti ovo:
- ³² Da zadjem danas po svoj stoci tvojoj, i odlučim sve što je šareno i s belegom, i sve što je crno izmedju ovaca, i šta je s belegom i šareno izmedju koza, pa šta posle bude tako, ono da mi je plata.
- ³³ Tako će mi se posle posvedočiti pravda moja pred tobom kad dodješ da vidiš zaslugu moju: Šta god ne bude šareno ni s belegom ni crno izmedju ovaca i koza u mene, biće

kradeno.

³⁴ A Lavan reče: Eto, neka bude kako si kazao.

³⁵ I odluči Lavan isti dan jarce s belegom i šarene i sve koze s belegom i šarene, i sve na čem beše šta belo, i sve crno izmedju ovaca, i predade sinovima svojim.

³⁶ I ostavi daljine tri dana hoda izmedju sebe i Jakova. I Jakov pasaše ostalu stoku Lavanovu.

³⁷ I uze Jakov zelenih prutova topolovih i leskovih i kestenovih, i naguli ih do beline koja beše na prutovima.

³⁸ I metaše naguljene prutove pred stoku u žlebove i korita kad dolažaše stoka da pije, da bi se upaljivala kad dodje da pije.

³⁹ I upaljivaše se stoka gledajući u prutove, i šta se mladjaše beše s belegom, prutasto i šareno.

⁴⁰ I Jakov odlučivaše mlad, i obraćaše stado Lavanovo da gleda u šarene i u sve crne; a svoje stado odvajao i ne obraćaše ga prema stadu Lavanovom.

⁴¹ I kad se god upaljivaše stoka rana, metaše Jakov prutove u korita pred oči stoci da bi se upaljivala gledajući u prutove;

⁴² A kad se upaljivaše pozna stoka, ne metaše; tako pozne bivahu Lavanove a rane Jakovljeve.

⁴³ I tako se taj čovek obogati vrlo, te imao mnoga stoke i sluga i sluškinja i kamila i magaraca.

ПОГЛАВЉЕ 31

A Jakov ču gde sinovi Lavanovi govore: Jakov uze sve što beše našeg oca, i od onog što beše našeg oca steče sve ovo blago.

² I vide Jakov gde lice Lavanovo nije prema njemu kao pre.

³ I Gospod reče Jakovu: Vрати se u zemlju otaca svojih i u rod svoj, i ja ću biti s tobom.

⁴ I poslavši Jakov dozva Rahilju i Liju u polje k stadu svom.

⁵ I reče im: Vidim gde lice oca vašeg nije prema meni kao pre; ali je Bog oca mog bio sa mnom.

⁶ I vi znate da sam služio ocu vašem kako sam god mogao;

⁷ A otac me je vaš varao i menjao mi platu deset puta; ali mu Bog ne dade da me ošteti;

⁸ Kad on reče: Šta bude šareno neka ti je plata, onda se mladilo sve šareno; a kad reče: S belegom šta bude neka ti je plata, onda se mladilo sve s belegom.

⁹ Tako Bog uze stoku ocu vašem i dade je meni;

¹⁰ Jer kad se upaljivaše stoka, podigoh oči svoje i videh u snu, a to ovnovi i jarci što skaču na ovce i koze behu šareni, s belegama prutastim i kolastim.

¹¹ A andjeo Gospodnji reče mi u snu: Jakove! A ja odgovorih: Evo me.

¹² A on reče: Podigni sad oči svoje i gledaj, ovnovi i jarci što skaču na ovce i koze, šareni su, s belegama prutastim i kolastim; jer videh sve što ti čini Lavan.

¹³ Ja sam Bog od Vetilja, gde si prelio kamen i učinio mi zavet; ustani sada i idi iz ove zemlje, i vrati se na postojbinu svoju.

¹⁴ Tada odgovori Rahilja i Lija, i rekoše mu: Eda li još imamo kakav deo i nasledstvo u domu oca svog?

¹⁵ Nije li nas držao kao tudjinke kad nas je prodao? Pa je još i naše novce jednako jeo.

- 16** Jer sve ovo blago što uze Gospod ocu našem, naše je i naše dece. Zato čini sve što ti je Gospod kazao.
- 17** I podiže se Jakov, i metnu decu svoju i žene svoje na kamile;
- 18** I odvede svu stoku svoju i sve blago što beše stekao, stoku koju beše stekao u Padan-Aramu, i podje k Isaku ocu svom u zemlju hanansku.
- 19** A Lavan beše otišao da striže ovce svoje; i Rahilja ukrade idole ocu svom.
- 20** I Jakov otide kradom od Lavana Sirina ne javivši mu da hoće da ide.
- 21** I pobeže sa svim blagom svojim, i podiže se te predje preko vode, i uputi se ka gori Galadu.
- 22** A treći dan javiše Lavanu da je pobegao Jakov.
- 23** I uze sa sobom braću svoju, i podje za njim u poteru, i za sedam dana stiže ga na gori Galadu.
- 24** Ali Bog dodje Lavanu Sirinu noću u snu, i reče mu: Čuvaj se da ne govoriš s Jakovom ni lepo ni ružno.
- 25** I stiže Lavan Jakova; a Jakov beše razapeo šator svoj na gori, pa i Lavan takodje razape svoj s braćom svojom na gori Galadu.
- 26** I Lavan reče Jakovu: Šta učini te kradom pobeže od mene i odvede kćeri moje kao na mač otete?
- 27** Zašto tajno pobeže i kradom otide od mene? Niti mi reče da te ispratim s veseljem i s pesmama, s bubnjevima i guslama?
- 28** Niti mi dade da izljubim sinove svoje i kćeri svoje? Ludo si radio.
- 29** Mogao bih vam dosaditi; ali Bog oca vašeg noćas mi reče govoreći: Čuvaj se da ne govoriš s Jakovom ni lepo ni ružno.
- 30** Idi dakle kad si se tako uželeo kuće oca svog; ali zašto ukrade bogove moje?
- 31** A Jakov odgovori i reče: Bojah se i mišljah hoćeš silom oteti kćeri svoje od mene.
- 32** A bogove svoje u koga nadješ, onaj neka ne živi više; pred našom braćom traži šta je tvoje u mene, pa uzmi. Jer Jakov nije znao da ih je ukrala Rahilja.
- 33** I udje Lavan u šator Jakovljev i u šator Lijin i u šator dveju robinja, i ne nadje ih; i izašav iz šatora Lijina udje u šator Rahiljin.
- 34** A Rahilja uze idole i sakri ih pod samar kamile svoje i sede ozgo; i Lavan pipaše po celom šatoru, i ne nadje.
- 35** A ona reče ocu svom: Nemoj se srditi, gospodaru, što ti ne mogu ustati, jer mi je šta u žena biva. Traživši dakle ne nadje idole svoje.
- 36** I Jakov se rasrdi, i stade koriti Lavana, i govoreći reče mu: Šta sam učinio, šta sam skrivio, te si me tako žestoko terao?
- 37** Pipao si sav prtljag moj, pa šta si našao iz svoje kuće? Daj ovamo pred moju i svoju braću, neka rasude izmedju nas dvojice.
- 38** Evo dvadeset godina bih kod tebe: ovce tvoje i koze tvoje ne jaloviše se, a ovnova iz stada tvog ne jedoh.
- 39** Šta bi zverje zaklalo nisam ti donosio, sam sam podmirivao; od mene si iskao što bi mi bilo ukradeno danju ili noću.
- 40** Danju me ubijaše vrućina a noću mraz; i san mi ne padaše na oči.
- 41** Tako mi je bio dvadeset godina u tvojoj kući; služio sam ti četrnaest godina za dva kćeri tvoje i šest godina za stoku tvoju, i platu si mi menjao deset puta.
- 42** Da nije Bog oca mog, Bog Avramov, i strah Isakov bio sa mnom, bi me zacelo otpustio prazna. Ali je Bog video nevolju moju i trud ruku mojih, pa te ukori noćas.

- ⁴³ A Lavan odgovori Jakovu i reče: Ove su kćeri moje kćeri, i ovi su sinovi moji sinovi, i ova stoka moja stoka, i šta god vidiš sve je moje; pa šta bih učinio danas kćerima svojim ili sinovima njihovim koje rodiše?
- ⁴⁴ Nego hajde da uhvatimo veru, ja i ti, da bude svedočanstvo izmedju mene i tebe.
- ⁴⁵ I Jakov uze kamen i utvrdi ga za spomen.
- ⁴⁶ I reče Jakov braći svojoj; nakupite kamenja. I nakupiše kamenja i složiše na gomilu, i jedoše na gomili.
- ⁴⁷ I Lavan ga nazva Jegar-Sahadut, a Jakov ga nazva Galed.
- ⁴⁸ I reče Lavan: Ova gomila neka bude svedok izmedju mene i tebe danas. Zato se prozva Galed.
- ⁴⁹ A prozva se i Mispa, jer reče Lavan: Neka Gospod gleda izmedju mene i tebe, kad ne uzmožemo videti jedan drugog.
- ⁵⁰ Ako ucveliš kćeri moje i ako uzmeš žene preko mojih kćeri, neće čovek biti izmedju nas nego gle Bog svedok izmedju mene i tebe.
- ⁵¹ I još reče Lavan Jakovu: Gledaj ovu gomilu i gledaj ovaj spomenik, koji podigoh izmedju sebe i tebe.
- ⁵² Svedok je ova gomila i svedok je ovaj spomenik, da ni ja neću preći preko ove gomile k tebi ni ti k meni da nećeš preći preko ove gomile i spomenika ovog na zlo.
- ⁵³ Bog Avramov i bogovi Nahorovi, bogovi oca njihovog, neka sude medju nama. A Jakov se zakle strahom oca svog Isaka.
- ⁵⁴ I Jakov prinese žrtvu na gori, i sazva braću svoju na večeru; i jedoše pa noćiše na gori.
- ⁵⁵ A ujutru rano usta Lavan, i izljubi svoju unučad i kćeri svoje, i blagoslovi ih, pa otide, i vrati se u svoje mesto.

ПОГЛАВЉЕ 32

A Jakov otide svojim putem; i sretoše ga andjeli Božiji;

- ² A kad ih ugleda Jakov, reče: Ovo je logor Božji. I prozva ono mesto Mahanaim.
- ³ I Jakov posla pred sobom glasnike k Isavu bratu svom u zemlju Sir, krajinu edomsku.
- ⁴ I zapovedi im govoreći: Ovako kažite gospodaru mom Isavu: Sluga tvoj Jakov ovako kaže: Bio sam došljak kod Lavana i bavio se do sad.
- ⁵ A imam volova i magaraca, ovaca i sluga, i sluškinja, i poslah da javim tebi gospodaru svom, eda bih našao milost pred tobom.
- ⁶ I vratiše se glasnici k Jakovu i rekoše mu: Idosmo do brata tvog Isava, i eto on ti ide na susret s četiri stotine momaka.
- ⁷ A Jakov se uplaši jako i zabrinu se; pa razdeli svoje ljude i ovce i goveda i kamile u dve čete.
- ⁸ I reče: Ako Isav udari na jednu četvrt i razbije je, da ako druga uteče.
- ⁹ I reče Jakov: Bože oca mog Avrama i Bože oca mog Isaka, Gospode, koji si mi kazao: Vрати se u zemlju svoju i u rod svoj, i ja ću ti biti dobrotvor!
- ¹⁰ Nisam vredan tolike milosti i tolike vere što si učinio sluzi svom; jer samo sa štapom svojim predjoh preko Jordana, a sada sam gospodar od dve čete.
- ¹¹ Izbavi me iz ruke brata mog, iz ruke Isavove, jer se bojim da ne dodje i ubije mene i mater s decom.
- ¹² A Ti si kazao: Zaista ja ću ti biti dobrotvor, i učiniću seme tvoje da bude kao peska

morskog, koji se ne može izbrojati od mnoštva.

13 I zanoći onde onu noć, i uze šta mu dodje do ruke, da pošalje na dar Isavu bratu svom,

14 Dvesta koza s dvadeset jaraca, dvesta ovaca s dvadeset ovnova,

15 Trideset kamila dojljica s kamiladima, četrdeset krava s desetoro teladi, dvadeset magarica s desetoro magaradi.

16 I predade ih slugama svojim, svako stado napose, i reče slugama: Idite napred preda mnom, ostavljajući dosta mesta između jednog stada i drugog.

17 I zapovedi prvom govoreći: Kad sretneš Isava, brata mog, pa te zapita: Čiji si? I kuda ideš? I čije je to što goniš pred sobom?

18 A ti reci: Sluge tvog Jakova, a ovo šalje na dar gospodaru svom Isavu, a eto i sam ide za nama.

19 Tako zapovedi i drugom i trećem i svima koji idjahu za stadom, i reče: Tako kažite Isavu kad naidjete na nj.

20 I još kažite: Eto, Jakov sluga tvoj ide za nama. Jer govoraše: Ublažicu ga darom koji ide preda mnom, pa ću mu onda videti lice, da ako me lepo primi.

21 Tako otide dar napred, a on prenoći onu noć kod čete svoje.

22 I po noći usta, i uze obe žene i dve robinje i jedanaestoro dece svoje; i prebrodi brod Javok.

23 A pošto njih uze i prevede preko potoka, preturi i ostalo što imaše.

24 A kad osta Jakov sam, tada se jedan čovek rvaše s njim do zore.

25 I kad vide da ga ne može svladati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu iščaši stegno iz zglavka, kad se čovek rvaše s njim.

26 Pa onda reče: Pusti me, zora je. A Jakov mu reče: Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš.

27 A čovek mu reče: Kako ti je ime. A on odgovori: Jakov.

28 Tada mu reče: Odsele se nećeš zvati Jakov, nego Izrailj; jer si se junački borio i s Bogom i s ljudima, i odoleo si.

29 A Jakov zapita i reče: Kaži mi kako je tebi ime. A On reče: Što pitaš kako mi je ime? I blagoslovi ga onde.

30 I Jakov nadade ime onom mestu Fanuil; jer, veli, Boga videh licem k licu, i duša se moja izbavi.

31 I sunce mu se rodi kad prodje Fanuil, i hramaše na stegno svoje.

32 Zato sinovi Izrailjevi ne jedu krajeve od mišića na zglavku u stegnu do današnjeg dana, što se Jakovu povrediše krajevi od mišića na zglavku u stegnu.

ПОГЛАВЉЕ 33

A Jakov podigavši oči svoje pogleda, a to Isav ide, i četiri stotine ljudi s njim. I razdeli decu uz Liju i uz Rahilju i uz dve robinje.

2 I namesti napred robinje i njihovu decu, pa Liju i njenu decu za njima, a najposle Rahilju i Josifa.

3 A sam prodje napred, i pokloni se do zemlje sedam puta dokle dodje do brata svog.

4 A Isav pritrča preda nj i zagrlj ga i pade mu oko vrata i celiva ga, i obojica se zaplakaše,

5 I Isav podigavši oči ugleda žene i decu, pa reče: Ko su ti ono? A Jakov reče: Deca, koju Bog milostivo darova sluzi tvom.

- ⁶ I pristupiše robinje s decom svojom, i pokloniše se.
- ⁷ Potom pristupi i Lija i deca njena, i pokloniše se; a najposle pristupi Josif i Rahilja, i pokloniše se.
- ⁸ A Isav reče: Šta će ti čitava vojska ona koju sretah? A on reče: Da nadjem milost pred gospodarem svojim.
- ⁹ A Isav reče: Ima, brate, u mene dosta; neka tebi šta je tvoje.
- ¹⁰ A Jakov reče: Ne; ako sam sada našao milost pred tobom, primi dar iz moje ruke, jer videh lice tvoje kao da videh lice Božje, tako si me lepo dočekao.
- ¹¹ Primi dar moj, koji ti je doveden; jer me je obilato obdario Bog, i imam svega. I navali na nj, te primi.
- ¹² Posle reče Isav: Hajde da idemo, ići ću i ja s tobom.
- ¹³ A Jakov mu reče: Zna gospodar moj da su ova deca nejaka, i imam ovaca i krava dojljica, pa ako ih usteram jedan dan, poginuće mi sve stado.
- ¹⁴ Nego gospodar moj neka ide pred slugom svojim, a ja ću polako ići, koliko mogu deca i stoka, dokle dodjem ka gospodaru svom u Sir.
- ¹⁵ A Isav reče: A ono da ti ostavim nekoliko ljudi što su sa mnom. A on reče: Na šta? Daj da nadjem milost pred gospodarem svojim.
- ¹⁶ I tako Isav vrati se isti dan svojim putem u Sir.
- ¹⁷ A Jakov otide u Sokot, i onde načini sebi kuću a stoci svojoj načini staje; zato nazva ono mesto Sokot.
- ¹⁸ Posle dodje Jakov zdravo u grad Sihem u zemlji hananskoj, vrativši se iz Padan-Arama, i namesti se prema gradu.
- ¹⁹ I kupi komad zemlje, gde razape šator svoj, od sinova Emora oca Sihemovog za sto novaca.
- ²⁰ I načini onde žrtvenik, i nazva ga: Silni Bog Izrailjev.

ПОГЛАВЉЕ 34

- A** Dina kći Lijina, koju rodi Jakovu, izadje da gleda devojke u onom kraju.
- ² A ugleda je Sihem, sin Emora Efejina, kneza od one zemlje, i uze je i leže s njom i osramoti je.
- ³ I prionu srce njegovo za Dinu kćer Jakovljevu, i devojka mu omile, i on joj se umiljavaše.
- ⁴ I reče Sihem Emoru ocu svom govoreći: Oženi me ovom devojkom.
- ⁵ A Jakov ču da je osramotio Dinu kćer njegovu; a sinovi njegovi behu u polju sa stokom njegovom, i Jakov očute dokle oni ne dodju.
- ⁶ A Emor otac Sihemov izidje k Jakovu da se razgovori s njim.
- ⁷ A kad dodjoše sinovi Jakovljevi iz polja i čuše šta je bilo, žao bi ljudima vrlo i razgneviše se veoma, što učini sramotu Izrailju obležav kćer Jakovljevu, kako ne bi valjalo činiti.
- ⁸ Tada im reče Emor govoreći: Sin moj Sihem srcem prionu za vašu kćer; podajte mu je za ženu.
- ⁹ I oprijateljite se s nama; kćeri svoje udajte za nas i kćerima našim ženite se.
- ¹⁰ Pa živite s nama, i zemlja će vam biti otvorena; nastanite se i trgujte i držite baštine u njoj.
- ¹¹ I reče Sihem ocu devojčinom i braći joj: Da nadjem milost pred vama, i daću šta mi god kažete.

- 12** Ištite mi koliko god hoćete uzdarja i dara, ja ću dati šta god kažete; samo mi dajte devojkę za ženu.
- 13** A sinovi Jakovljevi odgovoriše Sihemu i Emoru ocu njegovom prevarno, jer osramoti Dinu sestru njihovu.
- 14** I rekoše im: Ne možemo to učiniti ni dati sestre svoje za čoveka neobrezanog, jer je to sramota nama.
- 15** Nego ćemo vam učiniti po volji, ako ćete se izjednačiti s nama i obrezati sve muškinje izmedju sebe.
- 16** Onda ćemo udavati svoje kćeri za vas i ženićemo se vašim kćerima, i postaćemo jedan narod.
- 17** Ako li ne pristanete da se obrežete, mi ćemo uzeti svoju devojkę i otići ćemo.
- 18** I po volji biše reći njihove Emoru i Sihemu sinu Emorovom.
- 19** I momak ne oklevaše učiniti to; jer mu kći Jakovljeva omile veoma; i on beše najviše poštovan izmedju svih u kući oca svog.
- 20** I otide Emor i sin mu Sihem na vrata grada svog, i rekoše gradjanima govoreći:
- 21** Ovi ljudi hoće mirno da žive s nama, da se nastane u ovoj zemlji i da trguju po njoj; a evo zemlja je široka i za njih; pa ćemo se kćerima njihovim ženiti i svoje ćemo kćeri udavati za njih.
- 22** Ali će tako pristati da žive s nama i da postanemo jedan narod, ako se sve muškinje medju nama obrežu, kao što su oni obrezani.
- 23** Njihova stoka i njihovo blago i sva goveda njihova neće li biti naša? Složimo se samo s njima, pa će ostati kod nas.
- 24** I koji izlažahu na vrata grada njegovog, svi poslušашe Emora i Sihema sina njegovog; i obreza se sve muškinje, svi koji izlažahu na vrata grada njegovog.
- 25** A treći dan kad oni behu u bolovima, uzeše dva sina Jakovljeva Simeun i Levije, braća Dinina, svaki svoj mač i udjoše slobodno u grad i pobiše sve muškinje.
- 26** Ubiše i Emora i sina mu Sihema ostrim mačem, i uzevši Dinu iz kuće Sihemove otidoše.
- 27** Tada dodjoše sinovi Jakovljevi na pobijene, i opleniše grad, jer u njemu bi osramočena sestra njihova.
- 28** I uzeše ovce njihove i goveda njihova i magarce njihove, šta god beše u gradu i šta bod beše u polju.
- 29** I sve blago njihovo, i svu decu i žene njihove pohvataše i odvedoše, i šta god beše u kojoj kući.
- 30** A Jakov reče Simeunu i Leviju; smetoste me, i omraziste me narodu ove zemlje, Hananejima i Ferezejima; u mene ima malo ljudi, pa ako se skupe na me, hoće me ubiti te ću se istrebiti ja i dom moj.
- 31** A oni rekoše: Zar sa sestrom našom da rade kao s kurvom?

ПОГЛАВЉЕ 35

A Bog reče Jakovu: Ustani, idi gore u Vetilj i onde stani; i načini onde žrtvenik Bogu, koji ti se javio kad si bežao od Isava brata svog.

2 I Jakov reče porodici svojoj i svima koji behu s njim: Bacite tudje bogove što su u vas, i očistite se i preobucite se;

3 Pa da se dignemo i idemo gore u Vetilj, da načinim onde žrtvenik Bogu, koji me čuo u

dan nevolje moje i bio sa mnom na putu kojim sam išao.

⁴ I dadoše Jakovu sve bogove tudje koji behu u njihovim rukama, i oboce, koje imahu u ušima; i Jakov ih zakopa pod hrastom kod Sihema.

⁵ Potom otidoše. A strah Božji dodje na gradove koji behu oko njih, te se ne digoše u poteru za sinovima Izrailjevim.

⁶ I Jakov i sva čeljad što beše s njim dodjoše u Luz u zemlji hananskoj, a to je Vetilj.

⁷ I onde načini žrtvenik, i nazva ono mesto: Bog vetiljski, jer mu se onde javi Bog, kad je bežao od brata svog.

⁸ Tada umre Devora dojkinja Revečina, i pogreboše je ispod Vetilja pod hrastom, koji nazva Jakov Alon-Vakut.

⁹ I javi se Bog Jakovu opet, pošto izidje iz Padan-Arama, i blagoslovi ga,

¹⁰ I reče mu Bog: Ime ti je Jakov; ali se odsele nećeš zvati Jakov, nego će ti ime biti Izrailj. I nadede mu ime Izrailj.

¹¹ I još mu reče Bog: Ja sam Bog Svemogući; rasti i množi se; narod i mnogi će narodi postati od tebe, i carevi će izaći iz bedara tvojih.

¹² I daću ti zemlju koju sam dao Avramu i Isaku, i nakon tebe semenu tvom daću zemlju ovu.

¹³ Potom otide od njega Bog s mesta gde mu govori.

¹⁴ A Jakov metnu spomenik na istom mestu gde mu Bog govori, spomenik od kamena, i pokropi ga kroljenjem, i preli ga uljem.

¹⁵ I Jakov prozva mesto gde mu govori Bog Vetilj.

¹⁶ I otidoše od Vetilja. A kad im osta još malo puta do Efrate, porodi se Rahilja, i beše joj težak porodjaj.

¹⁷ I kad se veoma mučашe, reče joj babica: Ne boj se, imaćeš još jednog sina.

¹⁸ A kad se rastavljaše s dušom te umiraše, nazva ga Venonija; ali mu otac nadede ime Venijamin.

¹⁹ I umre Rahilja, i pogreboše je na putu koji ide u Efratu, a to je Vitlejem.

²⁰ I metnu Jakov spomenik na grob njen. To je spomenik na grobu Rahiljinom do današnjeg dana.

²¹ Odatle otišavši Izrailj razape šator svoj iza kule migdol-ederske.

²² I kad Izrailj živeše u onoj zemlji, otide Ruvim i leže s Valom inočom oca svog. I to doču Izrailj. A imaše Jakov dvanaest sinova.

²³ Sinovi Lijini behu: Ruvim prvenac Jakovljev, i Simeun i Levije i Juda i Isahar i Zavulon;

²⁴ A sinovi Rahiljini: Josif i Venijamin;

²⁵ A sinovi Vale robinje Rahiljine: Dan i Neftalim;

²⁶ A sinovi Zelfe robinje Lijine: Gad i Asir. To su sinovi Jakovljevi, koji mu se rodiše u Padan-Aramu.

²⁷ I Jakov dodje k Isaku ocu svom u Mamriju u Kirijat-Arvu, koje je Hevron, gde Avram i Isak behu došljaci.

²⁸ A Isaku beše sto i osamdeset godina;

²⁹ I onemoćav umre Isak, i bi pribran k rodu svom star i sit života; i pogreboše ga Isav i Jakov sinovi njegovi.

A ovo je pleme Isavovo, a on je Edom.

² Isav se oženi izmedju kćeri hananejskih Adom kćerju Eloma Hetejina, i Olivemom kćerju Ane sina Sevegona Evejina,

³ I Vasematom kćerju Ismailovom, sestrom Naveotovom.

⁴ I rodi Ada Isavu Elifasa, a Vasemata rodi Raguila.

⁵ A Olivema rodi Jeusa i Jegloma i Koreja. To su sinovi Isavovi, koji mu se rodiše u zemlji hananskoj.

⁶ I Isav uze žene svoje i sinove svoje i kćeri svoje i sve domašnje svoje, i stada svoja i svu stoku svoju i sve blago svoje što beše stekao u zemlji hananskoj; pa otide u drugu zemlju daleko od Jakova brata svog.

⁷ Jer im blago beše vrlo veliko, te ne mogahu živeti zajedno; niti ih zemlja gde behu došljaci mogaše nositi od množine stoke njihove.

⁸ I Isav živeše na planini Siru Isav je Edom.

⁹ A ovo je pleme Isava oca Edomcima na planini Siru.

¹⁰ Ovo su imena sinova Isavovih: Elifas sin Ade žene Isavove, i Ratuilo sin Vasemate žene Isavove.

¹¹ A Elifasovi sinovi behu: Teman, Omar, Sofar, Gotom i Kenez.

¹² A Tamna beše inoča Elifasu sinu Isavovom, i rodi Elifasu Amalika. To su sinovi Ade žene Isavove.

¹³ A ovo su sinovi Raguilovi: Nahot, Zare, Some i Moze. To behu sinovi Vasemate, žene Isavove.

¹⁴ A ovo su sinovi Oliveme kćeri Ane sina Sevegonovog, žene Isavove. Ona rodi Isavu Jeusa i Jegloma i Koreja.

¹⁵ Ovo su starešine sinova Isavovih: sinovi Elifasa prvenca Isavovog: starešina Teman, starešina Omar, starešina Sofar, starešina Kenez,

¹⁶ Starešina Korej, starešina Gotim, starešina Amalik. To su starešine od Elifasa u zemlji edomskoj. To su sinovi Adini.

¹⁷ A sinovi Raguila sina Isavovog: starešina Nahot, starešina Zare, starešina Some, starešina Moze. To su starešine od Raguila u zemlji edomskoj. To su sinovi Vasemate žene Isavove.

¹⁸ A sinovi Oliveme žene Isavove: starešina Jeus, starešina Jeglom, starešina Korej: to su starešine od Oliveme kćeri Anine, žene Isavove.

¹⁹ To su sinovi Isavovi, i to su starešine njihove; a on je Edom.

²⁰ A ovo su sinovi Sira Horejina, koji živehu u onoj zemlji: Lotan i Soval i Sevegon i Ana,

²¹ I Dison i Asar i Rison. To su starešine Horejima, sinovi Sirovi u zemlji edomskoj.

²² A sinovi Lotanovi behu Horije i Emam, a sestra Lotanova beše Tamna.

²³ A ovo su sinovi Sovalovi: Golam i Manahat i Gevil i Sofar i Omar.

²⁴ A ovo su sinovi Sevegonovi: Aije i Ana. A taj je Ana koji pronadje tople izvore u pustinji pasući magarice Sevegona oca svog.

²⁵ A ovo su deca Anina: Dison i Olivema kći Anina.

²⁶ A ovo su sinovi Disonovi: Amada i Asvan i Itran i Haran.

²⁷ A ovo su sinovi Asarovi: Valam i Zavan i Akan.

²⁸ A ovo su sinovi Risonovi: Uz i Aran.

²⁹ I ovo su starešine Horejima: starešina Lotan, starešina Soval, starešina Sevegon, starešina Ana,

- ³⁰ Starešina Dison, starešina Asar, starešina Rison. To su starešine Horejima, kako im starešovahu u zemlji Siru.
- ³¹ A ovo su carevi koji carovaše u zemlji edomskoj pre nego se zacari car nad sinovima Izrailjevim.
- ³² Carova u edomskoj Valak sin Veorov, a gradu mu beše ime Denava.
- ³³ A kad umre Valak, zacari se na njegovo mesto Jovav sin Zarin od Vosore.
- ³⁴ A kad umre Jovav, zacari se na njegovo mesto Asom od zemlje temanovske.
- ³⁵ A kad umre Asom, zacari se na njegovo mesto Adad sin Varadov, koji iseče Madijane u polju moavskom, a gradu mu beše ime Geten.
- ³⁶ A kad umre Adad, zacari se na njegovo mesto Samada, iz Masekasa.
- ³⁷ A kad umre Samada, zacari se na njegovo mesto Saul iz Rovota na reci.
- ³⁸ A kad umre Saul, zacari se na njegovo mesto Valenon sin Ahovorov.
- ³⁹ A kad umre Valenon sin Ahovorov, zacari se na njegovo mesto Adar, a grad mu se zvaše Fogor, a ženi mu beše ime Meteveila, koja beše kći Matraide kćeri Mezevove.
- ⁴⁰ I ovo su plemena starešinama od Isava po porodicama njihovim, po mestima njihovim, po imenima njihovim: starešina Tamna, starešina Gola, starešina Jeter,
- ⁴¹ Starešina Olivema, starešina Ila, starešina Finon,
- ⁴² Starešina Kenez, starešina Teman, starešina Mazar,
- ⁴³ Starešina Magedilo, starešina Zafoj: to su starešine edomske kako nastavahu u svojoj zemlji. Ovaj Isav bi otac Edomcima.

ПОГЛАВЉЕ 37

A Jakov živeše u zemlji gde mu je otac bio došljak, u zemlji hananskoj.

- ² Ovo su događaji Jakovljevi. Josif kad beše momak od sedamnaest godina, pasaše stoku s braćom svojom, koju rodiše Vala i Zelfa žene oca njegovog; i donošaše Josif zle glasove o njima ocu svom.
- ³ A Izrailj ljubljaše Josifa najvećma između svih sinova svojih, jer mu se rodio pod starost; i načini mu šarenu haljinu.
- ⁴ A braća videći gde ga otac ljubi najvećma između sve braće njegove, stadoše mrzeti na nj tako da mu ne mogahu lepu reč progovoriti.
- ⁵ Uz to usni Josif san i pripovedi braći svojoj, te oni još većma omrznu na nj.
- ⁶ Jer im reče: Da čujete san što sam snio:
- ⁷ Vezasmo snoplje u polju, pa moj snop usta i ispravi se, a vaši snopovi idjahu unaokolo i klanjahu se snopu mom.
- ⁸ Tada mu braća rekoše: Da nećeš još biti car nad nama i zapovedati nam? Stoga još većma stadoše mrzeti na nj radi snova njegovih i radi reči njegovih.
- ⁹ Posle opet usni drugi san, i pripovedi braći svojoj govoreći: Usnih opet san, a to se sunce i mesec i jedanaest zvezda klanjahu meni.
- ¹⁰ A pripovedi i ocu svom i braći svojoj; ali ga otac prekori i reče mu: Kakav je to san što si snio? Eda li ćemo doći ja i mati tvoja i braća tvoja da se klanjamo tebi do zemlje?
- ¹¹ I zavidjahu mu braća; ali otac njegov čuvaše ove reči.
- ¹² A kad braća njegova otidoše da pasu stoku oca svog kod Sihema,
- ¹³ Reče Izrailj Josifu: Ne pasu li braća tvoja stoku kod Sihema? Hajde da te pošaljem k njima. A on reče: Evo me.

- ¹⁴ A on mu reče: Idi, vidi kako su braća tvoja i kako je stoka, pa dodji da mi javiš. I opravi ga iz doline hevranske, i on otide put Sihema.
- ¹⁵ I čovek jedan nadje ga a on luta po polju; te ga zapita govoreći: Šta tražiš?
- ¹⁶ A on reče: Tražim braću svoju; kaži mi, molim te, gde su sa stokom?
- ¹⁷ A čovek reče: Otišli su odavde, jer čuh gde rekoše: Hajdemo u Dotaim. I otide Josif za braćom svojom, i nadje ih u Dotaimu.
- ¹⁸ A oni ga ugledaše iz daleka; i dok još ne dodje blizu njih, stadoše se dogovarati da ga ubiju,
- ¹⁹ I rekoše medju sobom: Gle, evo onog što sne sanja.
- ²⁰ Hajde sada da ga ubijemo i da ga bacimo u koju od ovih jama, pa ćemo kazati: Ljuta ga je zverka izjela. Onda ćemo videti šta će biti od njegovih snova.
- ²¹ Ali Ruvim kad ču to, izbavi ga iz ruku njihovih rekavši: Nemojte da ga ubijemo.
- ²² I još im reče Ruvim: Nemojte krv prolivati; bacite ga u ovu jamu u pustinji, a ne dižite ruke na nj. A on ga htede izbaviti iz ruku njihovih i odvesti k ocu.
- ²³ I kad Josif dodje k braći svojoj, svukoše s njega haljinu njegovu, haljinu šarenu, koju imaše na sebi.
- ²⁴ I uhvativši ga baciše ga u jamu; a jama beše prazna, ne beše vode u njoj.
- ²⁵ Posle sedoš da jedu. I podigavši oči ugledaše, a to gomila Ismailjaca idjaše od Galada s kamilama natovarenim mirisavog korenja i tamjana i smirne, te nošahu u Misir.
- ²⁶ I reče Juda braći svojoj: Kakva će biti korist što ćemo ubiti brata svog i zatajiti krv njegovu?
- ²⁷ Hajde da ga prodamo ovim Ismailjcima pa da ne dižemo ruke svoje na nj, jer nam je brat, naše je telo. I poslušашe ga braća njegova.
- ²⁸ Pa kad trgovci madijanski behu pored njih, oni izvukoše i izvadiše Josifa iz jame, i prodadoše Josifa Ismailjcima za dvadeset srebrnika; i oni odvedoše Josifa u Misir.
- ²⁹ A kad se Ruvim vrati k jami, a to nema Josifa u jami; tada razdre haljine svoje,
- ³⁰ Pa se vrati k braći svojoj, i reče: Nema deteta; a ja kuda ću?
- ³¹ Tada uzeše haljinu Josifovu, i zaklavši jare zamočiše haljinu u krv,
- ³² Pa onda poslaše šarenu haljinu ocu njegovom poručivši: Nadjosmo ovu haljinu, vidi je li haljina sina tvog ili nije.
- ³³ A on je pozna i reče: Sina je mog haljina; ljuta ga je zverka izjela; Josif je doista raskinut.
- ³⁴ I razdre Jakov haljine svoje, i veza kostret oko sebe, i tužашe za sinom svojim dugo vremena.
- ³⁵ I svi sinovi njegovi i sve kćeri njegove ustadoše oko njega tešeći ga, ali se on ne dade utešiti, nego govoraše: S tugom ću u grob leći za sinom svojim. Pa i njegov otac plakaše za njim.
- ³⁶ A Madijani prodadoše ga u Misir Petefriju, dvoraninu Faraonovom, zapovedniku stražarskom.

ПОГЛАВЉЕ 38

A u to vreme dogodi se, te Juda otide od braće svoje i uvrati se kod nekog Odolamejca, kome ime beše Iras.

- ² I onde vide Juda kćer nekog Hananejca, kome ime beše Sava, i uze je i leže s njom;

- ³ I ona zatrudne i rodi sina, kome nadede ime Ir.
- ⁴ I opet zatrudnevši rodi sina, kome nadede ime Avnan.
- ⁵ I opet rodi sina, i nadede mu ime Silom; a Juda beše u Hasvi kad ona toga rodi.
- ⁶ I Juda oženi prvenca svog Ira devojkom po imenu Tamara.
- ⁷ Ali Ir prvenac Judin beše nevaljao pred Gospodom, i ubi ga Gospod.
- ⁸ A Juda reče Avnanu: Udji k ženi brata svog i oženi se njom na ime bratovo, da podigneš seme bratu svom.
- ⁹ A Avnan, znajući da neće biti njegov porod, kad leže sa ženom brata svog prosipaše na zemlju, da ne rodi dece bratu svom.
- ¹⁰ Ali Gospodu ne bi milo što činjaše, te ubi i njega.
- ¹¹ I Juda reče Tamari snasi svojoj: Ostani udovicom u kući oca svog dokle odraste Silom sin moj. Jer govoraše: Da ne umre i on kao braća mu. I otide Tamara, i živeše u kući oca svog.
- ¹² A kad prodje mnogo vremena, umre kći Savina, žena Judina. I kad se Juda uteši, podje u Tamnu k ljudima što mu strižahu ovce, sam s Irasom prijateljem svojim Odolamejcem.
- ¹³ I javiše Tamari govoreći: Eto svekar tvoj ide u Tamnu da striže ovce svoje.
- ¹⁴ A ona skide sa sebe udovičko ruho svoje, i uze pokrivalo i pokri lice, i sede na raskršće na putu koji ide u Tamnu. Jer vide da je Silom odrastao, a nju još ne udaše za nj.
- ¹⁵ A Juda kada vide, pomisli da je kurva, jer beše pokrila lice svoje.
- ¹⁶ Pa svrnu s puta k njoj i reče joj: Pusti da legnem s tobom. Jer nije poznao da mu je snaha. A ona reče: Šta ćeš mi dati da legneš sa mnom?
- ¹⁷ A on reče: Poslaću ti jare iz stada. A ona reče: Ali da mi daš zalog dokle ga ne pošalješ.
- ¹⁸ A on reče: Kakav zalog da ti dam? A ona reče: Eto, prsten i rubac, i štap što ti je u ruci. I on joj dade, te leže s njom, i ona zatrudne od njega.
- ¹⁹ Posle ustavši Tamara otide i skide pokrivalo sa sebe i obuče udovičko ruho.
- ²⁰ A Juda posla jare po prijatelju svom Odolamejcu da mu donese natrag od žene zalog. Ali je on ne nadje.
- ²¹ Pa pitaše ljude po onom mestu gde je ona bila govoreći: Gde je ona kurva što je bila na raskršću na ovom putu? A oni rekoše: Nije ovde bilo kurve.
- ²² I vrati se k Judi i reče: Ne nadjoh je, nego još rekoše meštani: Nije ovde bilo kurve.
- ²³ A Juda reče: Neka joj, da se ne sramotimo; ja sam slao jare, ali je ti ne nadje.
- ²⁴ A kad prodje do tri meseca dana, javiše Judi govoreći: Tamara snaha tvoja učini preljubu, i evo zatrudne od preljube. A Juda reče: Izvedite je da se spali.
- ²⁵ A kad je povedoše, posla k svekru svom i poruči: S čovekom čije je ovo zatrudnela sam. I reče: Traži čiji je ovaj prsten i rubac i štap.
- ²⁶ A Juda pozna i reče: Pravija je od mene, jer je ne dadoh sinu svom Silomu. I više ne leže s njom.
- ²⁷ A kad dodje vreme da rodi, a to blizanci u utrobi njenoj.
- ²⁸ I kad se poradjaše, jedno dete pomoli ruku, a babica uze i veza mu crven konac oko ruke govoreći: Ovaj je prvi.
- ²⁹ Ali on uvuče ruku, i gle izadje brat njegov, a ona reče: Kako prodre? Prodiranje neka ti bude. I nadeše mu ime Fares.
- ³⁰ A posle izadje brat mu, kome oko ruke beše crveni konac, i nadeše mu ime Zara.

- A** Josifa odvedoše u Misir; i Petefrije dvoranin Faraonov, zapovednik stražarski, čovek Misirac, kupi ga od Ismailjaca, koji ga odvedoše onamo.
- ² I Gospod beše s Josifom, te bi srećan, i živeše u kući gospodara svog Misirca.
- ³ I gospodar njegov vide da je Gospod s njim i da sve što radi Gospod vodi u napredak u ruci njegovoj.
- ⁴ I Josif steče milost u njega, i dvoraše ga; a najposle postavi ga nad celim domom svojim, i šta god imaše njemu dade u ruke.
- ⁵ A kad ga postavi nad domom svojim i nad svim što imaše, od tada Gospod blagoslovi dom toga Misirca radi Josifa; i blagoslov Gospodnji beše na svemu što imaše u kući i u polju.
- ⁶ I ostavi u Josifovim rukama sve što imaše, i ne razbiraše nizašta osim jela koje jedjaše. A Josif beše lepog stasa i lepog lica.
- ⁷ I dogodi se posle, te se žena gospodara njegovog zagleda u Josifa, i reče: Lezi sa mnom.
- ⁸ A on ne hte, nego reče ženi gospodara svog: Eto gospodar moj ne razbira nizašta šta je u kući, nego šta god ima dade meni u ruke.
- ⁹ Ni sam nije veći od mene u ovoj kući, i ništa ne krije od mene osim tebe, jer si mu žena; pa kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgrešio?
- ¹⁰ I ona govoraše takve reči Josifu svaki dan, ali je ne posluša da legne s njom ni da se bavi kod nje.
- ¹¹ A jedan dan kad dodje Josif u kuću da radi svoj posao, a ne beše nikoga od domašnjih u kući,
- ¹² Ona ga uhvati za haljinu govoreći: Lezi sa mnom. Ali on ostavivši joj u rukama haljinu svoju pobeže i otide.
- ¹³ A kad ona vide gde joj ostavi u rukama haljinu svoju i pobeže,
- ¹⁴ Viknu čeljad svoju, i reče im govoreći: Gledajte, doveo nam je čoveka Jevrejina da nas sramoti; dodje k meni da legne sa mnom, a ja povikah glasno;
- ¹⁵ A on kad ču gde vičem, ostavi haljinu svoju kod mene i pobeže i otide.
- ¹⁶ I ona ostavi haljinu njegovu kod sebe dok mu gospodar dodje kući.
- ¹⁷ A tada mu reče ovako govoreći: Sluga Jevrejin, koga si nam doveo, dodje k meni da me osramoti;
- ¹⁸ A ja povikah glasno, te on ostavi haljinu svoju kod mene i pobeže.
- ¹⁹ A kad gospodar njegov ču reči žene svoje gde mu reče: To mi je učinio sluga tvoj, razgnevi se vrlo.
- ²⁰ I gospodar Josifov uhvati ga, i baci ga u tamnicu, gde ležahu sužnji carski: i bi onde u tamnici.
- ²¹ Ali Gospod beše s Josifom i raširi milost svoju nad njim i učini te omile tamničaru.
- ²² I poveri tamničar Josifu sve sužnje u tamnici, i šta je god trebalo onde činiti on uredjivaše.
- ²³ I tamničar ne nadgledaše ništa što beše u Josifovoj ruci, jer Gospod beše s njim; i šta god činjaše, Gospod vodjaše u napredak.

Posle toga dogodi se, te peharnik cara misirskog i hlebar skriviše gospodaru svom, caru misirskom.

² I Faraon se razgnevi na ta dva dvoranina, na starešinu nad peharnicima i na starešinu nad hlebarima;

³ I baci ih u tamnicu u kući zapovednika stražarskog, gde Josif beše sužanj.

⁴ A zapovednik stražarski odredi im Josifa da ih služi; i behu dugo u tamnici.

⁵ I usniše san obojica u jednu noć, svaki po značenju svog sna za sebe, i peharnik i hlebar cara misirskog, koji behu sužnji u tamnici.

⁶ I sutradan kad dodje Josif k njima, pogleda ih, a oni behu vrlo neveseli.

⁷ Pa zapita dvorane Faraonove, koji behu sužnji s njim u kući gospodara njegovog, i reče: Što ste danas lica neveselog?

⁸ A oni mu rekoše: San usnismo obojica, a nema ko da nam kaže šta znače. A Josif im reče: Šta znače, nije li u Boga? Ali pripovedite mi.

⁹ I starešina nad peharnicima pripovedi san svoj Josifu govoreći: Snih, a preda mnom čokot;

¹⁰ I na čokotu behu tri loze, i napupi i procvate, i groždje na njemu uzre;

¹¹ A u ruci mi beše čaša Faraonova, te pobrah zrelo groždje i iscedih ga u čašu Faraonovu, i dodadoh čašu Faraonu.

¹² A Josif mu reče: Ovo znači: tri su loze tri dana.

¹³ Još tri dana, i Faraon brojeći svoje dvorane uzeće i tebe, i opet te postaviti u predjašnju službu, i opet ćeš mu dodavati čašu kao i pre dok si mu bio peharnik.

¹⁴ Ali nemoj zaboraviti mene kad budeš u dobru, učini milost i pomeni za me Faraonu, i izvedi me iz ove kuće.

¹⁵ Jer su me ukrali iz zemlje jevrejske, a ovde nisam ništa učinio da me bace u ovu jamu.

¹⁶ A kad vide starešina nad hlebarima kako lepo kaza san, reče Josifu: i ja snih, a meni na glavi tri kotarice bele;

¹⁷ I u najgornjoj kotarici beše svakojakih kolača za Faraona, i ptice jedjahu iz kotarice na mojoj glavi.

¹⁸ A Josif odgovori i reče: Ovo znači: tri kotarice tri su dana.

¹⁹ Još tri dana, i Faraon brojeći dvorane svoje izbaciće te i obesiće te na vešala, i ptice će jesti s tebe meso.

²⁰ I kad dodje treći dan, to beše dan u koji se rodio Faraon, i učini Faraon gozbu svim slugama svojim, i naidje medju slugama svojim na starešinu nad peharnicima i na starešinu nad hlebarima;

²¹ I povrati starešinu nad peharnicima u službu da dodaje čašu Faraonu;

²² A starešinu nad hlebarima obesi, kao što kaza Josif.

²³ I starešina nad peharnicima ne opomenu se Josifa, nego ga zaboravi.

ПОГЛАВЉЕ 41

Aposle dve godine dana usni Faraon, a on stoji na jednoj reci.

² I gle, iz reke izadje sedam krava lepih i debelih, i stadoše pasti po obali.

³ I gle, iza njih izadje iz reke sedam drugih krava, ružnih i mršavih, i stadoše pored onih krava na obali.

⁴ I ove krave ružne i mršave pojedoh one sedam krava lepih i debelih. U tom se probudi

Faraon.

⁵ Pa opet zaspav usni drugom, a to sedam klasova izraste iz jednog stabla jedrih i lepih;

⁶ A iza njih isklja sedam klasova malih i šturih;

⁷ Pa ovi klasovi mali pojedose onih sedam velikih i jedrih. U tom se probudi Faraon i vide da je san.

⁸ I kad bi ujutru, on se zabrinu u duhu, i poslavši sazva sve gatare misirske i sve mudrace, i pripovedi im šta je snio; ali niko ne može kazati Faraonu šta znači.

⁹ Tada progovori starešina nad peharnicima Faraonu i reče: Danas se opomenuh greha svog.

¹⁰ Kad se Faraon rasrdi na sluge svoje i baci u tamnicu u kući zapovednika stražarskog mene i starešinu nad hlebarima,

¹¹ Usnismo jednu noć ja i on, svaki za sebe po značenju sna svog usnismo.

¹² A onde beše s nama momče Jevrejče, sluga zapovednika stražarskog, i mi mu pripovedismo sne, a on nam kaza šta čiji san znači.

¹³ I zbi se kako nam kaza: mene povrati Faraon u službu, a onog obesi.

¹⁴ Tada Faraon posla po Josifa, i brže ga izvedose iz tamnice, a on se obrija i preobuče se, te izadje pred Faraona.

¹⁵ A Faraon reče Josifu: Usnih san, pa mi niko ne ume da kaže šta znači; a za tebe čujem da umeš kazivati sne.

¹⁶ A Josif odgovori Faraonu i reče: To nije u mojoj vlasti, Bog će javiti dobro Faraonu.

¹⁷ I reče Faraon Josifu: Usnih, a ja stojim kraj reke na obali.

¹⁸ I gle, iz reke izadje sedam krava debelih i lepih, te stadoše pasti po obali.

¹⁹ I gle, iza njih izadje sedam drugih krava rdjavih, i vrlo ružnih i mršavih, kakvih nisam video u celoj zemlji misirskoj.

²⁰ I ove krave mršave i ružne pojedose onih sedam debelih,

²¹ I kad im biše u trbuhu, ne poznaše se da su im u trbuhu, nego opet behu onako ružne kao pre. U tom se probudih.

²² Pa opet usnih, a to sedam klasova izraste iz jednog stabla jedrih i lepih;

²³ A iza njih isklja sedam malih, tankih i šturih.

²⁴ I ovi tanki klasovi proždreše onih sedam lepih. I ovo pripovedih gatarima, ali mi ni jedan ne zna kazati šta znači.

²⁵ A Josif reče Faraonu: Oba su sna Faraonova jednaka; Bog javlja Faraonu šta je naumio.

²⁶ Sedam lepih krava jesu sedam godina, i sedam lepih klasova jesu sedam godina; oba su sna jednaka.

²⁷ A sedam krava mršavih i ružnih, što izadjoše iza onih, jesu sedam godina; i sedam klasova sitnih i šturih biće sedam godina gladnih.

²⁸ To je što rekoh Faraonu: Bog kaže Faraonu šta je naumio.

²⁹ Evo doći će sedam godina vrlo rodni svoj zemlji misirskoj.

³⁰ A iza njih nastaće sedam gladnih godina, gde će se zaboraviti sve obilje u zemlji misirskoj, jer će glad satrti zemlju,

³¹ Te se neće znati to obilje u zemlji od gladi potonje, jer će biti vrlo velika.

³² A što je dva puta uzastopce Faraon snio, to je zato što je zacelo Bog tako naumio, i na skoro će to učiniti Bog.

³³ Nego sada neka potraži Faraon čoveka mudrog i razumnog, pa neka ga postavi nad

zemljom misirskom.

34 I neka gleda Faraon da postavi starešine po zemlji, i pokupi petinu po zemlji misirskoj za sedam rodni godina;

35 Neka skupljaju od svakog žita za rodni godina koje idu, i neka snesu pod ruku Faraonovu svakog žita u sve gradove, i neka čuvaju,

36 Da se nadje hrane zemlji za sedam godina gladnih, kad nastanu, da ne propadne zemlja od gladi.

37 I ovo se učini dobro Faraonu i svim slugama njegovim.

38 I reče Faraon slugama svojim: Možemo li naći čoveka kakav je ovaj, u kome bi duh bio Božji?

39 Pa reče Faraon Josifu: Kad je tebi javio Bog sve ovo, nema nikoga tako mudrog i razumnog kao što si ti.

40 Ti ćeš biti nad domom mojim, i sav će ti narod moj usta ljubiti; samo ću ovim prestolom biti veći od tebe.

41 I još reče Faraon Josifu: Evo, postavljam te nad svom zemljom misirskom.

42 I skide Faraon prsten s ruke svoje i metnu ga Josifu na ruku, i obuče ga u haljine od tankog platna, i obesi mu zlatnu verižicu o vratu,

43 I posadi ga na kola koja behu druga za njegovim, i zapovedi da pred njim viču: Klanjajte se! I da ga je postavio nad svom zemljom misirskom.

44 I još reče Faraon Josifu: Ja sam Faraon, ali bez tebe neće niko maći ruke svoje ni noge svoje u svoj zemlji misirskoj.

45 I dade Faraon Josifu ime Psontomfanih, i oženi ga Asenetom kćerju Potifere sveštenika onskog. I podje Josif po zemlji misirskoj.

46 A beše Josifu trideset godina kad izadje pred Faraona cara misirskog. I otišavši od Faraona obidje svu zemlju misirsku.

47 I za sedam rodni godina rodi zemlja svašta izobila.

48 I stade Josif kupiti za tih sedam godina svakog žita što beše po zemlji misirskoj, i snositi žito u gradove; u svaki grad snošase žito s njiva koje behu oko njega.

49 Tako nakupi Josif žita vrlo mnogo koliko je peska morskog, tako da ga presta meriti, jer mu ne beše broja.

50 I dokle još ne nasta gladna godina, rodiše se Josifu dva sina, koje mu rodi Aseneta kći Potifere sveštenika onskog.

51 I prvencu nadade Josif ime Manasija, govoreći: Jer mi Bog dade da zaboravim svu muku svoju i sav dom oca svog.

52 A drugom nadade ime Jefrem, govoreći: Jer mi Bog dade da rastem u zemlji nevolje svoje.

53 Ali prodje sedam godina rodni u zemlji misirskoj;

54 I nasta sedam godina gladnih, kao što je Josif napred kazao. I beše glad po svim zemljama, a po svoj zemlji misirskoj beše hleba.

55 Ali najposle nasta glad i po svoj zemlji misirskoj, i narod povika k Faraonu za hleb; a Faraon reče svima Misircima: Idite k Josifu, pa šta vam on kaže ono činite.

56 I kad glad beše po svoj zemlji, otvori Josif sve žitnice, i prodavaše Misircima. I glad posta vrlo velika u zemlji misirskoj.

57 I iz svih zemalja dolažahu u Misir k Josifu da kupuju; jer posta glad u svakoj zemlji.

A Jakov videći da ima žita u Misiru, reče sinovima svojim: Šta gledate jedan na drugog?

² I reče: Eto čujem da u Misiru ima žita; idite onamo te nam kupite otuda, da ostanemo živi i ne pomremo.

³ I desetorica braće Josifove otidoše da kupe žita u Misiru.

⁴ A Venijamina brata Josifovog ne pusti otac s braćom govoreći: Da ga ne bi zadesilo kako zlo.

⁵ I dodjoše sinovi Izrailjevi da kupe žita s ostalima koji dolažahu; jer beše glad u zemlji hananskoj.

⁶ A Josif upravljaše zemljom, i prodavaše žito svemu narodu po zemlji. I braća Josifova došavši pokloniše mu se licem do zemlje.

⁷ A Josif ugledavši braću pozna ih; ali se učini da ih ne poznaje, i oštro im progovori i reče: Odakle ste došli? A oni rekoše: Iz zemlje hananske, da kupimo hrane.

⁸ Josif dakle pozna braću svoju; ali oni njega ne poznaše.

⁹ I opomenu se Josif snova koje je snio za njih; i reče im: Vi ste uhode; došli ste da vidite gde je zemlja slaba.

¹⁰ A oni mu rekoše: Nismo, gospodaru; nego sluge tvoje dodjoše da kupe hrane.

¹¹ Svi smo sinovi jednog čoveka, poštteni ljudi, nikada nisu sluge tvoje bile uhode.

¹² A on im reče: Nije istina, nego ste došli da vidite gde je zemlja slaba.

¹³ A oni rekoše: Nas je bilo dvanaest braće, sluga tvojih, sinova jednog čoveka u zemlji hananskoj; i eno, najmladji je danas kod oca našeg, a jednog nema više.

¹⁴ A Josif im reče: Kažem ja da ste vi uhode.

¹⁵ Nego hoću da se uverim ovako: tako živ bio Faraon, nećete izaći odavde dokle ne dodje ovamo najmladji brat vaš.

¹⁶ Pošljite jednog izmedju sebe neka dovede brata vašeg, a vi ćete ostati ovde u tamnici, pa ću videti je li istina šta govorite; inače ste uhode, tako živ bio Faraon.

¹⁷ I zatvori ih u tamnicu na tri dana.

¹⁸ A treći dan reče im Josif: Ako ste radi životu, ovo učinite, jer se ja Boga bojim:

¹⁹ Ako ste poštteni ljudi, jedan brat izmedju vas neka ostane u tamnici, a vi idite i odnesite žita koliko treba porodicama vašim.

²⁰ Pa onda dovedite k meni najmladjeg brata svog da se posvedoče reči vaše i da ne izginete. I oni učiniše tako.

²¹ I rekoše jedan drugom: Doista se ogrešismo o brata svog, jer videsmo muku duše njegove kad nam se moljaše, pa ga se oglušismo; zato dodje na nas ova muka.

²² A Ruvim odgovori im govoreći: Nisam li vam govorio: Nemojte se grešiti o dete? Ali me ne poslušaste; i zato se evo traži od nas krv njegova.

²³ A oni ne znahu da ih Josif razume, jer se s njim razgovarahu preko tumača.

²⁴ A Josif okrete se od njih, i zaplaka se. Potom se opet okrete k njima, i progovori s njima, i uzevši izmedju njih Simeuna veza ga pred njima.

²⁵ I zapovedi Josif da im naspu vreće žita, pa i novce šta je koji dao da metnu svakome u vreću, i da im dadu brašnjenice na put. I tako bi učinjeno.

²⁶ I natovarivši žito svoje na magarce svoje otidoše.

²⁷ A jedan od njih otvoriv svoju vreću da nahrani magarca svog u jednoj gostionici, vide novce svoje ozgo u vreći.

²⁸ I reče braći svojoj: Ja dobih natrag novce svoje, evo ih u mojoj vreći. I zadrhta srce u njima i uplašise se govoreći jedan drugom: Šta nam to učini Bog?

- ²⁹ I došavši k Jakovu ocu svom u zemlju hanansku, pripovediš mu sve što im se dogodi, govoreći:
- ³⁰ Oštro govoraše s nama čovek, koji zapoveda u onoj zemlji, i dočeka nas kao uhode.
- ³¹ A kad mu rekosmo: Mi smo poštteni ljudi, nikad nismo bili uhode;
- ³² Bilo nas je dvanaest braće, sinova oca našeg; jednog već nema, a najmladji je danas kod oca našeg u zemlji hananskoj;
- ³³ Reče nam čovek, koji zapoveda u onoj zemlji: Ovako ću doznati jeste li poštteni ljudi: brata jednog izmedju sebe ostavite kod mene, a šta vam treba za porodice vaše gladi radi, uzmite i idite.
- ³⁴ Posle dovedite k meni brata svog najmladjeg, da se uverim da niste uhode nego poštteni ljudi; brata ću vam vratiti, i moći ćete trgovati po ovoj zemlji.
- ³⁵ A kad izručivahu vreće svoje, gle, svakome u vreći behu u zavežljaju novci njegovi; i videvši zavežljaje novaca svojih uplašiše se i oni i otac im.
- ³⁶ I reče im Jakov otac njihov: Potrste mi decu; Josifa nema, Simeuna nema, pa hoćete i Venijamina da uzmete; sve se skupilo na me.
- ³⁷ A Ruvim progovori i reče ocu svom: Dva sina moja ubij, ako ti ga ne dovedem natrag; daj ga u moje ruke, i ja ću ti ga opet dovesti.
- ³⁸ A on reče: Neće ići sin moj s vama, jer je brat njegov umro i on osta sam, pa ako bi ga zadesilo kako zlo na putu na koji ćete ići, svalili bi ste me stara s tugom u grob.

ПОГЛАВЉЕ 43

Ali glad beše vrlo velika u onoj zemlji.

- ² Pa kad pojedose žito koje behu doneli iz Misira, reče im otac: Idite opet, i kupite nam malo hrane.
- ³ A Juda mu progovori i reče: Tvrdio nam se zarekao onaj čovek govoreći: Nećete videti lice moje, ako ne bude s vama brat vaš.
- ⁴ Ako ćeš pustiti s nama brata našeg, ići ćemo i kupićemo ti hrane.
- ⁵ Ako li nećeš pustiti, nećemo ići, jer nam je rekao onaj čovek: Nećete videti lice moje, ako ne bude s vama brat vaš.
- ⁶ A Izrailj reče: Što mi to zlo učiniste i kazaste čoveku da imate još jednog brata?
- ⁷ A oni rekoše: Čovek je potanko raspitivao za nas i za rod naš govoreći: Je li vam još živ otac? Imate li još braće? A mi mu odgovorismo kako nas pitaše. Jesmo li mogli kako znati da će kazati: Dovedite brata svog?
- ⁸ I reče Juda Izrailju ocu svom: Pusti dete sa mnom, pa ćemo se podignuti i otići, da ostanemo živi i ne pomremo i mi i ti i naša deca.
- ⁹ Ja ti se jamčim za nj, iz moje ga ruke ići; ako ti ga ne dovedem natrag i preda te ne stavim, da sam ti kriv do veka.
- ¹⁰ Da nismo toliko oklevali, do sada bismo se dva puta vratili.
- ¹¹ Onda reče Izrailj otac njihov: Kad je tako, učinite ovo: uzmite šta najlepše ima u ovoj zemlji u svoje vreće, i ponesite čoveku onom dar: malo tamjana i malo meda, mirisavog korenja i smirne, urme i badema.
- ¹² A novaca ponesite dvojinom, i uzmite novce što behu ozgo u vrećama vašim i odnesite natrag, može biti da je pogreška.
- ¹³ I uzmite brata svog, pa ustanite i idite opet k onom čoveku.
- ¹⁴ A Bog Svemoguća da vam da da nadjete milost u onog čoveka, da vam pusti brata

vašeg drugog i Venijamina; ako li ostanem bez dece, nek ostanem bez dece.

15 Tada uzevši dare i novaca dvojinom, uzevši i Venijamina, podigoše se i otidoše u Misir, i izadjoše pred Josifa.

16 A Josif kad vide s njima Venijamina, reče čoveku koji upravljaše kućom njegovom: Odvedi ove ljude u kuću, pa nakolji mesa i zgotovi, jer će u podne sa mnom jesti ovi ljudi.

17 I učini čovek kako Josif reče, i uvede ljude u kuću Josifovu.

18 A oni se bojahu kad ih čovek vodjaše u kuću Josifovu, i rekoše: Za novce koji pre behu metnuti u vreće naše vodi nas, dokle smisli kako će nas okriviti, da nas zarobi i uzme naše magarce.

19 Pa pristupivši k čoveku koji upravljaše kućom Josifovom, progovoriše mu na vratima kućnim,

20 I rekoše: Čuj, gospodaru; došli smo bili i pre, i kupismo hrane;

21 Pa kad dodjosmo u jednu gostionicu i otvorismo vreće, a to novci svakog nas behu ozgo u vreći njegovoj, novci naši na meru; i evo smo ih doneli natrag;

22 A druge smo novce doneli da kupimo hrane; ne znamo ko nam metnu novce naše u vreće.

23 A on im reče: Budite mirni, ne bojte se; Bog vaš i Bog oca vašeg metnuo je blago u vreće vaše; novci su vaši bili u mene. I izvede im Simeuna.

24 I uvede ih čovek u kuću Josifovu, i donese im vode te opraše noge, i magarcima njihovim položi.

25 I pripraviše dar čekajući dokle dodje Josif u podne, jer čuše da će oni onde jesti.

26 I kad Josif dodje kući, iznesoše mu dar koji imahu kod sebe, i pokloniše mu se do zemlje.

27 A on ih zapita kako su, i reče: Kako je otac vaš stari, za koga mi govoriste? Je li jošte živ?

28 A oni rekoše: Dobro je sluga tvoj, otac naš; još je živ. I pokloniše mu se.

29 A on pogledavši vide Venijamina brata svog, sina matere svoje, i reče: Je li vam to najmladji brat vaš za kog mi govoriste? I reče: Bog da ti bude milostiv, sinko!

30 A Josifu goraše srce od ljubavi prema bratu svom, te brže potraži gde će plakati, i ušavši u jednu sobu plaka onde.

31 Posle umiv se izadje, i ustežući se reče: Dajte jelo.

32 I donesoše njemu najposle i Misircima koji obedovahu u njega, jer ne mogahu Misirci jesti s Jevrejima, jer je to nečisto Misircima.

33 A sedjahu pred njim stariji po stareštvu svom a mlađji po mladosti svojoj. I zgledahu se od čuda.

34 I uzimajući jela ispred sebe slaše njima, i Venijaminu dopade pet puta više nego drugima. I piše i napiše se s njim.

ПОГЛАВЉЕ 44

1 zapovedi Josif čoveku što upravljaše kućom njegovom govoreći: Naspi ovim ljudima u vreće žita koliko mogu poneti, i svakome u vreću metni ozgo novce njegove.

2 I čašu moju, čašu srebrnu, metni najmlađjem u vreću odozgo i novce za njegovo žito. I učini kako mu Josif reče.

3 A ujutru kad svanu, otpustiše ljude s magarcima njihovim.

4 A kad izadjoše iz mesta i još ne behu daleko, reče Josif čoveku što upravljaše kućom

njegovom: Ustani, idi brže za onim ljudima, i kad ih stigneš reci im: Zašto vraćate zlo za dobro?

⁵ Nije li to čaša iz koje pije moj gospodar? I neće li po njoj zacelo poznati kakvi ste? Zlo ste radili što ste to učinili.

⁶ I on ih stiže, i reče im tako.

⁷ A oni mu rekoše: Zašto govoriš, gospodaru, takve reči? Sačuvaj Bože da sluge tvoje učine takvo šta!

⁸ Eno smo ti doneli natrag iz zemlje hananske novce koje nadjosmo ozgo u vrećama svojim, pa kako bismo ukrali iz kuće gospodara tvog srebro ili zlato?

⁹ U kog se izmedju sluga tvojih nadje, onaj neka pogine, i svrh toga mi ćemo biti robovi gospodaru mom.

¹⁰ A on reče: Neka bude kako rekoste; ali u koga se nadje, onaj da mi bude rob, a vi ostali nećete biti krivi.

¹¹ I brže poskidaše svi na zemlju vreće svoje, i razrešiše svaki svoju vreću.

¹² A on stade tražiti počevši od najstarijeg, i kad dodje na najmladjeg, nadje se čaša u vreći Venijaminovoj.

¹³ Tada razdreše haljine svoje, i natovarivši svaki svoj tovar na svog magarca vratiše se u grad.

¹⁴ I dodje Juda s braćom svojom Josifu u kuću, dok on još beše kod kuće, i padoše pred njim na zemlju.

¹⁵ A Josif im reče: Šta ste to učinili? Zar niste znali da čovek kao što sam ja može zacelo doznati?

¹⁶ Tada reče Juda: Šta da ti kažemo, gospodaru? Šta da govorimo? Kako li da se pravdamo? Bog je otkrio zločinstvo tvojih sluga. Evo, mi smo svi robovi tvoji, gospodaru, i mi i ovaj u koga se našla čaša.

¹⁷ A Josif reče: Bože sačuvaj! Neću ja to; u koga se našla čaša on neka mi bude rob, a vi idite s mirom ocu svom.

¹⁸ Ali Juda pristupiv k njemu reče: Čuj me, gospodaru; dopusti da progovori sluga tvoj gospodaru svom, i neka se gnev tvoj ne raspali na slugu tvog, jer si ti kao sam Faraon.

¹⁹ Gospodar moj zapita sluge svoje govoreći: Imate li oca ili brata?

²⁰ A mi rekosmo gospodaru svom: Imamo starog oca i brata najmladjeg, koji mu se rodi u starosti; a njegov je brat umro, i on osta sam od matere svoje, i otac ga pazi.

²¹ A ti reče slugama svojim: Dovedite mi ga da vidim svojim očima.

²² I rekosmo gospodaru svom: Neće moći dete ostaviti oca svog; da ostavi oca svog, odmah će otac umreti.

²³ A ti reče slugama svojim: Ako ne dodje brat vaš najmladji, nećete videti lice moje.

²⁴ A kad se vratismo k sluzi tvom a ocu mom, kazasmo mu reči gospodara mog.

²⁵ Posle reče nam otac: Idite opet, kupite nam hrane.

²⁶ A mi rekosmo: Ne možemo ići, osim ako bude brat naš najmladji s nama, onda ćemo ići, jer ne možemo videti lica onog čoveka, ako ne bude s nama brat naš najmladji.

²⁷ A sluga tvoj, otac moj, reče nam: Znaete da mi je žena rodila dva sina.

²⁸ I jedan od njih otide od mene, i rekoh: Zacelo ga je raskinula zverka; i do sada ga ne videh.

²⁹ Ako i ovog odvedete od mene i zadesi ga kako zlo, svalićete me starog u grob s tugom.

³⁰ Pa sada da otidem k sluzi tvom, ocu svom, a ovo dete da ne bude s nama, kako je duša onog vezana za dušu ovog,

³¹ Umreće kad vidi da nema deteta, te će sluge tvoje svaliti starog slugu tvog, a oca svog, s tugom u grob.

³² A tvoj se sluga podjemčio za dete ocu svom rekavši: Ako ti ga ne dovedem natrag, da sam kriv ocu svom do veka.

³³ Zato neka sluga tvoj ostane mesto deteta, da bude rob gospodaru mom, a dete neka ide s braćom svojom.

³⁴ Jer kako bih se vratio k ocu svom bez deteta, da gledam jade koji bi mi oca zadesili?

ПОГЛАВЉЕ 45

Tada Josif ne mogući se uzdržati pred ostalima koji stajahu oko njega, povika: Izadjite svi napolje. Tako ne osta niko kod njega kad se Josif pokaza braći svojoj.

² Pa briznu plakati tako da čuše Misirci, ču i dom Faraonov.

³ I reče Josif braći svojoj: Ja sam Josif; je li mi otac još u životu? Ali mu braća ne mogahu odgovoriti, jer se prepadoše od njega.

⁴ A Josif reče braći svojoj: Pristupite bliže k meni. I pristupiše; a on reče ja sam Josif brat vaš, kog prodadoste u Misir.

⁵ A sada nemojte žaliti niti se kajati što me prodadoste ovamo, jer Bog mene posla pred vama radi života vašeg.

⁶ Jer je već dve godine dana glad u zemlji, a biće još pet godina, gde neće biti ni oranja ni žetve.

⁷ A Bog me posla pred vama, da vas sačuva na zemlji i da vam izbavi život izbavljenjem prevelikim.

⁸ I tako niste me vi opravili ovamo nego sam Bog, koji me postavi ocem Faraonu i gospodarem od svega doma njegovog i starešinom nad svom zemljom misirskom.

⁹ Vratite se brže k ocu mom i kažite mu: Ovako veli sin tvoj Josif: Bog me je postavio gospodarem svemu Misiru, hodi k meni, nemoj oklevati.

¹⁰ Sedećeš u zemlji gesemskoj i bićeš blizu mene, ti i sinovi tvoji i sinovi sinova tvojih, i ovce tvoje i goveda tvoja i šta je god tvoje.

¹¹ I ja ću te hraniti onde, jer će još pet godina biti glad, da ne pogineš od gladi ti i dom tvoj i šta je god tvoje.

¹² A eto vidite očima svojim, i brat moj Venijamin svojim očima, da vam ja iz usta govorim.

¹³ Kažite ocu mom svu slavu moju u Misiru i šta ste god videli; pohitajte i dovedite ovamo oca mog.

¹⁴ Tada pade oko vrata Venijaminu bratu svom i plaka. I Venijamin plaka o vratu njegovom.

¹⁵ I izljubi svu braću svoju i isplaka se nad njima. Potom se braća njegova razgovarahu s njim.

¹⁶ I ču se glas u kući Faraonovoj, i rekoše: Dodjoše braća Josifu. I milo bi Faraonu i slugama njegovim;

¹⁷ I reče Faraon Josifu: Kaži braći svojoj: Ovako učinite: natovarite magarce svoje, pa idite i vratite se u zemlju hanansku,

¹⁸ Pa uzmite oca svog i čeljad svoju, i dodjite k meni, i daću vam najbolje što ima u zemlji misirskoj, i ješćete najbolje obilje ove zemlje.

¹⁹ A ti im zapovedi: Ovako učinite: uzmite sa sobom iz zemlje misirske kola za decu svoju i za žene svoje, i povedite oca svog i dodjite ovamo;

- ²⁰ A na pokušstvo svoje ne gledajte, jer šta ima najbolje u svoj zemlji misirskoj vaše je.
- ²¹ I sinovi Izrailjevi učiniše tako; i Josif im dade kola po zapovesti Faraonovoj; dade im i brašnjenice na put.
- ²² I svakome dade po dve haljine, a Venijaminu dade trista srebrnika i petore haljine.
- ²³ A ocu svom posla još deset magaraca natovarenih najlepših stvari što ima u Misiru, i deset magarica natovarenih žita i hleba i jestiva ocu na put.
- ²⁴ Tako opravi braću svoju, i podjoše; i reče im: Nemojte se koriti putem.
- ²⁵ Tako se vratiše iz Misira, i dodjoše u zemlju hanansku k Jakovu ocu svom.
- ²⁶ I javiše mu i rekoše: Još je živ Josif, i zapoveda nad svom zemljom misirskom. A u njemu srce prenemože, jer im ne verovaše.
- ²⁷ Ali kad mu kazaše sve reči Josifove, koje im je Josif rekao, i vide kola, koja posla Josif po oca, tada ožive duh Jakova oca njihovog;
- ²⁸ I reče Izrailj: Dosta mi je kad je još živ sin moj Josif; idem da ga vidim dokle nisam umro.

ПОГЛАВЉЕ 46

Tada podje Izrailj sa svim šta imaše, i došav u Virsaveju prinese žrtvu Bogu oca svog Isaka.

- ² I Bog reče Izrailju noću u utvari: Jakove! Jakove! A on odgovori: Evo me.
- ³ I Bog mu reče: Ja sam Bog, Bog oca tvog; ne boj se otići u Misir; jer ću onde načiniti od tebe narod velik.
- ⁴ Ja ću ići s tobom u Misir, i ja ću te odvesti onamo, i Josif će metnuti ruku svoju na oči tvoje.
- ⁵ I podje Jakov od Virsaveje; i sinovi Izrailjevi posadiše Jakova, oca svog i decu svoju i žene svoje na kola koja posla Faraon po nj.
- ⁶ I uzeše stoku svoju i blago svoje što behu stekli u zemlji hananskoj; i dodjoše u Misir Jakov i sva porodica njegova.
- ⁷ Sinove svoje i sinove sinova svojih, kćeri svoje i kćeri sinova svojih, i svu porodicu svoju dovede sa sobom u Misir.
- ⁸ A ovo su imena dece Izrailjeve što dodjoše u Misir: Jakov i sinovi njegovi. Prvenac Jakovljev Ruvim;
- ⁹ I sinovi Ruvimovi: Enoh, Faluj, Esron i Harmija.
- ¹⁰ A sinovi Simeunovi: Jemuilo, Jamin, Aod, Jahin, Soar i Saul, sin jedne Hananejke.
- ¹¹ Sinovi Levijevi: Girson, Kat i Merarije.
- ¹² Sinovi Judini: Ir, Avnan, Silom, Fares i Zara; a umrli behu Ir i Avnan u zemlji hananskoj, ali behu sinovi Faresovi Esrom i Jemuilo.
- ¹³ Sinovi Isaharovi: Tola, Fuva, Jov, i Simron.
- ¹⁴ Sinovi Zavulonovi: Sered, Alon, i Ahojilo.
- ¹⁵ To su sinovi Lijini, koje rodi Jakovu u Padan-Aramu, i jošte Dina kći njegova. Svega duša, sinova njegovih i kćeri njegovih beše trideset i tri.
- ¹⁶ Sinovi Gadovi: Sifon, Agije, Sunije, Esvon, Irije, Arodije i Arilije.
- ¹⁷ Sinovi Asirovi: Jemna, Jesva, Jesvija i Verija, i sestra njihova Sara. A sinovi Verijini Hovor i Melhilo.
- ¹⁸ To su sinovi Zelfe, koju dade Lavan Liji kćeri svojoj, i ona ih rodi Jakovu, šesnaest duša.

- 19** A sinovi Rahilje žene Jakovljeve: Josif i Venijamin.
- 20** A Josifu se rodiše u Misiru od Asenete, kćeri Potifere sveštenika onskog: Manasija i Jefrem.
- 21** A sinovi Venijaminovi: Vela, Veher, Asvil, Gira, Naman, Ihije, Ros, Mupim, Upim i Arad.
- 22** To su sinovi Rahiljini što se rodiše Jakovu, svega četrnaest duša.
- 23** I sin Danov: Asom.
- 24** A sinovi Neftalimovi: Asilo, Gunije, Jeser i Silim.
- 25** To su sinovi Vale, koju dade Lavan Rahilji kćeri svojoj i ona ih rodi Jakovu; svega sedam duša.
- 26** A svega duša što dodjoše s Jakovom u Misir, a izadjoše od bedara njegovih, osim žena sinova Jakovljevih, svega duša beše šezdeset i šest.
- 27** I dva sina Josifova koji mu se rodiše u Misiru; svega dakle duša doma Jakovljevog, što dodjoše u Misir, beše sedamdeset.
- 28** A Judu posla Jakov napred k Josifu, da mu javi da izadje preda nj u Gesem. I dodjoše u zemlju gesemsku.
- 29** A Josif upreže u kola svoja, i izadje na susret Izrailju ocu svom u Gesem; i kad ga vide Jakov, pade mu oko vrata, i plaka dugo o vratu njegovom.
- 30** I reče Izrailj Josifu: Sada ne marim umreti kad sam te video da si jošte živ.
- 31** A Josif reče braći svojoj i domu oca svog: Idem da javim Faraonu; ali ću mu kazati: Braća moja i dom oca mog iz zemlje hananske dodjoše k meni;
- 32** A ti su ljudi pastiri i svagda su se bavili oko stoke, i dovedoše ovce svoje i goveda svoja i šta god imaju.
- 33** A kad vas Faraon dozove, reći će vam: Kakvu radnju radite?
- 34** A vi kažite: Pastiri su bile sluge tvoje od mladosti, i mi i stari naši; da biste ostali u zemlji gesemskoj; jer su Misircima svi pastiri nečisti.

ПОГЛАВЉЕ 47

I otišavši Josif javi Faraonu i reče: Otac moj i braća moja s ovcama svojim i s govedima svojim i sa svim što imaju dodjoše iz zemlje hananske, i evo ih u zemlji gesemskoj.

2 I uzevši nekolicinu braće svoje, pet ljudi, izvede ih pred Faraona.

3 A Faraon reče braći njegovoj: Kakvu radnju radite? A oni rekoše Faraonu: Pastiri su sluge tvoje, i mi i naši stari.

4 Još rekoše Faraonu: Dodjosmo da živimo kao došljaci u ovoj zemlji, jer nema paše za stoku tvojih sluga, jer je velika glad u zemlji hananskoj; a sada dopusti da žive u zemlji gesemskoj sluge tvoje.

5 A Faraon reče Josifu: Otac tvoj i braća tvoja dodjoše k tebi;

6 U tvojoj je vlasti zemlja misirska; na najboljem mestu u ovoj zemlji naseli oca svog i braću svoju, neka žive u zemlji gesemskoj; i ako koje znaš izmedju njih da su vredni ljudi, postavi ih nad mojom stokom.

7 Posle dovede Josif i Jakova oca svog i izvede ga pred Faraona, i blagoslovi Jakov Faraona.

8 A Faraon reče Jakovu: Koliko ti ima godina?

9 Odgovori Jakov Faraonu: Meni ima sto i trideset godina, kako sam došljak. Malo je dana života mog i zli su bili, niti stižu vek otaca mojih, koliko su oni živeli.

- 10** I blagosloviv Jakov Faraona otide od Faraona.
- 11** A Josif naseli oca svog i braću svoju, i dade im dobro u zemlji misirskoj na najboljem mestu te zemlje, u zemlji rameskoj, kao što zapovedi Faraon.
- 12** I hranjaše Josif hlebom oca svog i braću svoju i sav dom oca svog do najmanjeg.
- 13** Ali nesta hleba u svoj zemlji, jer glad beše vrlo velika, i uzmuči se zemlja misirska i zemlja hananska od gladi.
- 14** I pokupi Josif sve novce što se nalažahu po zemlji misirskoj i po zemlji hananskoj za žito, koje kupovahu, i sлагаše novce u kuću Faraonovu.
- 15** A kad nesta novca u zemlji misirskoj i u zemlji hananskoj, stadoše svi Misirci dolaziti k Josifu govoreći: Daj nam hleba; zašto da mremo kod tebe, što novaca nema?
- 16** A Josif im govoraše: Dajte stoku svoju, pa ću vam dati hleba za stoku, kad je nestalo novca.
- 17** I dovodjahu stoku svoju k Josifu, i Josif im davaše hleba za konje i za ovce i za goveda i za magarce. Tako ih prehrani onu godinu hlebom za svu stoku njihovu.
- 18** A kad prodje ona godina, stadoše opet dolaziti k njemu druge godine govoreći: Ne možemo tajiti od gospodara svog, ali je novaca nestalo, i stoka koju imasmo u našeg je gospodara; i nije ostalo ništa da donesemo gospodaru svom osim telesa naših i njiva naših.
- 19** Zašto da mremo na tvoje oči? Evo i nas i naših njiva; kupi nas i njive naše za hleb, da s njivama svojim budemo robovi Faraonu, i daj žita da ostanemo živi i ne pomremo i da zemlja ne opusti.
- 20** Tako pokupova Josif Faraonu sve njive u Misiru, jer Misirci prodavahu svaki svoju njivu, kad glad uze jako maha medju njima. I zemlja posta Faraonova.
- 21** A narod preseli u gradove od jednog kraja Misira do drugog.
- 22** Samo ne kupi sveštenečke njive; jer Faraon odredi deo sveštenicima, i hranjahu se od svog dela, koji im dade Faraon, te ne prodaše svojih njiva.
- 23** A Josif reče narodu: Evo kupih danas vas i njive vaše Faraonu; evo vam seme, pa zasejte njive.
- 24** A šta bude roda, daćete peto Faraonu, a četiri dela neka budu vama za seme po njivama i za hranu vama i onima koji su po kućama vašim i za hranu deci vašoj.
- 25** A oni rekoše: Ti si nam život sačuvao; neka nadjemo milost pred gospodarem svojim da budemo robovi Faraonu.
- 26** I postavi Josif zakon do današnjeg dana za njive misirske da se daje peto Faraonu; samo njive sveštenečke ne postaše Faraonove.
- 27** A deca Izrailjeva življahu u zemlji misirskoj u kraju gesemskom, i držahu ga, i narodiše se i namnožiše se veoma.
- 28** I Jakov požive u zemlji misirskoj sedamnaest godina; a svega bi Jakovu sto i četrdeset i sedam godina.
- 29** A kad se približi vreme Izrailju da umre, dozva sina svog Josifa, i reče mu: Ako sam našao milost pred tobom, metni ruku svoju pod stegno moje, i učini mi milost i veru, nemoj me pogrepsti u Misiru;
- 30** Nego neka ležim kod otaca svojih; i ti me odnesi iz Misira i pogrebi me u grobu njihovom. A on reče: Učiniću kako si kazao.
- 31** I reče mu Jakov: Zakuni mi se. I on mu se zakle. I pokloni se Izrailj preko uzglavlja od odra svog.

ПОГЛАВЉЕ 48

Posle javiše Josifu: Eno, otac ti je bolestan. A on povede sa sobom dva sina svoja, Manasiju i Jefrema.

² I javiše Jakovu i rekoše: Evo sin tvoj Josif ide k tebi. A Izrailj se okrepi, te sede na postelji svojoj.

³ I reče Jakov Josifu: Bog Svemogući javi se meni u Luzu u zemlji hananskoj, i blagoslovi me;

⁴ I reče mi: Učiniću te da narasteš i namnožiš se; i učiniću od tebe mnoštvo naroda, i daću zemlju ovu semenu tvom nakon tebe da je njihova do veka.

⁵ Sada dakle dva sina tvoja, što ti se rodiše u zemlji misirskoj pre nego dodjoh k tebi u Misir, moji su, Jefrem i Manasija kao Ruvim i Simeun neka budu moji.

⁶ A deca koju rodiš posle njih, neka budu tvoja i neka se po imenu braće svoje zovu u nasledstvu svom.

⁷ Jer kad se vratih iz Padana, umre mi Rahilja u zemlji hananskoj na putu, kad beše još malo do Efrate; i pogreboh je na putu u Efratu, a to je Vitlejem.

⁸ A vide Izrailj sinove Josifove, reče: Ko su ovi?

⁹ A Josif reče ocu svom: Moji sinovi, koje mi Bog dade ovde. A on reče: Dovedi ih k meni, da ih blagoslovim.

¹⁰ A oči behu Izrailju otežale od starosti, te ne mogaše dobro videti. A kad mu ih privede, celiva ih i zagrli.

¹¹ I reče Izrailj Josifu: Nisam mislio da ću videti lice tvoje; a gle, Bog mi dade da vidim i porod tvoj.

¹² A Josif odmače ih od kolena njegovih i pokloni se licem do zemlje.

¹³ Pa ih uze Josif obojicu, Jefrema sebi s desne strane a Izrailju s leve, Manasiju pak sebi s leve strane a Izrailju s desne; i tako ih primače k njemu.

¹⁴ A Izrailj pruživši desnu ruku svoju metnu je na glavu Jefremu mladjem, a levu na glavu Manasiji, tako namestivši ruke navlaš, ako i jeste Manasija bio prvenac.

¹⁵ I blagoslovi Josifa govoreći: Bog, kome su svagda ugadjali oci moji Avram i Isak, Bog, koji me je hranio od kako sam postao do današnjeg dana,

¹⁶ Andjeo, koji me je izbavljao od svakog zla, da blagoslovi decu ovu, i da se po mom imenu i po imenu otaca mojih Avrama i Isaka prozovu, i da se kao ribe namnože na zemlji!

¹⁷ A Josif kad vide gde otac metnu desnu ruku svoju na glavu Jefremu, ne bi mu milo, pa uhvati za ruku oca svog da je premesti s glave Jefremove na glavu Manasijinu.

¹⁸ I reče Josif ocu svom: Ne tako, oče; ovo je prvenac, metni desnicu njemu na glavu.

¹⁹ Ali otac njegov ne hte, nego reče: Znam, sine, znam; i od njega će postati narod, i on će biti velik; ali će mlađji brat njegov biti veći od njega, i seme će njegovo biti veliko mnoštvo naroda.

²⁰ I blagoslovi ih u onaj dan i reče: Tobom će Izrailj blagosiljati govoreći: Bog da te učini kao Jefrema i kao Manasiju. Tako postavi Jefrema pred Manasiju.

²¹ Posle reče Izrailj Josifu: Evo ja ću skoro umreti; ali će Bog biti s vama i odvešće vas opet u zemlju otaca vaših.

²² I ja ti dajem jedan deo više nego braći tvojoj, koji uzeh iz ruku amorejskih mačem svojim i lukom svojim.

ПОГЛАВЉЕ 49

Posle sazva Jakov sinove svoje i reče: Skupite se da vam javim šta će vam biti do posletka.

² Skupite se i poslušajte, sinovi Jakovljevi, poslušajte Izrailja oca svog.

³ Ruvime, ti si prvenac moj, krepost moja i početak sile moje; prvi gospodstvom i prvi snagom.

⁴ Navro si kao voda; nećeš biti prvi; jer si stao na postelju oca svog i oskrvniio je legav na nju.

⁵ Simeun i Levi, braća, mačevi su im oružje nepravdi.

⁶ U tajne njihove da ne ulazi duša moja, sa zborom njihovim da se ne sastavlja slava moja; jer u gnevu svom pobiše ljude, i za svoje veselje pokidaše volove.

⁷ Proklet da je gnev njihov, što beše nagao, i ljutina njihova, što beše žestoka; razdeliću ih po Jakovu, i rasuću ih po Izrailju.

⁸ Juda, tebe će hvaliti braća tvoja, a ruka će ti biti za vratom neprijateljima tvojim, i klanjaće ti se sinovi oca tvog.

⁹ Laviću Juda! S plena si se vratio, sine moj; spusti se i leže kao lav i kao ljuti lav; ko će ga probuditi?

¹⁰ Palica vladalačka neće se odvojiti od Jude niti od nogu njegovih onaj koji postavlja zakon, dokle ne dodje Onaj kome pripada, i Njemu će se pokoravati narodi.

¹¹ Veže za čokot magare svoje, i za plemenitu lozu mlade od magarice svoje; u vinu pere haljinu svoju i ogrtač svoj u soku od groždja.

¹² Oči mu se crvene od vina i zubi bele od mleka.

¹³ Zavulon će živeti pokraj mora i gde pristaju ladje, a medja će mu biti do Sidona.

¹⁴ Isahar je magarac jak u kostima, koji leži u toru,

¹⁵ I vide da je počivanje dobro i da je zemlja mila, sagnuće ramena svoja da nosi, i plaćaće danak.

¹⁶ Dan će suditi svom narodu, kao jedno izmedju plemena Izrailjevih.

¹⁷ Dan će biti zmija na putu i guja na stazi, koja ujeda konja za kičicu, te pada konj na uznako.

¹⁸ Gospode, Tebe čekam da me izbaviš.

¹⁹ A Gad, njega će vojska savladati; ali će najposle on nadvladati.

²⁰ U Asira će biti obilata hrana, i on će davati slasti carske.

²¹ Neftalim je košuta puštena, i govoriće lepe reči.

²² Josif je rodna grana, rodna grana kraj izvora, kojoj se ogranci raširiše svrh zida.

²³ Ako ga i ucveliš ljuto i streljaše na nj, i biše mu neprijatelji strelci,

²⁴ Opet osta jak luk njegov i ojačaše mišice ruku njegovih od ruku jakog Boga Jakovljevog, odakle posta pastir, kamen Izrailju,

²⁵ Od silnog Boga oca tvog, koji će ti pomagati, i od Svemogućeg, koji će te blagosloviti blagoslovima ozgo s neba, blagoslovima ozdo iz bezdana, blagoslovima od dojaka i od materice.

²⁶ Blagoslovi oca tvog nadvisiš blagoslove mojih starih svrh brda večnih, neka budu nad glavom Josifovom i nad temenom odvojenog izmedju braće.

²⁷ Venijamin je vuk grabljivi, jutrom jede lov, a večerom deli plen.

²⁸ Ovo su dvanaest plemena Izrailjevih, i ovo im otac izgovori kad ih blagoslovi, svako blagoslovom njegovim blagoslovi ih.

²⁹ Potom im zapovedi i reče im: Kad se priberem k rodu svom, pogrebite me kod otaca

mojih u pećini koja je na njivi Efrona Hetejina,

³⁰ U pećini koja je na njivi makpelskoj prema Mamriji u zemlji hananskoj, koju kupi Avram s njivom u Efrona Hetejina da ima svoj grob.

³¹ Onde pogrebe Avrama i Saru ženu njegovu, onde pogreboše Isaka i Reveku ženu njegovu, i onde pogreboh Liju.

³² A kupljena je njiva i pećina na njoj u sinova Hetovih.

³³ A kad izgovori Jakov zapovesti sinovima svojim, diže noge svoje na postelju, i umre, i pribran bi k rodu svom.

ПОГЛАВЉЕ 50

Tada Josif pade na lice ocu svom, i plaka nad njim celujući ga.

² I zapovedi Josif slugama svojim lekarima da mirisima pomažu oca njegovog; i lekari pomazaše mirisima Izrailja.

³ I navrši mu se četrdeset dana, jer toliko dana treba onim koje pomažu mirisima; i plakaše za njim Misirci sedamdeset dana.

⁴ A kad prodjoše žalosni dani, reče Josif domašnjima Faraonovim govoreći: Ako sam našao milost pred vama, govorite Faraonu i recite:

⁵ Otac me je moj zakleo govoreći: Evo, ja ću skoro umreti; u grobu mom, koji iskopah u zemlji hananskoj, onde me pogrebi. Pa sada da idem da pogrebem oca svog, a posle ću opet doći.

⁶ A Faraon mu reče: Idi, pogrebi oca svog kako te je zakleo.

⁷ I otide Josif da pogrebe oca svog; i s njim podjoše sve sluge Faraonove, starešine od doma njegovog i sve starešine od zemlje misirske.

⁸ I sav dom Josifov i braća njegova i dom oca njegovog; samo decu svoju i ovce svoje i goveda svoja ostaviše u zemlji gesemskoj.

⁹ A podje s njim kola i konjanika toliko da beše vojska vrlo velika.

¹⁰ A kad dodjoše na gumno Atadovo, koje je s one strane Jordana, plakaše onde mnogo i vrlo tužno; i Josif učini žalost za ocem svojim za sedam dana.

¹¹ A ljudi iz one zemlje, Hananejci, kad videše plač na gumnu Atadovom, rekoše: U velikoj su žalosti Misirci. Zato prozvaše ono mesto s one strane Jordana Žalost misirska.

¹² I učiniše mu sinovi njegovi kako im beše zapovedio.

¹³ Odneseše ga sinovi njegovi u zemlju hanansku, i pogreboše ga u pećini na njivi makpelskoj, koju kupi Avram da ima svoj grob u Efrona Hetejina prema Mamriji.

¹⁴ I pogrebavši oca svog vrati se Josif u Misir i braća njegova i svi koji behu izašli s njim da pogrebu oca njegovog.

¹⁵ A braća Josifova videći gde im otac umre, rekoše: Može biti da se Josif srdi na nas, pa će nam se osvetiti za sve zlo što mu učinismo.

¹⁶ Zato poručiše Josifu: Otac tvoj zapovedi na samrti i reče:

¹⁷ Ovako kažite Josifu: Molim te, oprosti braći svojoj bezakonje i greh, što ti pakostiše; sada oprosti bezakonje slugama Boga oca tvog. A Josif zaplaka se kad mu to rekoše.

¹⁸ Posle dodjoše i braća njegova i padoše pred njim i rekoše: Evo smo sluge tvoje.

¹⁹ A Josif im reče: Ne bojte se, zar sam ja mesto Boga?

²⁰ Vi ste mislili zlo po me, ali je Bog mislio dobro, da učini šta se danas zbiva, da se sačuva u životu mnogi narod.

²¹ Ne bojte se dakle; ja ću hraniti vas i vašu decu. Tako ih uteši i oslobodi.

²² Tako življaše Josif u Misiru s domom oca svog, i požive sto i deset godina.

²³ I vide Josif sinove Jefremove do trećeg kolena; i sinovi Mahira sina Manasijinog rodiše se i odrastoše na kolenima Josifovim.

²⁴ I reče Josif braći svojoj: Ja ću skoro umreti; ali će vas zacelo Bog pohoditi, i izvešće vas iz ove zemlje u zemlju za koju se zakleo Avramu, Isaku i Jakovu.

²⁵ I zakle Josif sinove Izrailjeve i reče: Zaista će vas pohoditi Bog; a vi onda odnesite kosti moje odavde.

²⁶ Potom umre Josif, a beše mu sto i deset godina; i pomazavši ga mirisima metnuše ga u kovčeg u Misiru.

For other languages please go to **www.wordproject.org**